

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног

и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазич, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СРП - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 стр

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

IN MEMORIAM

Остали смо без нашег члана, пријатеља и народног посланика Драгана Тасића

На Видовдан, у својој 49. години, изненада је преминуо Драган Тасић, народни посланик Српске радикалне странке и члан Комитета за одбрану проф. др Војислава Шешела. Драган Тасић постао је члан наше велике породице – Српске радикалне странке – крајем 2007. године, и за само неколико месеци прешао је пут од обичног члана Странке до члана тима који помаже у припреми одбране проф. др Војиславу Шешелу. Својим неуморним залагањем у тиму, заслужено је изабран за народног посланика у Народној скупштини Републике Србије.

Драган Тасић је диплому правног факултета стекао у Француској, у Монпелјеу, и био је један од најобразованијих, највреднијих и најистакнутијих чланова тима. О томе колики је био његов значај за Српску радикалну странку и председника лично, најбоље сведоче речи др Шешела: „Не памтим да сам икада у тако кратком року са неким успоставио однос толиког поверења и пријатељства као са Драганом“. Драган је иза себе оставио супругу Гордану и кћерку Драгану.

Сахрањен је уз највише страначке почасте у уторак, 1. јула на гробљу Орловаца. На сахрани је Александар Вучић прочитао писмо којим се др Шешел опростио од свог сарадника и пријатеља:

„Тужни скупе,

Мене лично је ужасно погодила смрт, усудио бих се да кажем, великог пријатеља Драгана Тасића без обзира што нисам имао ту част да га видим и лично упознам. Драган Тасић је један од ретких људи о којем нико никада није могао да каже ниједну лошу реч. Када сам питао своје пријатеље, сараднике, партијске другове о Драгану Тасићу, нико није имао лоше мишљење и ниједну ружну реч, па чак ни реч опреза да изговори о људским и професионалним квалитетима Драгана Тасића. Чини ми се да је спадао у ред људи који су уживали опште симпатије, опште поштовање, спадао је у људе које нису интересовале интриге, већ рад, пожртвовање и борба за бољу и лепшу Србију. Драган Тасић, мој пријатељ, прихватио је радикалске идеје и спроводио их у дело на сваком месту и у сваком тренутку. Његова марљивост, образовање, знање и истинска борбеност за српске националне интересе, за интересе наше странке, натерала ме је, а то сам веома ретко чинио, да га после релативно кратког времена предложим за члана најужег руководства Српске радикалне странке, за члана Централне отаџбинске управе српских радикала. У тиму који помаже моју одбрану пред хашким прогонитељима, Драган Тасић је имао незамењиву улогу. Једино он је могао пажљиво и без грешке да прати транскрипте суђења, како на француском тако и на енглеском језику, једино он је са изванредном страшћу проналазио документацију, примере из судске праксе који су ми помагали да победим оне који уништавају нашу земљу и српски народ у целини. Сви ми остали смо без човека чији је значај за нашу странку био готово непроцењив. Знам да је његовој Гордани и Драгани најтеже, али знам да ће нам свима, и то не само у професионалном смислу, недостајати Драган Тасић. Његово место ни у Српској радикалној странци, ни у тиму који помаже моју одбрану, нико не може да попуни.

Драган је био јединствен човек. Јединствен по томе што се са Запада вратио у своју Србију коју је волео изнад свега. Јединствен по томе што никада за себе ништа није тражио, а за идеје које је заступао давао је све што има и све што може. Остали смо без Драгана, али га никада нећемо заборавити. Задужио нас је све. Само ако се изборимо за онакву Србију за коју се залагао и Драган Тасић, његова и наша борба имаће смисла. Нека му је лака ова наша српска земља“.

У Харгу, 1. јула 2008. године

др Војислав Шешел

Издајничка самовоља

- Реконфигурација међународног присуства води коначној подели Косова и Метохије и само прихватање иаковог концепта од стране државе Србије, којој се стога и намеће под велом приоруке, представљало би посредно признање терористичке независности
- Борис Тадић, у маниру самодрица и диктатора, у једном озбиљном тренутку по Србију, самовласно ступа у међународну преписку о том питању без консултација са Владом и осталим политичким акторима

Пише: Марко З. Пушица

Држава Србија се већ месец дана налази у постизборном галиматјасу, у току којег смо дефинитивно утврдили да је на делу озбиљна издаја државе и народа. Време које је протекло у страначким преговорима поводом најважнијих питања из области унутрашње и спољне политике, а како би актери преговора утврдили базична питања од суштинског значаја за опстанак државе и њених најважнијих интереса и потом формирали националну и поштenu владу, било је драгоцену и не може се вратити уназад. Али, без обзира на дужину уставних и законских рокова конституисања скупштине, те дужину рока релевантног за формирање републичке владе, попут неочекиваног, уметнутог узрока, у постојеће политичке токове умешао се и страни фактор, наравно уз увек присутну асистенцију дрског самовлашћа домаћих политиканата, не би ли домаће изборе избацили на сцену међународне политике и тиме непосредно умешали њихов чисто унутрашње-политички исход у започети међународни процес отимања наше јужне покрајине, Косова и Метохије, која је тренутно под окупацијом, али и под влашћу шиптарских криминалаца-терориста.

У оваквој пометњи и преплитању државних, међународних, али и приватних интереса, назире се и претходно питање на које ваља дати одговор: Шта повезује самовлашће у постизборном процесу, самовлашће у вођењу спољне политике, самовлашће у одређивању државних приоритета, негирање ауторитета Народне скупштине и условљавање заказивања ванредне седнице захтевима форме мањег значаја, поданичку сарадњу са титуларима огољене силе и неправда, поданичку сарадњу са евробирокаратском чиновничком олигархијом, дивљачки капитализам под велом тобожње социјалне правде, једнострану поданичку сарадњу са Трибуналом, затирање слободе мишљења у медијима и стварање државе једне политичке партије, која у свом званичном називу, ваљда због стида, не држи ни име наше отаџбине Србије? Одговор који следи је сасвим јасан – у позадини свих ових штетних појава по државу и народ, на жалост свих грађана, налази се онај чији положај Устав дефинише формулацијом да „изражава државно јединство Републике Србије”, тј. шеф државе и самовлашће које се коси са интересом јединствене одбране Косова и Метохије. Докле ћемо трпети самовољу у жутом руку?

Спољна политика или чари дописивања

Има много људи који воле да се дописују, било старим или новим средствима комуникације, да на тај начин искажу своје личне емоције, пренесу неке информације, али и сакрију од већег круга људи неке садржаје који су предмет конкретне преписке. Све је то нормално. Међутим, када су у питању преписке државних званичника које се тичу питања из домена државне спољне политике, чари дописивања нису препоручљиве и постају потенцијални извор штете по државу и народ, које ти званичници треба да представљају.

Председнику Републике ова претходна знања заиста нису потребна. Очигледна је једино чињеница да он својим најновијим изјавама и радњама, неповратно, уместо државничког, гради имиџ притајеног поклоника идеје о апсолутној власти сопствене политичке партије, али и још опасније идеје јединства свих функција власти у рукама једног човека, прецизније, у сопственим рукама. Шта следи када таква личност у политички тешком тренутку, као што је данас случај у Србији, заиста постане титулар доношења најзначајнијих одлука, те дође у позицију да бира између државног и интереса личне власти, која је на жалост свих, по својој природи претежно партијског карактера? Какве су последице таквог штетног понашања и због чега је шеф државе механи-

зме званичне државне преписке у сфери спољне политике злоупотребио, уживајући при том само у чарима дописивања за потребе апетита личне властољубивости, уместо заступања заједничке политике свих државних органа и политичких актера када се ради о проблемима у вези са Косовом и Метохијом?

Писма која је генерални секретар ОУН Бан Ки Мун упутио Борису Тадићу и шиптарском криминалцу-терористи који се лажно представља као председник Косова, имала су различиту садржину, како се у јавности наводи, али су и отворила питања око будуће улоге ЕУЛЕКСА и односа ове нелегалне мисије према већ постојећем присуству легалног УНМИКА. Дакле, реч је о предлогу о реформи мисије УНМИК којом се прекраја Резолуција СБ 1244 и којим поступком је Бан Ки Мун прекорачио своја овлашћења, али је тиме и показана јасна слика неприципијелног приступа међународних званичника, нарочито када су у питању стални нерешени проблеми, поводом остварења легитимних и легалних српских интереса у јужној српској покрајини под окупацијом. Све то и није неки изванредни проблем, јер се тако нешто и очекивало обзиром на притајену политику САД и ЕУ када је у питању Косово и Метохија, па су у том смислу вероватно и постојали притисци на генсека ОУН-а, али није се очекивао отворен и самовласни наступ председника Републике, који је одлучио да преузме из уставних и законских овлашћења Владе дужност да води унутрашњу и спољну политику земље, те самоиницијативно уђе у чари дописивања, односно међународне спољнополитичке преписке, кршећи на тај начин LEX SUPERIOR.

Садржина писама упућених домаћем шефу државе и једном шиптарском терористи још увек у целини није утврђена. Међутим, из говора у СБ ОУН, није спорно да је одређујућа идеја тих писама већ поменута реформа мисије УНМИК и спорно легализовање мисије ЕУЛЕКС, на тај начин што би европска мисија преузела добар део овлашћења мисије УН на терену, наводно привремено и без прејудуцирања коначног статуса, који је пак ЕУ већ исказала, јер је њено старо језгро признало лажну државу терориста. Терористичка банда у Приштини није крила одушевљење поводом таквог става, те је јединствено иступила и поздравила остварење таквог плана, знајући да ће под велом такве форме, на дужи рок, дефинитивно учврстити своју лажну државност, добити међународну сагласност на ступање терористичког устава на снагу и његову каснију примену. Јасно је да је у позадини покушаја овакве легализације мисије ЕУ остварење спорног плана Мартија Ахтисарија, који и није прихваћен у СБ ОУН и који представља отворен пут ка сецесији и независности тако створене шиптарске терористичке државе, мимо међународноправних докумената. Наравно, садржина писама, односно скривена идеја генсека ОУН о преношењу надлежности не би прошла у СБ УН због јасног става државе Русије која је стални члан тог тела.

На другој страни, шеф наше државе, у маниру самовласног захвата који је у прошлости виђан у диктатурама, у једном озбиљном тренутку по Србију, самовласно ступа у међународну преписку без консултација са Владом и осталим политичким актерима на политичкој сцени Србије. Ако су Албанци са Косова и Метохије имали такта, па су иступили заједно, изражавајући сагласност са спорним планом генсека ОУН, онда се и од свих наших државних органа и парламентарних странака очекивала јасна реакција против таквог дрског кршења међународног права. Председник Републике очигледно није имао довољно обзира, па је оценом да техничка влада нема то овлашћење, без размишљања себи дао за право да самовласно води унутрашњу и спољну политику Србије по цену кршења Устава. Да ли смо на путу стварања чисто председничког система, што осликавају послед-

њи поступци Председника Републике, а не мешовитог како то и сам Устав прописује? И што је још важније, тренутак у коме се све то дешава се не може окарактерисати као редовно државно стање, напротив – у току је процес угрожавања суверенитета, територијалног интегритета, те уставног поретка Србије, па се од свих очекује највећа могућа пажња и опрез, али и апсолутно државно јединство.

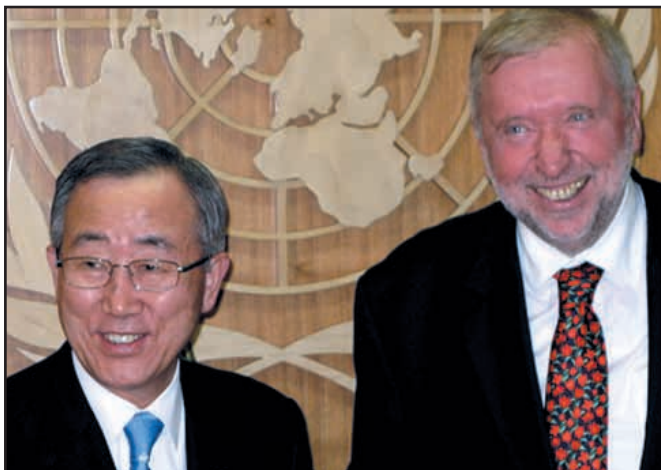

Дијархија или двовлашће

У историји старог Рима, у периоду политичког принципати који се у историјскоправној литератури тумачи као период у распону од прикривене до отворене монархије (Обрад Станојевић, „Римско право“), појавио се и један вештачки међуоблик владавине – дијархија или двовлашће, који се огледао у монархијској владавини, али са републиканском фасадом. Овакво чедо природног осећаја Римљана за државу и право и уопште за јавне послове, било је последица затеченог стања – успостављања привремене равнотеже између старијих републиканских државнополитичких навика и нових, у том тренутку политички неопходних, монархијских хтења. У суштини, било је то одговарајуће решење за новонастале околности у којима се римска република налазила у том тренутку.

Данас, у периоду модерне државности, под међународним притисцима, такође се јавља слична ситуација, али не као плод државничке генијалности, нити као решење неког политичког проблема, већ као извор сталне опасности да се међународно право крши и озакони терористичка сецесија. Дакле, непосредна последица остварења спорног плана генсека ОУН-а, а у нади да то никада и неће бити збиља, јесте стварање унутрашње и међународне дијархије-двовлашћа, уз напомену да би шиптарска терористичка контрола дела наше државне територије спадала у домен чисто међународног пола такве дијархије, што је и ЕУ која би нас тако територијално осакаћена и прихватила, док би северни део покрајине и српске енклаве биле у режиму некаквог ограниченог унутрашњег поретка државе Србије.

Дакле, режим међународног присуства ОУН би се огледао у областима где живе Срби и где би примат имао УНМИК, а арбанашка терористичка псеудодржава би била под патронатом ЕУ, која је признала такву лажну шиптарску државу, што даље упућује на закључак да би ЕУЛЕКС представљао правног и фактичког староца терористичког псеудодржавног новорођенчета. У суштини, реч је о тобожњој „функционалној расподели међународног присуства на терену“, а фактички је реч о подели Косова и Метохије и сулудој идеји да је за државу Србију повољно да се одрекне дела сопствене територије. И то уколико би се тако нешто и озаконовило у СБ УН, а што је због јасног става Русије против таквог решења и практично немогуће остварити. Тобожња функционална подела је најобичније подметање, што можемо закључити и на основу поменутог примера из историје старог Рима, где је дијархија била решење за очување државе, док би у овом модерном случају дијархија озаконовила разбијање државе. Под плаштом поштовања Резолуције 1244 и задржавања унутрашњег присуства државе Србије на делу Косова и Метохије где живе Срби, што би представља-

ло само фасаду, у суштини би се остварила идеја да на осталом делу Косова и Метохије несметано функционише псеудодржавност шиптарске терористичке управе, што је и циљ страног аутора оваког плана. Таква псеудодржава би под вођством и помоћу извештаја ЕУЛЕКСА била легализована, те временом постала неспорна чињеница у оквиру чињеничног стања проблема Косова и Метохије. Да закључимо – реконфигурација међународног присуства води коначној подели Косова и Метохије и само прихватање таквог концепта од стране државе Србије, којој се споља то намеће под велом препоруке, представљало би посредно признање терористичке независности. То се никада не сме догодити.

Због свега наведеног, потребна је хитна реакција Народне скупштине и одговарајућа одлука поводом очигледне међународне подвале у вези са мисијом ЕУЛЕКС. Иза свега, по ко зна који пут, стоји подла игра ЕУ на српском државном простору и то би требало да буде јасно домаћим евроиграчима на терену, петој колони евробирокаратских интереса, али и председнику Републике обзиром на његово отворено евроатлантистичко опредељење. Стога можемо закључити да свако ко оспорава право Народне скупштине да се изјасни о ЕУЛЕКС-у и писмима генсека ОУН, залази у опасну зону која само штети државним интересима Републике Србије.

Напад на ауторитет и значај Народне скупштине

Када је царска Русија била на рубу државноправног опстанка и када су предреволуционарни нeredи и напади на цара и самодржавље и идеју империје постали учестали, председник Министарског савета и министар унутрашњих дела Пјотр Аркадијевич Столипин је са скупштинске говорнице јасно упутио следеће речи непријатељима целовитости и опстанка царске Русије: „Држава је обавезна да – када је у опасности – доноси врло строге и искључиве законе како би се сачувала од распада. То је стање нужне одбране. Постоје судбински тренуци у животу државном када је државна надлежност изнад правне и када треба бирати између целовитости теорија и целовитости отаџбине”.

Данас се сви национално свесни и патриотски опредељени грађани Србије, друштвени радници, а нарочито патриотске политичке партије, столипиновски залажу за заштиту државноправних и народних интереса и за неопходност казивања ванредне седнице скупштине Србије. Све се то чини поводом ступања на снагу терористичког устава криминалне псеудодржаве и поменутог покушаја генсека ОУН да противправну мисију ЕУЛЕКС, засновану на плану о независности Косова и Метохије Мартија Ахтисарија, провуче као званичан међународни концепт повлачења легалне мисије ОУН са Косова и Метохије и нелегалног препуштања

мисији ЕУ међународног присуства, што је све противно Резолуцији 1244. На основу оркестрираних изјава оних који нас једва чекају у ЕУ (ту је и неизоставни Хавијер Солана), оно што се очекује од наше земље јесте пристанак на овакав штетан план, или нечињење по том питању – што води прећутној сагласности са садржином плана, а чему доприносе безобзирни и нелегитимни поступци осилјене скупштинске бирократије. Тако је форма садржана у Пословнику који није технички савршен акт, супротстављена државном опстанку, али и непоступање председавајућег Скупштине, пензионера Кркобабића коме су „везане руке” баш у тренутку када је у питању целовитост отаџбине!

При том, уставноправно посматрано, декларација Скупштине о овим питањима би била само изјава о конкретном политичком ставу, а тај став би био политички обавезујући само за доносиоца – Скупштину, дакле без законске и правне снаге и обавезности која је већ садржана у другим правним инструментима уставне природе који јасно дефинишу положај Косова и Метохије. Формално питање, као што је дилема да ли председавајући може да закаже конкретну ванредну седницу Скупштине, губи на уставноправном значају пред интересом државног разлога, тако да значај питања статуса Косова и Метохије и наших државних интереса не може устукнути пред пуким захтевима форме које заступа скупштинска бирократија. Дакле, ради се о својеврсном нападу на ауторитет и значај Народне скупштине, којим се подрива и одбрана Косова и Метохије, а све то зарад формалноправне зачкољице, која је несумњиво мањег значаја од врхунског државног интереса.

Другови пријатеља и пријатељи наших непријатеља

Некултура негирања права и злоупотребе права у виду самовоље у жутом руху, као и прљава политичка игра Запада, никада неће допринети стабилности на нашим просторима. Усклађене су изјаве америчких, евробирокаратских и прозападних домаћих политиканата, а сада им се на истом задатку придружују и чланови једне домаће коалиције, која ће им зарад својих испразно левичарских анационалних, али и нових евробирокаратских циљева, дати велику помоћ методом „уста на уста” зарад тобожњег националног помирења, те се сви они јасно сврставају на жути политички пол, додајући му црвене валере када је у питању пут Србије ка ЕУ и снижавање интензитета нашег отпора отимању Косова и Метохије. План је да се поново на власт доведу они који ће се пасивно држати, који ће стално вагати без храбрости да се отворено и јасно супротставе, јер је приступ ЕУ за њих основни политички задатак и мантра, без обзира на њихове чудно помешане либерално-капиталистичке и социјалистичке позадине, па чак и по цену да се терористичка шиптарска држава, услед страног притиска и домаћег пасивног држања, снабде квалитетом стварне државности.

Ако су неком политичком актеру у Србији пријатељи и идеолошки гуруи, они који су истовремено пријатељи и идеолошки гуруи терористичко-шиптарских непријатеља наше отаџбине, што се несумњиво може закључити на основу актуелне отворене политичке и пријатељске подршке, али и притиска свих америчких и већине званичника ЕУ, те њихових амбасадора, жутој коалицији и коалицији око црвених поклоника евробирокаратуре, можемо закључити да се планови Запада о разбијању државе српског народа, нажалост, остварују игром ниског интензитета и то помоћу домаћих играча. Треба само да саставе владу за потребе својих западних пријатеља и да се пасивно држе, а Србија, Косово и Метохија, држава и народ, национални интереси – нека „уживају” и нека се утопе у безличну евроутопију.

Поводом ступања на снагу НАТО–терористичког устава

Разбојничко право

- У току је противправно стварање НАТО–терористичке државе на територији Србије, а Републичка скупштина је на крајње пољитиканиски начин сиречена да суверено одговори на терористички ушав и план Бан Ки Муна

Пише: Марко З. Пушица

Република Србија, нажалост, није адекватно реаговала на противправно проглашење и ступање на снагу терористичког устава и 41 закона 15. јуна ове године. Овако озбиљна ситуација захтева озбиљну јавну расправу и уставоправну анализу у временском периоду који претходи примени тог документа на терену, а зарад разоткривања његове стварне противправне сврхе. Ако занемаримо садржину тог папира, који је садржајно просечан по ономе што прокламује, јасно је да је склепан на Западу, у седишту очева терористичке државе. Реч је о најобичнијем листу хартије и правно непостојећем акту, првенствено имајући у виду шиптарску урођену способност за племенско, дифузно и криминално, и истовремени антитаљенат када је у питању писано право и идеја државе.

Отуда је сигурно да ће највероватније изостати и његова примена и правни живот упркос настојањима њихових западних очева-старатеља. За нас су од значаја политичке, правне и социолошке околности које су претходиле његовој изради, усвајању, те ступању на снагу. Анализом ових околности лако је утврдити стварну природу неподобног покушаја који САД, ЕУ и терористи називају државом. Дакле, дали су наведене околности у конкретном случају заиста биле подобне да изнедре општи правни акт највише правне снаге, или је у суштини само реч о једном сепаратистичком сну који је записан на обичном листу хартије? Чини нам се да ће основни задатак државе Србије бити да те исте терористе једног дана пробуди из сна, врати их у стварност, која у њиховом случају може само попримити робијашки карактер.

Да би се то и догодило, потребна нам је национално свесна влада и држава која ће на све изазове одговорити одлуком која ће бити плод суверене државне воље.

За сада, то је још увек далеко од нас, обзиром на нове околности и грађанима Србије наметнути евробирокаратски сан у коме би силом прилика, на штету државе и народа, било места и за суседе – шиптарске терористе. Наравно, сви би били грађани једне заједничке тоталитарне евроутопије.

Устав зарад неуставности

Очигледно је да је у току противправно стварање НАТО–терористичке државе на територији Србије. Примењена је некаква, условно речено, правна процедура израде нацрта, предлога, усвајања предлога, те ступања на снагу некаквог документа, а све по инструкцијама и навођењу од стране западних кругова.

Писмено које је тако састављено је само резултат једностране изјаве воље терориста, који су претходно извршењем многобројних кривичних дела и уз асистенцију НАТО снага и логистику ЕУ и САД, ушли у зачарани круг неустав-

ности и незаконитости, па ће их након васпостављања уставноправног поретка државе Србије чекати озбиљан кривични прогон, суђења и, наравно, одговарајућа казна. Било каква амнестија или помиловање шиптарских терориста једнака је националној издаји.

Дакле, први део проблема лажне шиптарске државе и устава, представља закључак да је писмено које је 15. јуна ступило на некакву снагу, само противправна једнострана изјава правно нерелевантне воље са двојним извориштем – с једне стране су прави западни аутори тог папира и творци идеје о надгледаној независности терористичке државе, док су са друге стране сами шиптарски терористи, који су само један од марионетских објеката овог међународног експеримента, а који под својом разбојничком контролом држе део наше државне територије. Шиптарски нарко-терористи као племенско-криминална и неморална скупина, свој пројекат друге албанске државе у покушају, базирају на оружаном сецесији од државе Србије. Међутим, на Косову и Метохији данас живи и велики број лојалних, поштених Албанаца, грађана Србије, који услед страха од терора терориста и не помишљају да дигну глас против неправда које влада јужном српском покрајином.

Други део проблема лажне државе и устава осликава чињеница да је тај папир у основи сецесионистичке природе и последица његове примене биће само персонално дејство тог папира на оне који га прихвате, углавном шиптарске терористичке средине, односно његова примена ће бити условљена терористичком принудом усмереном према свима који мисле другачије. Како је могуће да акт који треба да буде општи правни акт и акт највише правне снаге, поседује само персонално дејство на оне адресате који га и признају, свдећи на тај начин опште на појединачно, али истовремено доводећи у питање и хијерархијску позицију акта уставне важности, јер је очигледно да се на Косову и Метохији ствара лажна држава и устав, али без уставности?

Трећи део проблема шиптарске нарко-државе и устава су његове одредбе које су условљене специфичностима међународног присуства на Косову и Метохији. Међутим, међународно присуство које је оличено у међународној управљачкој групи чији је старешина високи представник ЕУ, за циљ има трансформацију надгледане независности у потпуну, противно важећем Уставу Србије, међународним уговорима о разграничењу са Албанијом и противно Резолуцији СБ УН 1244, што би представљало коначан свршетак сецесије и жалостан преседан мимо права. Потенцијалну опасност представља и непостојање реакције наше државе у виду скупштинске одлуке која би изричито прогласила правно непостојећим овај НАТО-терористички папир, јер би то заокружило нашу борбу за свеобухватну заштиту уставног поретка. Они који тврде супротно, тј. да није неопходно до-

ношење такве одлуке, само помажу оснаживање намере шиптарских сепаратиста и посредно пристају на релевантност таквог папира, угрожавајући наше преговарачке позиције.

Четврти и најважнији део проблема јесте чињеница да је овај папир само бледа сенка садржине писама генсека ОУН Бан Ки Муна, обзиром да је из њихове садржине потпуно јасна намера прекрајања Резолуције 1244 и препуштања међународног присуства на Косову и Метохији ЕУ. Од ЕУ се очекује да механизмима условљавања будућу најављену евробирокаратску владу настави притискати, не би ли иста по цену одрицања од Косова и Метохије приближила Србију ЕУ. Наравно, грађанима ће објашњавати како ћемо ипак сви живети заједно у евроутопији, како границе и национални понос имају своју замену у виду слатког потрошачког живота, а идеја суверене државе губи на значају.

И сами шиптарски терористи су преварени у том западном гурању у остварење сна о својој држави, јер је њена псеудонезависност условљена циљевима који се не виде јасно из папира који они сматрају уставом своје државе у покушају, а то су циљеви САД и евроатлантистичке бирократије за које су шиптарска псеудодржава и њен тобожњи устав само инструмент са роком трајања. Иако су постојале неке процедуре приликом ступања на некакову политичку снагу овог папира, устав зарад неуставности, што је најмаркантнија ма на овог писмена, за државу Србију у суштини није ништа друго до пуки план НАТО-терориста о подели Косова и Метохије у виду разбојничког плена.

Видовдански одговор

Иако је Републичка скупштина на крајње политикантски начин спречена да суверено одговори на терористички устав и план Бан Ки Муна, Срби са Косова и Метохије су 28. јуна на Видовдан у Косовској Митровици формирали Скупштину заједнице српских општина, а на основу резултата локалних избора од 11. маја. То је најадекватнији одговор на последице шиптарског сепаратизма и неправда које спроводе западни политички кругови, исти они који су и вршили притисак да се не формира национална влада. Видовдански одговор српског народа са Косова и Метохије је јасан гарант присуства државе Србије у јужној покрајини. То је отрежњујући глас који ће шиптарске терористе нагло пробудити из сна о држави, најискренији глас да државноправне проблеме решимо јасном одлуком и неопходан услов за нашу националну обнову и одбрану.

Тријумф националног јединства над анационалним политикантством

Видовдански одговор

- На Видовдан је у Косовској Митровици одржана Оснивачка седница Скупштинске Заједнице општина АП КИМ. Велики број Срба из свих српских крајева стигао је да јединством и сагласјем, без политикантског прељасављања и у складу са обавезама из видовданског празничног завета, покаже одлучност у очувању Косова и Метохије

Пише: Марко З. Пушица

Када се наш аутобус „Космет превоза” приближио административној линији и прошао све пунктове који су оличење тренутне међународне окупације и шиптарско-терористичког, у суштини животињског дивљања на територији државе Србије, сусрет са нашим државним заставама које су се слободно вијориле кривудавим путем, уз жива имања и куће наше браће са Косова и Метохије који потврђују и видовдански завет и смело одолевају голој сили којом су окружени, у срцима свих путника који су се тог дана упутили ка Косовској Митровици се јавила неочекивана радост. Наиме, ова чудесна радост је била плод победе Видовдана и супериорне преваге јединства Срба са Косова и Метохије над политикантском београдштином, идеолошким анационалним песимизмом и небригом за опште интересе од стране будуће владе. Северни део Косова и Метохије је највећа јужна државна тврђава, која је оличење присуства државе Србије на Косову и Метохији. Ова тврђава је само почетак, а њене зидине су гарант да ће једног дана цело Косово и Метохија бити враћено под државни суверенитет Републике Србије. Оптимизам и национално јединство српског народа је друго име за најбитнији центар српске државне идеје на Косову и Метохији – Косовску Митровицу, која је најважнији центар ове наше државне тврђаве. Тог историјског дана, уочи великог празника Видовдана, све је било спремно за предстојећу Оснивачку седницу Скупштинске Заједнице општина АП КИМ. Нажалост, неки у Београду нису имали слуша за овај важан догађај, а као да нису ни желели да национално јединство победи политикантство, јер би тиме признали свој велики пораз.

Терористичка касаба

Прешли смо централни мост и нашли се у јужном делу града. Неколико уличних паса који лају, препуни контејнери, пуни кафеи који су просути без реда по шеталишту шиптарског дела града, задах османлијске касабе са јасном и предоминантном примесом шиптарског терористичког фолклора и сецесионистичке етничке душе. Сви су на улицама. Мушкарци, жене и деца као помахнитали корачају у хордама, што представља слику досељеничког арбанашког муља који је ту плански доведен у НАТО сврхе. Све то одаје лажну лепоту и лакоћу, за сада бесплатног и од стране Запада потпомогнутог живљења на територији државе коју шиптарски терористи не признају и против које су као терористи учествовали у актима тероризма. „Споменици” терористима ничу попут корова на сваком кораку. Овде нема суживота. Некадашње урбане контуре овог дела града претворене су у стедиште перманентне потенцијалне опасности за околни српски живаљ, а према пројектима НАТО архитектуре, најважнијег патрона јужног дела Косовске Ми-

тровице. Након проласка кроз неколико улица, упутили смо се ка централном мосту. Прешавши мост и вративши се у северни део, осетили смо се другачије, јер су Срби са севера успели да заведу ред у складу са концептом поретка и српским националним осећајем за државотворност. Заиста је било тешко осетити било какву добродошлицу у јужном делу Косовске Митровице, јер нико не може бити сигуран у терористичкој касаби.

Газиместан – државно извориште

Велики број Срба из свих српских крајева се упутио ка стедишту свог државног изворишта, Газиместану. Празнична је атмосфера, упркос међународној и шиптарској брани постављеној на свим прилазним путевима овом заветном споменику српске државе и народа. Народ пева националне песме, упућује молитве Господу како би спас државе и народне душе стигао што пре. Заиста, без духовне и вредносне обнове нема ни обнове државља нити реда. Оно што је најбитније, јесте присуство великог броја младих који правилно поимају значај овог места и суштински домашај Лазареве небеске победе. Стигли су представници СПЦ, као и чланови српске владе – монаштво, свештенство, народ и министри, спој црквеног, народног и државног... Резултат сутрашње утакмице за шампиона Европе у фудбалу овде није био битан и нико се није питао ко ће проћи, једни или други. Било је ово једно чудесно газиместанско подне на свети дан – Видовдан. Овај Видовдан такође треба запамтити!

Оснивачка седница – манифестација јединства

Док су у главном граду биле у току закулисне постизборне радње око формирања непринципијелне републичке владе, док су се онако, баш европски, пуниле кесе бесциљним куповинама страних одевних предмета по београдским

радњама и док је јавност падала у ватру око питања ко ће бити европски првак у фудбалу, на Видовдан је у Косовској Митровици, након службе Божије на Газиместану, свечано као што доликује, била одржана Оснивачка седница Скупштине Заједнице општина АП КИМ. Атмосфера је била свечана и све је било у функцији овог значајног политичког, али и државотворног потеза. То је био историјски догађај због тешког тренутка у којем је одржана ова скупштина, а на основу броја присутних учесника овог националног сабрања и по ауторитету који је на тај начин представљен, можемо констатовати да се радило о истинском споју народног и духовног импулса у циљу самоодржања српске државе на читавој територији Косова и Метохије, са осећањем да је државотворност исходиште и потврда да ће народ и његово наслеђе бити и духовно и физички сачувани у јужној покрајини.

На Оснивачкој седници у препуном амфитеатру Факултета техничких наука Универзитета у Приштини, који се тренутно налази у Косовској Митровици, били су присутни представници СПЦ, велики број грађана из свих делова Косова и Метохије, председници косовско-метохијских општина, делегати, представници патриотских политичких партија, представници српских националних партија из других српских земаља који су својим присуством потврдили значај и свесмисао борбе за Косово и Метохију. Све је одисало јединством и сагласјем, без политикантског прегласавања и у складу са обавезама из видовданског празничног завета, који је целокупну атмосферу подигао на највиши ниво бриге за отаџбину и српски народ.

У уводном делу Оснивачке седнице присутнима се обратио велики број говорника и сви су истакли значај овог чина и домаћај видовданске, духовно-националне лествице.

Архиепископ Амфилохије је у свом говору истакао повезаност овог чина са Видовданом и апострофирао да је тај

чин историјски, као и да ће допринети напретку, јединству народа и јединству државе Србије, а тиме и неotuђивости Косова и Метохије.

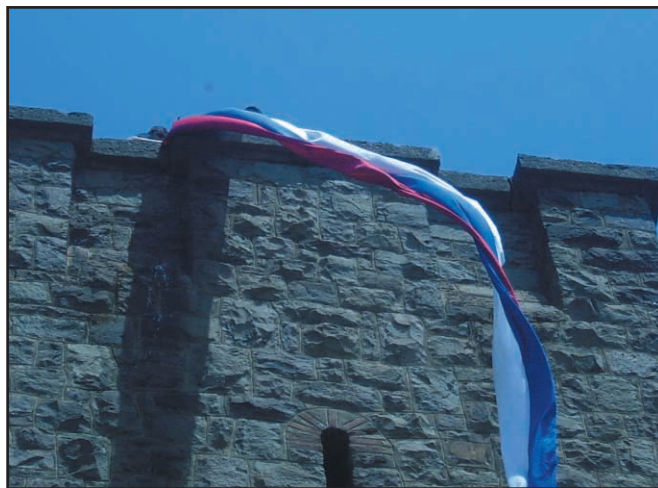
Иван Стојиљковић, српски посланик у скупштини БЈРМ, пренео је поздраве испред Срба из те државе, и између осталог истакао да је циљ овог сабрања побољшање живота Срба на Косову и Метохији, и навео да борба за Косово и Метохију, које по праву и правди припада Србији, и све српске земље треба да буде непрестана.

Андрија Мандић се овом часном скупу обратио испред Срба из Црне Горе, те је навео да је овај чин један од фактора који ће поново уздићи Србе и српске земље, да је ово почетак обнављања српске нације и да треба пружити отпор отимању Косова и Метохије.

Слободан Самарџић, министар за Косово и Метохију је, између осталог, истакао и да оснивање ове скупштине има изузетан значај у очувању суверенитета државе Србије, да је ово оснивање заокруживање институција система државе, те да су ове институције створене тешком муком, али добром вољом, а да ће и нужда и воља вратити живот Србије на Косово и Метохију у пуној мери.

У радном делу Оснивачке седнице једногласно је усвојен дневни ред и усвојени су сви предлози који су се тицали организационо-персоналних питања у вези са конституисањем Скупштине и њених органа, а усвојена је и предложена Декларација о оснивању Скупштине Заједнице општина АП КИМ. За председника Скупштине Заједнице је изабран Радован Ничић, док су за потпредседнике изабрани Марко Јакшић и Срђан Николић, а за секретара – Бобан Савић.

Сагласје, поштење, духовност и храброст су вредности које су се тог дана надвиле над северном Митровицом и целим Косовом и Метохијом. Овај народно-државно-црквени Сабор послужиће као светли пример у тренутном мраку који нас окружује.

Правни основ

Како је за очекивати да неко у Београду, из наводно тактичких или дипломатских разлога, оспори рад ове скупштине, јер то већ и изјављују међународни евроатлантистички кругови који оспоравају и легалитет и легитимитет избора на Косову и Метохији од 11. маја, треба јасно извести правни след који ће послужити као правни основ оснивању овакве скупштине. Наиме, правни основ за стварање оваквог представничког тела Срба на Косову и Метохији јесу одредбе Повеље ОУН, Завршног акта из Хелсинкија, Резолуције 1244 СБ УН, али и одредба чл. 12 Устава и чл. 88 и 89 Закона о локалној самоуправи. Дакле, и међународно и унутрашње право су правна брана од сваког напада огољене силе који би био усмерен ка овој скупштини, и доказ неotuђивог права српског народа на територијалну аутономију и локалну самоуправу на територији државе Србије. Аутономна покрајина Косово и Метохија је започела рад на свом утемељењу у складу са важећим Уставом Србије и важећим законима. Све ово су подржале патриотске политичке странке.

Пактирање ДС-а са КФОР-ом и ЦИА на Косову и Метохији

Сами против свих

- Сјановници Штрпце су 11. маја поверење дали Српској радикалној странци која је у коалицији са Демократском странком Србије формирала власт. Координатор Владе Србије Сјанко Јаковљевић из ДС-а, који себе смайра председником општине Штрпце, на све начине покушава да остане на власти

Пише: Данијела Петровић

Након девет година од НАТО агресије, држава Србија је организовала и спровела локалне изборе на Косову и Метохији. Такав чин може се тумачити као потврда интегритета и суверенитета Републике Србије на целој својој територији, а самим конституисањем локалних парламената, институције наше земље враћају се на Косово и Метохију. С друге стране, чињеница је да су Албанци једнострано прогласили јужну српску покрајину независном државом, а 15. јуна Србима је задат нови ударац – проглашен је Устав Косова. Највиши српски званичници изјавили су да не прихватају овај акт и да за нашу земљу он нема никакву правну тежину. Косовски Срби неће се управљати према косовском Уставу и на Видовдан, 28. јуна, формираће Скупштину заједница општина Аутономне покрајине Косово и Метохија, која је резултат локалних избора одржаних 11. маја на Косову и Метохији.

У већини општина где су спроведени избори, конституисане су и локалне скупштине. Разумљиво је да су косовски Срби суочени са многим проблемима које стварају Албанци, УНМИК, КФОР, али и страни фактори и разноврзни актери који делују на подручју јужне српске покрајине. Оно што није свакодневница и што је у оваквој ситуацији потпуно неразумљиво, јесте „минирање” нових носилаца власти у општини Штрпце од стране једног Србина. Становници Штрпца су поверење дали Српској радикалној странци која је у коалицији са Демократском странком Србије формирала власт. Конститутивна седница општине Штрпце одржана је 6. јуна, а 10. јуна је одржана прва редовна седница на ко-

јој је изабран председник и заменик председника општине, као и општинско веће.

Новоизабрани председник општине Штрпце из Српске радикалне странке, Звонко Михајловић, за „Велику Србију” говори о бројним проблемима са којима се суочава ново општинско руководство, наглашавајући да је основни проблем чињеница да је зграда коју је Србија зидала за потребе локалне самоуправе, узурпирана од стране УНМИК-а, односно шиптарске администрације. „Наша намера је да радимо управо у тој згради, јер је то наше власништво. Не желимо да у цео посао који државу, за народ, улазимо на мала врата. Српска администрација је сада измештена у две-три зграде, плаћамо закуп, а услови су никакви. Имамо озбиљних потешкоћа, не само са Албанцима, који не желе да напусте ту зграду, већ и са координатором за општину Штрпце Станком Јаковљевићем, који је, иначе, председник Општинског одбора Демократске странке.

Редовни локални избори по УНМИК-овим прописима требало је да се одрже 2006. године. Због чекања да се реши коначан статус Косова и Метохије све је то пролонгирано, тако да су избори одржани у новембру 2007. године. Држава Србија је заузела став да Срби не треба да учествују на тим изборима и Срби су те изборе бојкотовали. Међутим, тада ступа на сцену Јоаким Рикер и продужава мандат осморици од 13 одборника српске националности у тој скупштини и самом председнику те општине. Они то прихватају и њима је мандат продужен на шест месеци. Јаковљевић се представља као УНМИК-ов председник општине и говори да је та зграда власништво УНМИК-а, а не државе Србије и да не

Спречити прекрајање етничке структуре

У општини Штрпце има око 12 000 Срба – десет чисто српских села, два мешовита и четири чисто албанска. Први приоритет нове општинске власти биће да спречи дивљу градњу у викенд зони.

„Сада је потпуна анархија, нико се овим проблемом не бави. Албанци купују српску земљу и њихов циљ је да викенд зона добије статус насеља, да становници који живе у викенд зони добију право гласа и касније промене етничку структуру становништва, која је сада у корист Срба. Шиптарско руководство се тиме није бавило, било је покушаја да се постави нека рампа, међутим, корумпирани општински функционери су се од рампе прилично обогатили дајући грађевинске дозволе” – каже Михајловић.

жели да је напусти. Осим са УНМИК-ом, овај шиптарски председник остварује контакте и са КФОР-ом, чак и са ЦИА, тражи њихову подршку за останак на власти.

Њему је, очигледно, небитно чији ће бити председник, њему је само битно да буде председник општине. Јаковљевић отворено ради против интереса грађана општине Штрпце, против интереса Срба, а самим тим и против Србије. Чињеница да он јесте координатор испред Владе Републике Србије, показује како је велика била грешка Србије што је за координаторе поставила људе који су били УНМИК-ови председници општина. Станко Јаковљевић је своју функцију обилато злоупотребљавао, располагао је средствима из буџета Републике Србије, и истовремено располагао средствима из општинског буџета. Трошио је новац немиле, а од пара из српског буџета исплаћивао накнаде од-

борницима који су спроводили УНМИК-ове законе. Многе малверзације се везују за његово име, постоје и две кривичне пријаве поднете против њега – једна због злоупотребе службеног положаја, а друга за сексуално узнемиравање. Очигледно је реч о криминалцу и издајнику који је себе ставио у службу окупатора” – објашњава Михајловић.

Наш саговорник истиче да је и од министра Слободана Самарџића тражио да Јаковљевић буде што пре разрешен функције координатора, како би новоизабрани председник могао да депонује потпис, преузме печате и буде тај који ће имати комуникацију са државом. Михајловић се обраћао и министру за државну управу и локалну самоуправу који је избегао разговор на ту тему, говорећи да он није надлежан, већ Министарство за Косово и Метохију. „Влада Србије је именовала те координаторе и само Влада може да их разреши. Јоаким Рикер је, када је видео да су његови кадрови на терену уздрмани, брзо реаговао и пре истека рока им продуж-

жио мандат. Када је могао он, онда би било нормално да и Србија брзо реагује.

Наравно, постоји сумња у погледу тога какво ће бити понашање министара у Влади из редова ДС-а, да ли ће они бити за такво решење, а требало би узети у обзир и да је ДС преко ових координатора, и без избора, имала већину општина на Косову и Метохији под својом контролом. Сада ДС неће партиципирати у власти ни у једној општини на Косову и Метохији, јер је њихов изборни резултат катастрофалан. Оно што нас највише брине јесте пасивно понашање наше државе према Косову и Метохији. Све странке су пола своје предизборне кампање градиле на односу према Косову и Метохији, а када су избори завршени, нико осим радикала више није ни спомињао тај проблем. Такође, потпуно је неоправдано да повратак Србије на Косово и Метохију пролази потпуно непажено од стране штампаних и електронских медија. Срби са Косова и Метохије су с правом огорчени на понашање српске политичке елите” – закључује Звонко Михајловић.

„Демократе” и шифровани експерти блокирали примопредају власти у општинама на Косову и Метохији

Жута шифра за опстанак на власти

Н и после скоро два месеца од локалних избора на Косову и Метохији, није извршена примопредаја власти. Координатори општина које је именovala Влада Србије одбијају да се повуку са својих функција и управљање општинама препусте новоформираним председницима општина и другим општинским органима легално изабраним на изборима.

Према речима бившег државног секретара у Министарству за Косово и Метохију, Душана Пророковића, на последњој седници Владе Србије, одржаној 19. јуна. 2008. године, министар за Косово и Метохију, Слободан Самарџић, предложио је укидање функције координатора и понудио модел за разрешење свих координатора за Косово и Метохију. „Међутим, тај предлог је одбијен гласовима министара из редова ДС-а и Г17 плус” – каже Пророковић. Он додаје да тренутно на терену имамо двојну власт: „Постоје координатори који одбијају да предају власт легално изабраним представницима народа, који не могу да почну да раде поверен им посао”. Такође додаје да је проблема у косовским општинама ионако много и да је недопустиво да се због страначких интереса дозвољава да се они нагомилалају. „Потребно је хитно увести институционалност и омогућити скупштинама општина да раде свој посао, да одреде буџет и да што пре почне рад са странкама” – каже Пророковић. Он истиче да постоји неколико општина, попут Ђаковице и Призрена, које због малог броја Срба морају да буду дислоциране. „Међутим, општине на северу Косова и Метохије и у Косовском Поморављу могу да функционишу без икаквих проблема као и било која друга општина у Србији” – каже Пророковић. Због тога је сврсисходност координатора доведена у питање. Према његовим речима, Влада Србије, ако већ жели да на Косову и Метохији спроводи своју политику и да задовољи страначке апетите, може да именује начелнике округа.

„Влада чак може и да распусти скупштине општине уколико није задовољна њиховим радом и да уводи привремена већа. Због свега тога, нема ниједног разлога да функција координатора не буде укинута” – сматра Пророковић. Он додаје да је Министарство за Косово и Метохију спремило читав низ потеза који су морали да уследе након конституисања скупштина општина.

„Међутим, Влада Србије је на последњој седници, гласовима министара из ДС-а и Г17 плус, овај предлог одбила и сада ће доношење уредбе, дефинисање надлежности скупштина општина, буџети и све остало морати да сачека формирање нове владе и ко зна када ће доћи на дневни ред” – каже Пророковић и додаје да ће се до тада проблеми нагомилати и да странке на власти на тај начин показују да њима није стало до јужне српске покрајине и људи који тамо живе, већ да их пре свега интересују функције и задовољење страначких апетита.

Новоизабрани председник општине Штрпце из редова Српске радикалне странке, Звонко Михајловић, сматра да предлог Министарства за Косово и Метохију није прошао на седници Владе Србије јер би примопредајом власти и укидањем функције координатора, ДС и Г17 плус остале без представника у скупштинама општина у јужној српској покрајини и не би партиципирале у власти. „Поред тога, функција координатора није прецизирана законом, па се може сматрати измишљеном функцијом” – каже Михајловић, и наглашава да се уопште не знају права и обавезе координатора. „То им је омогућило да раде шта хоће – да се представљају као председници општина и да незаконито располажу средствима из буџета” – каже Михајловић. Он се пита која је била сврха организовања локалних избора на Косову и Метохији, у чему су учествовале и ДС и Г17 плус, ако се резултати тих избора не поштују: „Вероватно су сматрали да ће боље проћи на изборима, али кад су схватили да неће партиципирати у власти ни у једној општини на Косову и Метохији, решили су да прекрше закон, да не дозволе примопредају власти и тако, преко својих координатора, и даље контролишу власт у општинама у јужној српској покрајини”.

Р. В. С.

Кад се хоће, све се може, а кад се неће, ништа се не мора

Скарабућена скупштинска већина

„Договор кућу гради”, каже народна пословица, а у овом случају могли бисмо да кажемо договор државу гради. Исто тако бисмо могли да кажемо кад се хоће све се може, односно кад се неће ништа се не мора. Тако је приоритет свих приоритета ових дана, бар према најавама нове коалиције („проевропске снаге”, СПС, ПУПС и Јединствена Србија) било конституисање скупштинске већине. Повредом процедуре (посланици обавештавани СМС порукама), 24. јуна заказан је наставак конститутивне седнице на којој је требало да се расправља о кандидатури Славице Ђукић Дејановић из СПС-а за председника парламента, иако је само неколико дана пре тога председавајући Скупштине одбио захтев за сазивање седнице на којој би се расправљало о противправном проглашењу устава самопрокламоване државе Косово. Таквом неодговорношћу изостао је суверен одговор државе на правно и политичко насиље које се врши на њеној територији.

„Немам овлашћење за сазивање ванредне седнице по било ком питању, нити могу да уврстим неку нову тачку у дневни ред конститутивне седнице, који је утврђен Уставом”, „објаснио” је др Јован Кркобабић за лист Политика, коментаришући захтев ДСС-а и СРС-а за заказивање ванредне седнице.

Да је политиканство једини принцип којим се руководи нова коалиција, најбоље се видело у начину и ажурности у сазивању наставка седнице током које је требало да буде изабран председник Скупштине.

Наиме, 11. јуна, прекидајући седницу на којој су верификовани мандати, Јован Кркобабић, који је изабран да председава као најстарији посланик, је рекао: „Овим смо за данас завршили рад седнице Народне скупштине. О наставку седнице бићете благовремено обавештени. Хвала”. Међутим, неколико дана касније, када је заказиван наставак конститутивне седнице, Кркобабић је демантовао сам себе.

Вероватно ни сам Кркобабић не би знао какве све предности доносе, за њега, нове информационе технологије, посебно СМС поруке којима су посланици обавештени о почетку седнице, да га о томе нису „обавестили” стручне службе, исте оне које су га известиле да не постоје могућности за сазивање седнице о Косову.

Кркобабић је на тај начин потпуно заборавио своје речи да ће посланици бити благовремено обавештени. Уместо тога, дозволио је да га „увуку” у нечасне радње тако што су секретарице шефова посланичких група СМС порукама обавештавале посланике о времену почетка заседања, за које су сазнале тако што их је о томе обавестила секретарица секретара Народне скупштине. Интересантно да је обавештење из кабинета секретара Скупштине стигло дан уочи заказивања седнице, а поруке стизале дубоко у ноћ.

Да би се овако, наврат-нанос, заказана седница и одржала, посланици су „скупљани” са разних заседања по разним

градовима Европе. Држава није штедела. Скупштинска већина морала је да буде формирана баш тог дана, па макар и на штету државе и њених грађана. Наиме, тог дана на дневном реду Парламентарне скупштине Савета Европе, на седници Комитета за људска права и правна питања требало је да се изабере извештач о трговини органима Срба које су Албанци отели. „Председавајући је одбио да се сазове седница на којој бисмо расправљали о Уставу Косова, донели резолуцију којом то потпуно одбацујемо. Није заказао седницу ни на захтев посланика Српске радикалне странке да се гасни аранжман са Русијом што пре ратификује, да не чека још неколико месеци. Али је зато заказао ову седницу Народне скупштине, чак послао мали авион по нас посланике који смо били у Стразбуру, да се вратимо на време како бисмо стигли на седницу”, објаснио је Томислав Николић и додао да је чак и Борис Тадић отказао предвиђено обраћање у Парламентарној скупштини Савета Европе, што је својеврстан дипломатски скандал. „Борис Тадић је отказао посету Стразбуру, што је дипломатски инцидент. Никада ниједан председник републике то није урадио, пошто годишње само четири председника могу да се обрате Парламентарној скупштини Савета Европе. Србија је имала част да се ове године европској јавности обрати њен председник. Србија не само да је ту част пропустила, већ је чак и читав програм посете отказан, што је скандал, посебно што се таква важна ствар за Србију појавила на дневном реду најстарије европске организације држава”, наглашава Николић.

Пропусти су се низали један за другим. Колико се брзо заказивала седница толико се каснило са доставом скупштинског материјала, односно предлогом кандидата за председника Скупштине. „Отворили сте ову седницу. На њој би требало да бирамо председника Скупштине. Када сте добили предлог за председника Скупштине, господине Кркобабићу? Пре пет минута...”, рекао је Николић.

Дакле, посланицима је пред сам почетак заседања подељена кандидатура Славице Ђукић Дејановић коју су предложили посланици из коалиције окупљене око СПС-а и листе „За европску Србију”. Несналажење са електронским системом за гласање, односно одбијање да се он користи и инсистирање на ручном бројању гласова, као и непознавање Пословника, само су употпуњавали слику хаоса и напора да се на брзину формира скупштинска већина.

Посланици из Српске радикалне странке, на челу са Томиславом Николићем, спречили су даљу злоупотребу и кршење Пословника који прописује да се рад Скупштине прекида у 18 часова уколико председавајући до 16 часова не обавести посланике да се заседање продужава. Славица Ђукић Дејановић, уз оштре критике опозиције, изабрана је тек

сутрадан, на седници која је такође обилажала процедуралним пропустима и кршењима Пословника.

Овако скарабуђена нова скупштинска већина демонстрирала је врхунско политиканство и озбиљно шићардијско јединство у реализовању партијских интереса. Нажалост, ту се њихова одлучност и солидарност завршава – све озбиљне проблеме и изазове који се постављају пред Србију и њене грађане неће имати ко да решава. Заокупљени ситносопственичким интересима и обдарени самопрофитном логиком, не виде и немају снаге да се баве озбиљним државничким питањима, што су најбоље доказали неспремношћу да закажу седницу на којој би парламент резолуцијом суверено одговорио на правно разбојништво шиптарских терориста и нелегалног проглашења устава.

Р. В. С.

Сукоб интереса

У Скупштини Србије током конститутивне седнице, постављено је питање у вези са „дуплирањем јавних функција”, тј. да ли републички посланици могу истовремено да обављају и функцију председника општине, или морају на једну од те две функције да поднесу оставку. Заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, тврди да у посланичким клубовима, противно одредбама Устава, седе људи који истовремено врше власт на локалном нивоу. У члану 102 Устава Србије наведено је да посланик не може истовремено да буде посланик у скупштини аутономне покрајине, нити функционер у органима извршне власти и правосудја, и да не може обављати друге функције и дужности за које је законом утврђено да представљају сукоб интереса. „Заслуге” за такво неуставно понашање приписује пре свега Демократској странци и Борису Тадићу, који Уставни суд држе у својим рукама.

Републички одбор за решавање о сукобу интереса доставио је Скупштини Србије и Републичкој изборној комисији правни став према којем народни посланик не може да истовремено буде и функционер републичке, покрајинске и локалне извршне власти. Одбор је, за разлику од РИК-а који је такође раније разматрао то питање, протумачио да међу функционере извршне власти спадају и председници општина и градоначелници. Републички одбор је навео да Уставом и законом није искључена могућност да народни посланик буде и одборник у скупштини општине или града. Иначе, постојање сукоба интереса утврђује Републички одбор који може да изрекне меру нејавног и јавног упозорења, с препоруком за разрешење функције у случају непоштовања закона. Устав Србије прописује да су лица која су на јавним функцијама у покрајинским и локалним органима дужна да у року од 90 дана од ступања на снагу закона, ускладе свој положај са одредбама Устава о неспојивости функција. До сада су Српска радикална странка и коалиција ДСС-НС саопшtile да су при предаји списка посланика поштовале став Одбора. Српска радикална странка је од Уставног суда Србије затражила и да оцени уставност ранијег става РИК-а да председници општина могу да буду посланици.

Алимпијада брука главног града

- *Маршионска ујорносї в. д. градоначелника Зорана Алимпића у нейошїовању изборне воље грађана и злоуїоїреби и узурїацији закона*
- *Градска коалиција СРС-ДСС/НС-СПС/ПУПС/ЈС насїаваља са їроїесїїма*

Пише: Данијела Петровић

Више од месец дана представници коалиције радикала, „народњака” и социјалиста на нивоу Београда покушавају да на све демократске начине испоштују изборну вољу грађана и формирају градску власт. Организовање „Алимпијаде” у четвртак 19. јуна, био је још један од начина да се исказе протест због незаконите и недемократске одлуке в. д. градоначелника Зорана Алимпића да конститутивну седницу градског парламента закаже за 14. јул. Овом манифестацијом коалиција је још једном поручила да је јединствена и истрајна у свом договору да се формира градска влада. Пред више стотина окупљених суграђана организована су такмичења у различитим дисциплинама. Прво такмичење „бацање закона у даљ” установљено је како би се

избегло свако законито решење, а мрски закони бацили што даље од учесника. Следећа дисциплина је био „фотељашки маратон са препрекама“, где је циљ да учесници остану по сваку цену у својим фотељама, без обзира на препреке као што су демократија, воља грађана, закон и морал. Такмичари су показали и шта умеју у „шутирању изборне воље грађана“, а последња дисциплина је било „брзо цепање важних и компромитујућих докумената“. У свим дисциплинама убедљиво је победио – Зоран Алимпић. Организатори су се извинили што услед недостатка објеката нису могли да спроведу још једно такмичење, а то су „скокови у воду са новоизграђених мостова“.

Познати уз своје суграђане

Београђане су поздравили многе личности из јавног живота, осуђујући ову неправду која се догађа у главном граду Србије. Пре интерпретирања химне „Алимпијаде“, првак Београдске опере Оливер Њего присетио се стихова Милана Ракића: „Бог је тако хтео да нас створи, у граду у коме се монотонно живи и пролазе дани, ни бољи, ни гори, и сви клизе у недоглед сиви“. „Да тај недоглед не би био у бескрај, ми смо вечерас овде“ – поручио је Њего.

Легендарни фудбалски голгетер, човек чије се име и презиме орило на стадионима бивше Југославије, Душан Савић, рекао је да је дошао да да подршку честитим људима који желе да воде овај град у интересу свих нас.

„Људи који долазе на власт у Београду радиће часно и поштено и поштоваће онај принцип из математике који смо учили, а то је да су два и два – четири, а не онај који смо чули у последњих месец дана од жутих, да су два и два – пет, јер тако њима одговара. У свету се питају шта је то 'Алимпијада'.

да'. Морао сам Французима да објашњавам да је ово нека нова дисциплина и нека нова игра. Хтели су да учествују, али када сам им рекао о чему се ради, рекли су: 'Не, не, хвала, ипак ћемо ми у Пекинг, а ви ту 'Алимпијаду' један дан одржите и немојте никад више дозволити да се она дешава'. Надам се да ћемо пре 14. јула овде на овом платоу бити у још већем броју и поздравити новог градоначелника Београда, Александра Вучића“ – рекао је Савић.

Због мучних натезања и преговарања, глумцу и редитељу Тихомиру Арсићу, како каже, смучила се свака прича. Он је упутио само једну молбу: „Молим господина Алимпића, молим Демократску странку и њихове партнере – пустите нас да радимо и Београд ће бити оно што и заслужује, духовни светионик Балкана. Београд ће добити највреднију, најуспешнију и кунем вам се, будите сигурни, најпоштенију власт у својој новијој парламентарној историји“.

Редитељ Братислав Петковић предложио је да се сваког дана организују окупљања испред градске скупштине и да се на овакав духовит и леп начин учини протест овој неправди. „Неко је упоредио 14. јули са даном пада Бастиље. Међутим, то није примерено, јер нити се овде ради о Лују XVI, нити је ово 1789. година. Треба само погледати у наш православни календар, па ћете видети да је 14. јул дан Великогученика исцелитеља Козме и Дамјана. То је слава лекара. Уздајмо се у исцелитеље српске и биће нове у реду“ – казао је Петковић.

Реч Београђана

Након завршене „Алимпијаде“ питали смо суграђане шта мисле о формирању градске власти од стране коалиције радикала, „народњака“ и социјалиста.

„Овај Алимпић је срамота за град. Види се да нема капацитет да обавља свој посао. Подржавам Вучића за градоначелника, мислим да ће нам са овом коалицијом коначно сванути“ – каже Ана Лазич, студенткиња из Београда.

Њено мишљење дели и пензионер Србољуб Јовановић.

„Нагледао сам се свега и свачега, али, могу вам рећи да је власт Демократске странке најпрљавија и најнеморалнија. Неће сада да прихвате пораз, још би да краду, али шта ће више од ове сиротиње да узму?“.

Александар Петковић сматра да би сваког дана требало протестовати.

„Ово је безобразлук. Тај 14. јул није Алимпићева идеја, није он толико паметан, али је послушан. Све је ово диктирано из врха ДС-а, да се добије на времену. Мада мислим да им ни све време овога света неће помоћи у тренутној ситуацији. Ова коалиција је изузетно чврста и истрајна у својим намерама“.

Химна

*„Ишли смо на часове да крадемо гласове,
лојов ћу да поспанем да на власици оспанем,
гласачка је кућица исцпа као лутирија,
мора да се муји, па да гпад пожуици.*

*Све се може средишии, важно је победити,
брука глвног гпада је Алимичјада.*

*Прошивници смерају с власици да ме иерају,
ио су иусије желе, нећу из фойеље,
и за шољу гпаћана уз Динкића Млаћана
и даље у гпаду жуици ће да краду.*

*Само нека жуици када Београдом муицим,
само нека жуици кадар Београдом буде владар.*

*Народ ћу да музем,
све ћу да им узнем,
све се може средишии, важно је победити,
брука глвног гпада је Алимичјада”.*

Истакнути глумац Предраг Милетић осудио је политику Демократске странке и позвао Београд да истраје. „Можда вам са овом сломљеном ногом и овим штапом личим на Чанка, али нисам Чанак. И поред тога што ме нога ужасно боли, ја сам морао да дођем да вас поздравим и да вам кажем да смо јаки само ако смо заједно, а они су тога свесни и тога се и највише боје. С једне стране имамо само пружену руку и дату реч, што је по мом мишљењу код људи сасвим довољ-

но, а са друге стране је све остало. Они знају шта су радили и због тога се овако грчевито боре. Позивам сваког ко је у прилици да им објасни да то што раде није демократија, а све честите људе којима је стало до ове земље и до овог града позивам на заједништво до коначне победе” – говорио је Милетић.

У име коалиционих партнера, будући градоначелник Београда Александар Вучић захвалио се Београђанима што су се окупили у толиком броју.

„Хоћу да се захвалим и свима који брину претходних дана и недеља очекујући да правда победи у Београду, очекујући да они који добију изборе имају права да формирају власт. Хвала вам на томе. Ја знам да не спавате надајући се dobrim вестима. А ја хоћу, не само у своје и не само у име Српске радикалне странке, већ и у име мојих пријатеља из ДСС-а, Нове Србије, СПС-а, ПУПС-а и ЈС да вам кажем да ћемо издржати до краја шта год да раде, како год да раде. Да вам кажем да ће правда победити, да ћете, на крају крајева, ви победити. Све што радимо, радимо због вас, због Београђана, Београда и због будућности наше деце”, обратио се окупљеним суграђанима Вучић и замолио их за велики аплауз за одборнике Социјалистичке партије Србије: „Они су изложени великим притисцима, они су са нама од првог дана и имамо у њих поверење, и у господина Антића, и Петронијевића, и Алексића, и у Радојевића и у Миру Јанићијевић. Ја вас молим да будете довољно јаки и довољно стрпљиви, да се не секирате много, да имате поверења у нас, поверења у нашу част, у наш образ, у то да вас нећемо изневерити. Јер ништа нам важније од вас Београђана и Београда нема и зато вам гарантујем да ћемо се борити, да ћемо дати све од себе да живите боље, да ћемо поштено управљати овим градом. Ни један једини динар од вас нећемо да украдемо, гарантујем вам то, и молим вас да останете са нама до краја”, поручио је Александар Вучић.

Како „демократе” претварају државу у партијско власништво

Опело за демократију

Приредила: Јелена Грбић

У препуној сали биоскопа „Академија 28” у центру Београда, 12 јуна 2008. године, одржана је трибина под симболичним називом „Опело за демократију”, у организацији националних невладиних организација, Српског сабора „Двери” и Удружења студената Правног факултета „Номоканон”.

Учесници скупа настојали су да дају одговор на питања како заштитити демократију од актуелних квазидемократа и ко подстиче грађански рат у Србији.

На трибини су говорили истакнути српски интелектуалци, људи који су барјак демократије и слободе у српском народу бранили деценијама уназад: академик проф. др Коста Чавошки, проф. др Славенко Терзић, проф. др Зоран Аврамовић, адвокат Горан Петронијевић и социолог проф. Слободан Антонић.

Подршку протестном скупу и патриотским снагама у њиховом настојању да одбране свој глас упутили су генерал Пјер Мари Гало, бивши саветник генерала Де Гола за геостратешка питања и творац француске доктрине о примени атомског оружја и пуковник Патрик Барио, саветник у Министарству одбране француске и саветник великих француских фирми за питања атомске, хемијске и биолошке сигур-

ности. Они су у свом писму дали подршку патриотским странкама и снагама и њиховој намери да формирају националну власт на свим нивоима.

Србија у рукама партијаршких шизофреника

У име организатора, уважене госте и присутне грађане поздравили су Владан Глишић и Марко Пушица, који су истакли да понашање челника Демократске странке, конкретно, непоштовање изборне воље грађана, кршење закона и Устава Србије и стварање једнопартијске државе директно урушавају основне демократске тековине у нашој земљи, што изискује и одговарајућу реакцију српског националног невладиног сектора.

По речима Марка Пушице суочени смо са једном специфичном ситуацијом „партијашке шизофреније” у којој Борис Тадић на мала врата уводи једнопартијску државу.

„Наиме, председник Републике Борис Тадић, на један специфичан начин, у својој личности спаја личност председника једне парламентарне партије и личност председника Републике. Иако је Уставом Републике Србије прописано да председник Републике, у члану 111, изражава државно јединство, он то не чини. Напротив, он својим поступцима, радњама, изјавама уопште не изражава државно јединство,

већ заступа уске, партикуларне интересе. Дакле, у сукобу између општег интереса оног који би требало да заступа и да изражава јединство свих грађана Републике Србије, предност добија уски интерес ДС-а”, рекао је Пушица и додао да „уколико не спречимо овакво деловање, имаћемо на сцени демократорско опело за државу Србију”.

Национална издаја

Истакнути борац за слободу и демократију, проф. др Коста Чавошки, у својој анализи актуелне политичке ситуације нагласио је да се на српској политичкој сцени налази „толико полтрона и подгузних мува” који салећу стране господаре и да заправо праве демократије и нема.

„Оно што ми данас имамо то је партитократија, владавина олигархијских странаčkih вођстава која не маре ни за изборне резултате, ни за вољу народа, ни за државу, а камоли за судбину нације којој припадају.”

Чавошки је указао да је постојећа партитократија, поред осталог, и резултат актуелног изборног система, истичући да за разлику од униноминалног система који постоји у Америци и Великој Британији и који доводи до стварања стабилне владе и праве опозиције, пропорционални изборни систем, какав постоји у Србији, доводи до стварања неприципијелних коалиција и корупције.

„Већински систем увек даје одговорну владу и омогућава да једна странка, такав је случај у Великој Британији, чак и са шездесет посто добијених гласова освоји пристојну већину посланичких места у парламенту и формира одговорну владу. Зашто је тај систем добар? Из простог разлога што ту на једној страни постоји влада, а на другој страни опозиција и као што то вели једна енглеска изрека: опозиција не треба ништа друго да ради него непрестано само да се супротставља, а ништа да не предлаже. Дакле, да хвата владу у грешци, да је окривљује пред јавношћу и да, наравно, на следећим изборима евентуално и победи. Због тога у таквим земљама са већинским системом постоји одговорна влада. Овај пропорционални систем који се код нас практикује има огромне мане.

Ниједна странка, чак ни радикали који су имали пристојну релативну већину која је прелазила 30 одсто нису били у могућности да образују владу. Него су владе морале бити коалиционе, и то је била таква коалиција која није била принципијелна него коалиција из интереса, брак из рачуна”, објаснио је Чавошки. Говорећи о могућој коалицији између социјалиста и Демократске странке, „која није ништа друго него продужена рука страних окупатора у овој земљи”, Чавошки је поставио питање како је могуће да социјалисти после свега могу да размишљају о сарадњи са онима који су у

Хаг послали Слободана Милошевића и додао: „Ја сам после окончања ванредног стања написао један чланак под насловом ’Зоранова звезда’, који, нажалост, није одмах објављен у „Гласу јавности”, и оданде сам био најурен. У том чланку сам рекао: „Ако по ичему Зоран Ђинђић буде запамћен у историји, биће по томе, то је објављено, што је Слободана Милошевића изручио на Видовдан и што га је стигла видовданска клетва. Видите до чега доводе такве неприципијелне коалиције”.

Проф. Чавошки је нагласио да је на помолу једна велика обмана грађана Србије, обзиром да смо током последње изборне кампање слушали од странака да постоје два фронта, да су једни за очување Косова и Метохије у саставу државе Србије и против приступања Европској унији, уколико то значи приступање Србије без Косова и Метохије, а други су тврдили да треба ући у Европску унију по сваку цену, јер једино тако можемо обезбедити нове паре и нова радна места (као да се за ових осам година то није могло обезбедити, него треба током следећих осам година). „Дакле, фронтови су били оштро подељени, и сада имамо једну коалицију која је добила близу шест посто гласова и једног Палму која има само три посланичка места, а који тврде да се може и ући у Европу и сачувати Косово и Метохија. Како се то може када је од 27 чланица Европске уније њих 20 признало Косово и Метохију као независну државу?

Другим речима, може се очекивати, када се буде формирала, не дај Боже, ова нова влада са социјалистима и жутима, да заправо ови из Брисела кажу – докле год ви не успоставите добре односе са суседима, а то значи и дипломатске односе Београда са Приштином, нећемо моћи да наставимо разговоре о уласку у Европску унију! Они о томе за сада ћуте да би се створила коалиција, а када се она буде створила онда ће, наравно, то и свима нама јавно рећи. А наш народ, такав какав је, рећи ће – па шта се ту може, шут са рогатим не може. Но, међутим, ми који то све добро знамо и све видимо, дужни смо да упозоримо наш народ и наше бираче да је на делу велика обмана, дакле превара овог народа, и што је најгоре, на делу је национална издаја”, рекао је чувени академик и нагласио да сви они који одбацују могућу коалицију српских радикала, Демократске странке Србије, Нове Србије и социјалиста, заправо пристају на одвајање Косова и Метохије од Србије, на независност Космета и на улазак у Европску унију без тог стожерног дела наше државе и нашег националног опстанка. „Они су, драги пријатељи, издајници и ми то не смемо дозволити, то не сме проћи”, упозорио је Чавошки.

Србији предстоји мукоотрпан пут од тираније до демократије

Потом се скупу обратио историчар проф. др Славенко Терзић који је истакао да политичку анатомију мишљења, које је данас доминантно, најбоље илуструје недавна изјава америчког председника Буша који је дословно рекао: „Ирак и Авганистан су прошли мукоотрпан пут од тираније до демократије”. „Оно што људи који данас воде ову земљу, а пре свега самозвани политички блок, губеи из вида, то је да је ова земља смртно рањена и да се ова земља отимањем Косова и Метохије и даље налази у смртној опасности и поред свакодневних обећања о златом поплочаном путу у Европу.

Уместо државничке одговорности за будућност ове земље и народа, ми имамо један политички блок који је сам себе прогласио европским. Они који бар мало знају историју, сећају се Луја XIV који је рекао: „Држава, то сам ја”. Ми свакога дана слушамо на свим нашим медијима – ја као председник, Србија – то сам ја, Београд – то сам ја, демократија

– то сам ја, Европа – то сам ја”, рекао је Терзић и додао да уместо једног зрелог и одговорног политичког живота, стабилних установа, развијене културе дијалога, демократског мишљења, ми имамо један привид демократског политичког живота и политику као мађионичарење. На политичкој сцени и у јавном животу постоји потпуна пометња ко је демократа, ко није демократа, ко је за Европу, ко није за Европу. Такозвани демократски блок од Европе је направио религију, од Европске уније божанство. „Нико од нас, наравно, није против Европе, и ја као историчар, и све моје колеге, сви ми знамо – Србија и српски народ одувек су део Европе и европске цивилизације. И то је потпуно јасно. А да ли се може ставити знак једнакости између Европе и Европске уније? Не може, јер она велика, либерална, демократска Европа, Европа која је била узор свима нама и свим балканским народима, она полако нестаје. Европска унија је продужена рука америчке политике у Европи и свету”, нагласио је проф. др Терзић.

По његовој оцени, уколико бисмо таксативно илустровали личну карту такозваног демократског политичког блока, онда бисмо рекли да је то, пре свега, непоштовање Устава, непоштовање закона које су сами донели, тесна спрега са криминалом, феномен лустрације, феномен денацификације, односно убијање било какве свести о себи, своме пореклу, својој историји, својој традицији, својим култовима и својим свецима. Потом, то је потпуна затвореност и оно што је најопасније јесте актуелни процес разградње и подривање свих темеља наше националне државе.

„Такозване проевропске снаге и такозвани проевропски блок у потпуности је компромитовао идеју либерално-демократске државе за коју су се залагале све демократске снаге српског народа, укључујући и Чавошког и све оне који су оснивали Демократску странку. Дакле, да ли сте ви демократа, не говорите ви сами, казују ваша дела, а све оно што је радио тај блок говори да су они далеко од било каквог концепта либерално-демократске државе. И зато ми се чини, ако имам у виду да је Европска унија заправо продужена рука Америке, да се наше проевропске снаге најтачније могу назвати пронатовским снагама”, закључио је проф. Терзић и упозорио да поменуте снаге желе даље да дестабилизују Србију заговарањем тезе о такозване две Србије, што представља опасну игру са могућим грађанским ратом. На крају свог обраћања, он је цитирао Јована Скерлића, који је на неки начин изражавао наду свих наших поколења од пре 160 година, који каже: „Српска омладина, 1848. године, верује да је дошло време правде, слободе и мира у сједињеним државама Европе”, а време мира, по оцени Терзића ће доћи онога дана када сви народи, па и Срби, буду равноправни и када не буде више америчког протектората над Европом и над Балканом.

Ко дође на власт паљењем Скупштине, он тако и влада

Проф. др Зоран Аврамовић предочио је присутнима да код неких људи постоји природна склоност ка недемократском мишљењу и понашању, а добар школски пример такве личности је Ненад Чанак који се не скида са медија и кад год се појави на телевизији, он говори како треба забранити пола политичке сцене Србије, па би, по оцени др Аврамовића, било добро да се он води по школама и да се показује деци као један типичан пример антидемократе.

Говорећи о антидемократима, проф. др Зоран Аврамовић указује на бројне опасности по српску демократију: стварање лажне слике о поретку који је владао у Србији од 1990. до 2000. године како би помогли иностране пројекте

према Србији, злоупотреба процедуре и непоштовање изборне воље грађана Београда, чиме актуелна власт очигледно показује вољу за вечном влашћу, отворено показивање политичке дискриминације и расизма као суштине политичког мешања иностранства у српску демократију, јер треба отворено показати нетрпељивост према оним снагама које нису спремне да прихвате диктат који долази из иностранства.

Потом, пресудан утицај новца у политици, инструментализација медија, као и непостојање базичног консензуса. На питање зашто ми тешко успостављамо консензус у нашој демократији, проф. др Аврамовић одговара да постоје извесни људи и одређене групације које могу бити у невладиним организацијама или у политичким странкама, а које имају патолошки однос према својој држави. Као пример, он је навео реакцију поводом ослобађајуће пресуде Србије од тужбе за геноцид коју је поднела Федерација Босне и Херцеговине марта месеца 2007. године. Наиме, у српској јавности забележена су дубока разочарења због те чињенице. Биљана Ковачевић-Вучо, председница Комитета правника за људска права, изјавила је како је то „победа злочиначке политике Слободана Милошевића, Ратка Младића, Војислава Коштунице, српских радикала”. Ненад Чанак је изјавио да је разочаран пресудом, а представник Иницијативе младих за људска права је био шокиран, јер је очекивао да Србија буде осуђена за геноцид.

„Други пример патолошког односа према својој држави и нацији налазимо у писму четири невладине организације из Србије: Фонд за хуманитарно право, Иницијативе младих, Жена у црном и Грађанске иницијативе, шефовима влада 27 земаља Европске уније, у којима захтевају да се наставе притисци на Србију, ради боље сарадње са Хашким трибуналом, 5. априла 2007. године. Овакав пример понижавања сопствене државе, као и мржња према свом народу, показује до које мере су групације родопрзаца могле да разарају минимални национални консензус, а самим тим и демократију.

Оно што треба да буде унутрашња политика преноси се на план аутодеструкције уз помоћ иностраних држава. То је једна патологија коју, морамо признати, не срећемо у политикама других држава”, указао је проф. др Аврамовић. На питање шта ми можемо да урадимо како бисмо одбранили демократију, он је нагласио да нам ништа друго не преостаје осим легалне и демократске борбе, истакавши да ћемо највише одбранили српску демократију ако одбацимо оно што је урађено 5. октобра, а то је паљевина Скупштине. „Јер онај ко је дошао на власт паљевином Скупштине, тај тако и влада. И то се сада показује на примеру Скупштине града Београда. А то никада нећемо да сметнемо с ума. А доћи

мирним путем на власт, то значи и остати дуго на власти”, закључио је проф. Аврамовић.

Демократија нема цену

„Мислим да долази време у коме ћемо сви морати да се боримо за демократију. Демократија се осваја исто као што се осваја слобода. Не постоји могућност да демократија сама по себи дође. Демократија се такође брани, као што се брани слобода. И на то, сви они народи који су спремни да уживају благодети демократије и слободе, морају да буду спремни. У овом тренутку сви имају обичај да се ограђују и кажу да ће се борити свим демократским средствима. Молим вас, слобода нема цену и демократија нема цену. Ја ту никакву оgradu нећу стављати”, нагласио је адвокат Горан Петронијевић на почетку свог обраћања и додао да актуелна власт или не зна или намерно прећуткује темељ сваке демократске државе, трипартитну поделу власти.

„Указаћу вам на један цитат из чувеног дела нашег великог правног теоретичара и филозофа Слободана Јовановића из 1922. године, који објашњава шта је трипартитна подела власти и на чему се она заснива.

Наиме, у модерној држави организација власти, изведена је по начелу поделе власти, а то најпростије формулисано значи, да за три основне функције државне власти треба употребити различите органе. Свака функција мора имати своје особене органе, односно не смеју се сјединити у рукама истог човека или истог тела”.

Потоње, по оцени Петронијевића може се лако применити на све оно што се догађа након избора. „Дошли смо до ситуације да је бивши ве-де градоначелник заказао конститутивну скупштину за 14. јул и још се љути када му неко каже да то није по закону, и одговара: „Немојте да ме љутите, могу ја још даље да је одложим”. То се граничи не са безаконјем, него са неваспитањем и безобразлуком. Члан 2 Статута града Београда у ставу 1 гласи: Прву седницу Скупштине сазива председник Скупштине из претходног сазива у року од 20 дана од дана избора одборника. Аман људи, има ли шта овде нејасно!? Дакле, ради се о једном потпуном незакоњу, кршењу закона и у крајњој линији – кривичном делу. Нема и не постоји никакво оправдање за такву самовољу коју је бивши ве-де градоначелник Београда испољио.

Показало се да то није његова самовоља, он је очигледно ту пука марионета, та воља очигледно сеже много даље, па и изван границе ове несрећне Србије, коју не могу назвати државом, него државним простором”, истакао је Петронијевић и додао да челници ДС-а, уместо да изврше поделу власти, врше поделу Србије. По његовом мишљењу, све док

на политичкој сцени Србије на челу политичких странака буду људи којима је занимање политичар и буду окружени људима којима је занимање бити помоћник политичара, пријатељ политичара, кум политичара, рођак политичара, у Србији неће бити демократије.

Политички апартхејд на српској политичкој сцени

На крају протестног скупа присутнима се обратио проф. Слободан Антонић који је рекао да говоримо о демократији у Србији када политички научници и социолози постављају питање да ли у Србији постоји демократија и каква је демократија. Један од основних критеријума јесте смена власти мирним путем. „Мишљење које преовлађује у тзв. транзитолошкој литератури, да ће демократија бити у Србији консолидована онда када странке старог режима, мисли се пре свега на радикале, социјалисте, дођу на власт и онда се после тога мирно повуку са власти. Тај критеријум изгледао је прилично оправдан док се није видело да постоји један озбиљан проблем, а то је што се појединим странкама, овде пре свега мислим на Српску радикалну странку и СПС, уопште не дозвољава да у том блоку, дакле у тој комбинацији било где обављају власт. То је један од основних проблема демократског система данас у Србији”, рекао је проф. Антонић, истакавши да је и сам био изненађен одређеним изјавама председника Тадића у изборној ноћи – да он неће дозволити свим средствима, да би тек касније рекао и свим демократским средствима, да СРС, ДСС и СПС дођу на власт, а што заједно са поступком в. д. градоначелника Београда говори да нешто са основним поштовањем демократије није у реду.

По његовој оцени, главни проблем јесте то што политички актери у Србији нису суверени, па онда ни демократија у Србији не зависи само од овдашњих политичких актера. „Видимо једну ситуацију у којој страни фактор, мислим пре свега на најјачу и најбогатију земљу данас у свету, директно утиче на формирање власти, односно владе у Србији, и онда на одређени посредни начин и на стабилност демократије, демократских институција у Србији. Као политички аналитичар видим обједињени процес у оквиру кога се настоји да се СПС привуче у коалицију са Демократском странком и истовремено да се спречи да се конституише власт у Београду, да би се накнадно и око тога преговарало. Јасно је свакоме ко аналитички прати ситуацију у Београду како се сада постепено ломи главни одбор СПС, како се један по један човек ломи све дотле док се не донесе одлука да се иде у коалицију са Демократском странком. Тада ће се вероватно приближити рок који је господин Алимпић одредио, а онда ће се и Београд у том једном пакету завршити.

Дакле, имамо једну врсту изигравања демократских институција, демократских норми. То је нешто веома опасно, пре свега зато што ће се Србија у будућности наћи пред још већим искушењима него што је сада”, упозорио је проф. Антонић и истакао да Србији следи озбиљна економска криза, обзиром да је само у протеклих осам година направљен дуг од 20 милијарди евра. По његовој оцени, у таквој ситуацији у којој имате крхке демократске институције у којима постоји једна врста политичког апартхејда, где се поједине странке онемогућавају не само медијски, него и институционално да приђу власти, постоји реална опасност по грађански мир који може лако да се преокрене у озбиљан грађански конфликт”, упозорио је Антонић и за крај нагласио да је најважније да се то избегне и зато, не ради се само о апелу за демократију, за процедуру, већ о апелу за један цивилизован грађански живот.

Тадић – човек који демантује самог себе

Жути мач револуције

- „С друге стране, и данас имам дилему да ли смо направили грешку зајо ијо 5. октобра нисмо ишли страховијом брзином и ионекад секли мачем револуције – до краја. Самом чињеницом да нисмо ишли револуционарним методама, ми смо несумњиво успорили нашу иранзицију у демократско друштво”, рекао је Борис Тадић („Експрес”, 25-26. 5. 2002)

Пише: мр Дејан Мирковић

Након више од месец дана замајавања јавности и званично је обелодањена коалиција на републичком нивоу странака окупљених око ДС-а и СПС-а. Наводно, коалиција је склопљена на принципима који су исти и за „демократе” и за социјалисте. Али, осим фраза о такозваним европским интеграцијама (заснованим на лажном поистоветивању ЕУ и Европе) није се могло чути који су то заједнички принципи ове неприродне коалиције. Зато се треба подсетити на принципе које је острашћено заступао Тадић након пуча од 5. октобра 2000. године.

Неколико недеља после вандалског рушења Савезне скупштине и паљења РТС-а Тадић је претио: „Овај народ нема времена за губљење. Уколико у понедељак СПС не пристане на разумне услове ДОС-а око формирања прелазне Републичке владе, преузима на себе одговорност за све оно што ће потом уследити” („Борба”, 23. 10. 2000). Дакле, ако СПС не буде послушан, зна се шта следи.

Наравно, једино је Српска радикална странка, на челу са својим председником, остала изван такозване прелазне Републичке владе која је била заснована на страху од „јурисника” 5. октобра. Проф. др Војислава Шешеља нису могли застрашити никакве претње. То се не би могло рећи за СПС тада.

Две године након формирања овакве „демократске” прелазне владе, у мају 2002. Тадић поново прети. Он сматра да је 5. октобра било недовољно оштрине(!?) и износи да код њега постоји дилема о томе да ли треба примењивати законе (његове речи неодољиво подсећају на изјаве „највећег сина наших народа и народности” не само зато што је интервју објављен 25. маја на Брозев рођендан). Тадић наводи: „Ми нисмо извели револуцију, нисмо извели чишћење до здравог ктвива. Коштунича и његова странка су ишли правцем тог легализма. Нова власт се нашла пред озбиљном дилемом: да ли ћете задржати баш у сваком сегменту легалан начин поступања, што ће несумњиво произвести спорост у вашој акцији или ћете ићи са јасним циљем у брзу акцију која је понекад и кршење постојећих закона” („Експрес”, 25-26. 5. 2002). Ипак, и након постављања ове дилеме, Тадић у истом интервјуу призива „мач револуције” (!?): „С друге стране, и данас имам дилему да ли смо направили грешку зато што 5. октобра нисмо ишли страховитом брзином и понекад секли мачем револуције – до краја. Самом чињеницом да нисмо ишли револуционарним методама, ми смо несумњиво успорили нашу транзицију у демократско друштво”. Више него „демократски” начин размишљања, мора се признати. Наравно, подразумева се да је требало да „мач револуције” падне на главе оних који су предводили власт пре 5. октобра, дакле на СПС.

Револуционарни занос Тадић није напустио ни две године након овог интервјуа. Године 2004. Тадић упозорава да се људи и појаве који су ван цивилизације (!?) могу поново вратити на власт: „Ја збиља упозоравам сада, као председник једне од највећих странака у овој земљи, да се ми налазимо пред опасношћу обнављања, оживљавања вредности предпетоктобарске Србије. То је Србија која је потпуно ван цивилизације. Нама прети да се обнови то друштво. Ја упозоравам јавност на ту чињеницу” („Кажипрст”, 17. 5. 2004). Ова изјава несумњиво показује да Тадић сматра вредности које пропагира Вашингтон и Брисел једином могућом цивилизацијом на свету! Свако ко се не слаже са прозападном догмом, и ко „нецивилизацијски” поставља питања у вези са уништавањем СФРЈ, геноцидом у Ираку, логором у Гвантанаму, изабљивањем Источне Европе од стране ЕУ, и криминалним радом Хашког трибунала, је наравно, по Тадићу, ван цивилизације!

Да не би било никакве дилеме, о „суштини” тих „антицивилизацијских” снага по којима је требало да пада „мач револуције”, Тадић крајем 2004. године даје дефиницију власти која је по његовој рачуници владала Србијом 15 година, иако се то односи на период од 1990. до избора 2000. године. Он оштро критикује поменути период владавине СПС-а, заборавајући на чињеницу да је власт формирана након победа на слободним вишестраначким изборима. Тадић у својој острашћености додаје још 5 година овом периоду! На основу ког критеријума, вероватно ни њему није јасно. Можда рачуна време од 8. седнице, а време пре тога је за њега било време слободе? Или се додаје и време након 5. октобра, али тада на власти није био СПС? Нерешива дилема. Иако ову „дилему” није лако решити, Тадић је бескомпромисан и уверен у своје бесмислене тврдње: „Ми смо 15 година живели у тоталитарном режиму” („Политика”, 13. 11. 2004).

Да се радило ипак о бесмисленим фразама које су некритички усвајане са „светлог Запада”, и да „мач револуције”, „антицивилизација” и „тоталитарни режим” нису спречили Тадића да са тим истим и сатанизованим СПС-ом направи коалицију, показало се у јуну 2008. године. Довољно је било да тај исти „светли Запад” сугерише коалицију са СПС-ом. Јасан је Тадићев политички начин размишљања.

Али шта је натерало СПС да после свих ових вербалних и физичких понижења уђе у коалицију са странкама окупљеним око Тадића? На ово питање могу да одговоре једино функционери СПС-а, а бирачи ће након свих ових догађаја и одговора свој став исказати на следећим изборима.

Социјалистичке жртве петог октобра

Пише: Данило Тврдишић

Запањујући је списак свих поступака правог политичког апартхејда, понижења и тортуре над члановима и функционерима СПС-а који су обележили владавину Демократске странке. Пошто су догађаји претизали једани друге, овом приликом побројаћемо само неколико најзначајнијих. Причу би требало почети хапшењем Слободана Милошевића,

На Видовдан 28. јуна 2001. године Слободан Милошевић, са лисицама на рукама, предат је окупационом хашком суду. Тадашњи премијер из редова Демократске странке, Зоран Ђинђић, у свом говору поводом предаје Милошевића Хагу указао је на „симболику великог српског празника Видовдана“, указавши како се тим чином бори за идеале земаљске Србије и европску будућност насупротив идеалима небеске Србије и снага прошлости које је у том тренутку, по њему, симболизовао Слободан Милошевић.

Пет година касније, у својој ћелији у Шевенингену, Слободан Милошевић умире. Сахрањен је 18. марта 2006. године. У исто време омладина Демократске странке на Тргу Републике извела је свој „перформанс“, односно контрамитинг уз пуштање балона и звуке пиштаљки и труба. „Дошли смо да поздравимо долазак пролећа три дана раније и да пожелимо да нам се више никада ниједан Слоба не врати“, објашњавали су своје присуство окупљени чланови и симпатизери Демократске странке.

Ваља се вратити неколико година уназад и подсетити на још једну жртву сарадње са Хашким трибуналом. Једанаестог априла 2002. године, испред зграде тадашње Скупштине СРЈ, бивши министар унутрашњих послова Влајко Стојиљковић пуцао је себи у главу. То се десило истог дана када је ДОС изгласао закон о „сарадњи“ (читај послушности) са Хагом. Ваља подсетити да је управо Влајко био међу првима на списку за хашки одстрел ДОС-а. Преминуо је у Ургентном центру два дана касније, 13 априла 2002.

Године 2002. директор Радио-телевизије Србије Драгољуб Милановић, у монтираном политичком процесу, осуђен је на затворску казну од десет година коју до дана данашњег издржава у затвор Забела код Пожаревца.

Жртве „демократске“ тортуре нису били само функционери СПС-а већ и њихове породице. У месецима после петог октобра 2000. године деца неких функционера СПС-а су

против своје воље шишана на ћелаво у неким основним школама у Београду због „политичких грехова“ својих очева. Многи симпатизери и чланови СПС-а остали су без посла, на улици. Нису били политички подобни.

Ово су само неки од небројено других знаних и незнатих догађаја тортуре, политичког апартхејда и понижења над члановима и функционерима СПС-а који су обележили првих неколико година владавине режима ДОС-а.

Политика и (не)морал

Овде нећемо поставити излишно питање како ће демократе прогутати мноштво сопствених фекалија и ући у коалицију са странком „диктатора Милошевића“, који је свим њиховим члановима и симпатизерима био симбол „орвеловског тоталитаризма“ и „генерацијског зла“. Јер познато је да „демократски стомак“ вари све само када је у питању опстанак на власти. Чувена је у том смислу изјава Зорана Ђинђића у којој он каже: „Коме је до морала нека иде у цркву“, приближавајући нам сликовито на тај начин своју животну философију и философију својих следбеника о моралу у политици. Период који је пред нама је период када ће пасти и последње политичке маске и када ће се кристално јасно видети ко је ко на српској политичкој позорници, односно ко је бранич државотворних и националних идеја, а ко њихов активни разбијач.

Непристојне понуде и притисци

Када говоримо о различитим нивоима неморалности и политичког крпарења којег смо сви сведоци ових дана, треба такође отворено и јасно рећи да ће понајвише на формирање најављене владе утицати многобројне званичне и незваничне „непристојне понуде“ које представљају директне политичке уцене и притиске западних моћника. Више је него очигледно да њима посебно смета ново мешање политичких карата на Балкану, које подразумева остваривање и српских националних интереса.

Ликвидација као највиши стадијум жуте демократије

Ко то тамо прети

- Хаос, њаника и оштрија збрка који владају у њросијоријама досадашњих носилаца власти у Србији и главама њихових лидера, ових дана досијили су врхунац. Врхунац који је резултирао најогавнијим и најојаснијим ѡређњама, ѡа и ликвидацијом, лидерима друђих сијранака који са њима неће у коалицију

Пише: Момир Марковић

Претходних двадесетак дана новински чланци су били пуни скандалозних претњи изречених из самог врха власти и од стране најодговорнијих државних функционера лидерима других политичких партија. Кад кажемо „из самог врха власти“, онда то превасходно подразумева канцеларију председника Србије, Бориса Тадића, и њега лично, мада су се у „овом послу“ осим њега истакли и сви његови поглавници, доглавници, скутоноше и чанколизи, из ове експозитуре, жутог предузећа. Претња ликвидацијом и осталим „демократским“ средствима је само била увод у даљу процедуру коалиционих договарања и преговарања. И завлачиће се са преговорима, разговарати јавно са онима које би грађани Србије волели да виде на челу државе, а тајно са онима које им је већ одредила Европска унија, Америка, Хашим Тачи и Хашки трибунал. Са власницима жуте компаније и још неких. Којих, видеће се кад се власт буде делила.

Ипак, тема овог текста неће бити то домунђавање „испод жита“ и дељење плена (они власт не виде другачије већ искључиво као поделу плена) и покушаји да се све то упакује у обланду, како би народ прогутао. Тема је много већа и много опаснија. Указује на спремност актуелног председника да у, до краја огољеној, борби за власт буквално користи сва средства. Сва, укључујући и ликвидације политичких противника. Уосталом, кад се мало боље анализира деловање странке која је власништво Бориса Тадића у последњих десетак година, видеће се да је макијавелистички приступ, многоструко пооштрен и поједностављен до крајњих граница, и до сада представљао окосницу њиховог политичког програма и деловања. Почев од елементарне синтагме да „Ко хоће морал, нека иде у цркву“, па преко политичких, квазисудских процеса Легији, Радомиру Марковићу, Кертесу (Ибарска магистрала), Марку Милошевићу, Мири Марковић и другима (дуванска и остале афере и „афере“), па до физичког одстрањивања Војислава Шешеља и других политичких противника са политичке сцене, или убиства Слободана Милошевића.

Једина разлика између досадашњих активности овог криминалног удружења и будућих планова и најава је у томе да су им до сада прљаве послове радили „политички пријатељи“ из Хага, Брисела, Вашингтона, а сада најављују да

ће и сами то радити. Порука Бориса Тадића да и „он може да ликвидира“, мора се схватити крајње озбиљно. То што Велимир Илић, коме је врли председник Србије упутио претњу, како изгледа, није извукао поуке из свих мафијашко-криминалних деловања демократорске дружине и преко претње ноншалантно прелази, може му се обити о главу.

Уосталом, и није нам намера да Вељу упозоравамо на стварну опасност (осим што му препоручујемо крајњи опрез и на путу, и у кући и на сваком месту где се нађе). Не треба изазивати судбину, поготову кад се зна ко је претњу упутио. И кад се зна да они претње испуњавају. То је уосталом и једино обећање које су они спремни и способни да изврше. Намера нам је да Србију упозоримо на спремност и

способност ове жуте напасти на најокрутније радње, на најкрвавија политичка убиства и најпрљавије мафијашке махине. Да грађани знају са каквима имају посла и какви се спремају да зграбе политичко кормило Србије.

Што се српских радикала, тиче, никада се нису бојали, никада им нису попуштали и увек су обелодањивали све њихове лоповлуке, све прљавштине и сва криминална деловања. А обећавају и њима и грађанима да ће то и убудуће чинити. Отворено, храбро и без задршке. А кад једном Србија постане правна држава и кад се лоповлуци и злочини и председника државе и последњег грађанина буду подједнако третирали, дакле кад сви грађани буду исти пред законом, све што су покрали, опљачкали, уништили и зло починили, биће процесуирано и добиће судски епилог. И да их само још подсетимо на „дил“ склопљен између њиховог криминалног премијера Ђинђића и Карле дел Понте да она „одведе Шешелја и да га никад више не врати“. Е, то ће им се изјаловити и Војислав Шешелј ће се ускоро вратити, после величанствене победе, а то ће истовремено бити почетак демонтаже и те жуте лоповске машинерије.

Шестогодишња пракса демотирања хашке наказне творевине је тренинг за борбу која њега и све нас овде у Србији чека. Наравно под условом да се „ови овде“ не подаве у сопственој халапљивости, грамзивости, пакости и лудилу и не распадну сами од себе.

Председник силедија

Склоност врлог нам председника Србије да лично кажњава, па чак и ликвидира, испољила се још давно, приликом његове посете једном од драгачевских сабора у Гучи. Кад му се учинило да га један од гостију сабора није довољно понизно погледао док је он на челу „свите“ пролазио улицом, Борис Тадић је скочио и из чиста мира ошамарио човека, а затим га ухватио за гушу и почео да дави. Поред закључка који су грађани из овог поступка могли да извуку сами, следи још један. Ако је он лично спреман да бије и дави, на шта су спремни његови кербери и лижисахани које он плаћа нашим парама и државним апанажама и привилегијама? Корени силедијског понашања сваког човека, па и председника државе, налазе се у сфери психологије и психијатрије. И нису нимало безопасни. Спас од такве напасти је или престанак бављења послом који је разлог напада силедије, или одлазак на неко место изван домаћаја психопате. У манастир, на пример.

Испорука Срба Хашком трибуналу се, како ових дана видимо, наставља. Разлика је у томе што Србе сада претходно ухапсе и држе у затвору док не дође „повољан тренутак”

Срам вас било!

- „Ево мене, ето вас”, рекао је Стојан Жупљанин у првом појављивању пред хашким квазисудом, потврдивши свој идентитет, али се није изјаснио о својој кривици. Није се Стојан изјаснио ни о кривици оних који су га ухапсили и испоручили хашким целастима. Ни о томе да је ухапшен много раније и да се чекао повољан тренутак да се хапшење обелодани

Пише: Момир Марковић

Устаљена жута досманлијска пракса да се пред сваки важан догађај неко од хашких оптуженика испоручи Трибуналу и тако „овери” политички догађај или тим хапшењем и испоруком прикрије нека друга радња владајућег естаблишмента, није ни овога пута изостала. Грађанима, заокупљеним још једним хапшењем и још једном испоруком српских бораца, српских патриота и српског меса хашким целастима, су у међувремену промицале много веће намештаљке владајућег естаблишмента, много тежи настраји на државну имовину, невероватне пљачке или доношење закона штетних по државу и грађане. А да не би којим случајем „оманули” и да би све временски наштамовали, хапсили су хашке оптуженике много раније и припремали их за испоруку кад време дође. Наравно, све уз знање и сагласност својих хашких ментора и налогодаваца. Затим би, по претходно припремљеном сценарију, најавили хапшење на одређеном месту или „доброволну” предају ухапшених. Подсећамо вас на (кобајаги) хапшење генерала Властимира Ђорђевића у Црној Гори, иако је много раније ухапшен у Србији, подсећамо вас на хапшење готово непокретног и тешко болесног генерала Толимира у некој недођији код Братунца, а стварно ухапшеног на Бежанијској Коси, пошто су претходно разбијена врата стана. Подсећамо вас и на „доброволну” предају генерала Сретена Лукића, који је у пиџами отишао са ВМА на аеродром, заборављајући при

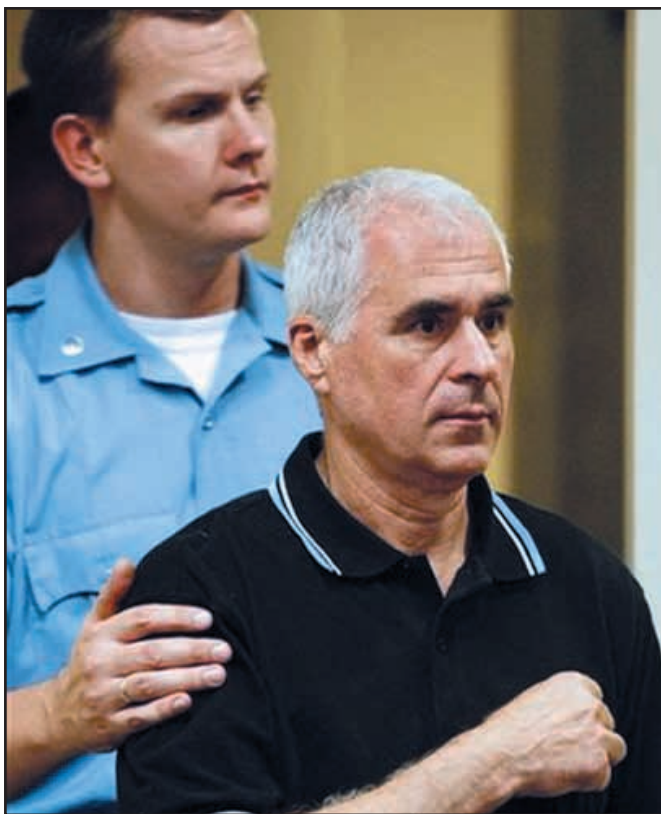

том наочаре на болничком ормарићу, а да су му „ови” купили одело и обућу, те да се он облачио у ВИП салону.

По истом сценарију ухапшен је и Стојан Жупљанин и бар петнаестак дана држан у затвору, да се „стекну услови”. А услови су се стекли непосредно пред потписивање коалиционог споразума о конституисању владе Србије. Дакле, и ова „испорука” српског меса хашкој аждаји је требало да замагли видике и одвуче пажњу грађана Србије од једног, такође великог зла, које се ваља према Србији. Прозирно, покварено и крајње неморално и опасно. Опасно због тога што више нико ко је бар један дан носио пушку у рату и бранио српску нејач, не може бити сигуран да га неће неко оптужити а ови испоручити. Ако му ништа не могу наћи, онда ће га оптужити за „удружени злочиначки подухват”, јер су сви Срби у том подухвату. Наравно, Срби са великим словом С.

Ове друге, ове који хапсе и наређују хапшења, и не треба рачунати у Србе. Ово хапшење истовремено убија и последњу помисао на одбрану српских интереса, и последњу наду да се устане у одбрану државе, народа, граница, српске части и поноса, на одбрану српске нејачи и српских светиња. Свако ко је у претходним ратовима то радио, а значио је нешто у српском народу – или је у Хагу, или је у тзв. специјалном суду и чека пресуду, или је убијен приликом хапшења. Или

је умро у хашкој тамници, као оних тринаест утамничених. Стојан Жупљанин је само последњи у низу које су ови наши злотвори утамничили и предали оним белосветским злотворима.

Поверовали су грађани Србије да је и том зулуму дошао крај и да су последњи избори ставили тачку на даља хапшења и продају Срба. Поверовали су да више неће бити могуће у Србији прављење оних вампирских перформанса где се надувавају балони и помахнитало радује док се, само пет стотина метара даље, држи парастос и народ на последњи пут испраћа, у том истом Хагу убијеног председника државе и осведоченог патриота Слободана Милошевића. Поверовали су грађани и опет били преварени. Можда ми српски радикали и немамо неко политичко искуство па не можемо да схватимо „дубокоумност“ ових потеза. Можда не можемо да схватимо како осведочени лопови и криминалци које су само фотелје до сада сачувале од лисица и робије, могу да зауставе лоповлуке и плачку. Можда не схватамо како ће издајници бранити отаџбину, како ће продавци Косова и Метохије сачувати Косово и Метохију.

Можда много тога не можемо да схватимо, али једно смо сигурно схватили. Хапшење и испорука Стојана Жупљанина представља најпрљавији и најподлији посао који су српски властодршци урадили. Преосталој тројици хашких оптуженика, Радовану Караџићу, Ратку Младићу и Горану Хаџићу желимо да им ови злотвори никада не уђу у траг, а самом Стојану Жупљанину, кад су га већ успели да ухвате и продају, желимо много здравља и среће, јер ће му сигурно требати. И желимо да му поручимо да схвати да се борба коју је водио свих оних ратних година сада наставља у Хагу. Сада ће само другим средствима бранити не себе, већ српску нејач, бранити да се жртве прогласе целатима. Браниће име и крв изгинулих бораца и патриота. Нека не дозволи да га преваре, обрлате и обману. Има узоре како се то ради. Војвода Војислав Шешел нека му буде узор и путоказ. А овим овдашњим политичким и људским мизеријама можемо поручити само једно: Срам вас било!

Хашко тумачење људских права др Шешеља

Лабудова песма хашког трибунала

- *Опшужница све више и више личи на брод који се под налетима олује насукао на сцене. Сбога је Мандис ових дана изнео свој последњи адућ и затражио од Већа да проф. др Шешељу буде наметнути бранилац. То што је право сваког опшуженог да се брани сам једно од основних људских права не представља неки нарочити проблем за шог председника Тужилаштва. Он се једноставно руководи Макијавелијевим начелом да циљ оправдава средства и пошто није у стању да се суопростави аргументима проф. др Шешеља и убије их, он жели да му ускрати и само право да даје аргументе износи*

Пише: Драган Тасић

Када је 1933. године у Лајпцигу започео процес за паљевину Рајхстага, Георги Димитров се бранио сам и ниједном од судија ни на памет није пало да му оспорава то право. Наравно, они јесу били нацисти, свесно су учествовали у монтираном и политички мотивисаном процесу, али су ипак сматрали да је неопходно сачувати бар неки привид правде и фундаменталног права сваког оптуженог да се брани на начин који он сам сматра адекватним.

Када је 1953. озлоглашени кубански диктатор Батиста утамничио Фидела Кастра, његове судије нису ни покушале да га ућуткају и наметну му неког адвоката, већ су му дозволиле да сам износи своју одбрану. Наравно, они су били свесни да то може уздрмати и чак порушити темеље те корумпиране и мафијашке диктатуре, али су такође схватили да ипак постоји нека граница у кршењу туђих права и слобода, те да је апсолутно немогуће ускратити некое право да се сам брани.

Када је расистички режим Јужноафричке уније, током шездесетих година прошлог века, судио Нелсону Мандели, ниједан од судија из тих озлоглашених процеса у Ривонији

није изашао са тврдњом да му треба ускратити право да се брани сам. Наравно, за њих је апартхејд био врхунац цивилизацијских достигнућа, систем у којем свако има своје место и у којем „прљаве” и „примитивне” „чамуге” попут Манделе представљају инфериорну расу коју треба затворити у гета, али се ипак нису усудили да тим истим, како су их називали, „чамугама” одузму и последњу трунку достојанства. Нису се усудили да им забране да одговарају на њихове бесмислене и јадне оптужбе.

Нема никакве сумње да судије Новог светског поретка познају све те преседане и да су свесни чињенице да је право сваког оптуженог да се сам брани апсолутно неспорно, те да је безброј пута потврђено и законима, и међународним конвенцијама, и националним и међународним јуриспруденцијама. Нема никакве сумње да су судије Међународног кривичног суда за бившу Југославију (МКСЈ) пажљиво изучиле радове тих својих цењених и раније наведених претходника и извукле закључке да су тај лаксизам и та њихова недопустива наклоност ка поштовању елементарних људских права проузроковали пропаст режима чији су пси чувари они били. Стога су судије и Тужилаштво МКСЈ чврсто решили да учине све што је у њиховој моћи како Клинтон, Буш, Блер, Браун, Ширак, Саркози, Солана, Сорош и остали њихови налогодавци и финансијери не би доживели судбину Хитлера, Батисте и Боте.

Рецепт је веома једноставан! Све оно о чему су нацизам, стаљинизам, апартхејд и разноврстне диктатуре само сањали, они су заиста применили. Све оно о чему су разни Торквемаде, Фукије-Тинвили и Вишински могли само да маштају, они су заиста спровели у дело. И све то уз непрекидно и неуморно позивање на поштовање људских права, на општепризнате и општеприхваћене принципе, на право, на правичност, на објективност, на независност и, наравно, на демократију и њена начела. Уз прећутну сагласност и саучесништво масно плаћених адвоката одбрана и уз добро осмишљену и оркестрирану медијску кампању која почива на поштулати да су Срби једини кривци за све догађаје на просторима бивше СФРЈ, те да као такви треба да буду стављени на стуб срама. Уз поданичку и послушничку сарадњу властодржаца у Београду и њихову безусловну спремност да испоруче сваког српског патриоту Хагу, и обилату и свесрдну помоћ разноврстних моралних и интелектуалних наказа које су се самопрокламовале борцима за људска права.

Све је то беспрекорно функционисало и Срби су осуђивани на десетине година затвора, неки од њих су чак и убијани у хашком казамату, мала Милица Ракић и остале невине жртве НАТО бомби су успешно проглашене занемар-

љивом колатералном штетом, а Блашкићи, Орићи и Харадинаји су добијали опросте за силовања, мучења, убијања и протеривања, као и потврде о добром владању и политичкој подобности и коректности. Све је текло по унапред утврђеном и предвиђеном сценарију, сви су задовољно трљали руке и планирали нова шиканирања Срба, нова понижења која ће марионете из Београда прихватити са осмехом, и нова комадања њихове државе. На њихову велику жалост, онда се пред Судским већем III појавио ОН.

Тужба без доказа

Треба рећи да су и судије и Тужилаштво дали све од себе како би победили професора др Војислава Шешеља. Више од пет година су одлагали почетак његовог суђења и приморали га да штрајкује главу и доведе свој живот у опасност како би се изборио за оно на шта, иначе, сваки оптужени има право. Стављали су га у изолацију и забрањивали му чак да контактира и виђа своје правне сараднике и своју најужу породицу. Нису одговарали на његове поднеске и правили су се глуви и неми кад год би им изнео неки захтев. Употребили су читав арсенал прљавих, niskих, подлих и на праву и правди незаснованих метода и средстава како би га ућуткали и спречили да им баца Истину у лице. Али узалуд!

Уосталом, како би и могли одговорити на његове аргументе?!

И саме судије знају да је проф. др Шешељ у праву када тврди да је оптужница против њега писана у Београду, да је политички мотивисана и да је састављена на изричит и директан захтев који је мафијашки бос и премијер Зоран Ђинђић поднео Карли дел Понте. Карла је то и потврдила у својој књизи „Лов”, и сама та чињеница је више него довољна за моменталну обуставу поступка и одбацивање свих оптужби. Стога и не покушавају да дају одговор на то питање и месецима проучавају поднесак у којем се таква мера од њих тражи, надајући се да ће, временом, он пасти у заборав.

И саме судије су потпуно свесне чињенице да бесмучно уврштавање писаних изјава сведока по основу члана 92 тер Правилника нема никакво оправдање и нити служи интересу правде, нити помаже откривању истине. Уосталом, то се не примењује ни у правним системима из којих они долазе пошто је и тамо на снази начело да истина не може само да се чита, већ се такође, и пре свега, мора видети и чути на јавном суђењу. Но, овде то ипак прихватају, правдајући се при том да то чини процес ефикаснијим, а заборављајући да процес превасходно мора бити праведан и правичан.

Весела скупина шарлатана

И саме судије виде да сведоци-вештаци које Тужилаштво изводи пред њих представљају једну веселу скупину шарлатана који се хране на Сорошевим јаслама и који су једино стручни у изношењу своје патолошке мржње према свему што је српско и бесомучном и бестидном лагању. Тешко је чак изнети и било какву процену о томе који од њих је био најсмешнији и најјаднији. Чувени „експерт“ Обершал, који је проучавао „говор мржње“ иако не познаје ни једну једину реч српског језика, који се није либио да пред Судом износи негативске тезе о броју српских и јеврејских жртава у Јасеновцу, што је иначе кривично дело у свим цивилизованим земљама и што је морало бити окарактерисано као вређање Суда!?

Чувени „историчар“ Томић који је током читаве своје научне каријере написао три чланка и две студије од по шест страна, а чије се познавање историје Србије и српског национализма може поредити са оним које осредњи ђак стиче након завршетка основне школе? Чувени „војни стручњак“ Туненс који је догурао до чина наредника, и који је иначе пронашао ухлебљење као професионални сведок и истраживач Тужилаштва!?

Или пак чувени „експерт за разарања културне баштине“ Ридлмајер, који је при сваком хватању у лажи постајао све блеђи и блеђи, правдајући се неумољиво да оно што он износи у својим наводно „незваничним или неформалним“ писанијама може бити сушта супротност онога што је презентирао Суду и изјавио пред њим. На страну то што ниједан од ових „стручњака“ дискусбилне интелигенције, сумњивог образовања и више него оскудне културе није био непристрасан, што је, иначе, по константној и безброј пута потврђеној јуриспруденцији МКСР и МКСЈ један од кључних критеријума и предуслова за сваког сведока-вештака!

И саме судије почињу да се згражавају над „сведоцима“ Тужилаштва који дефилишу пред њима и невесто покушавају да изрецитују лекције које су им издиктиране током припремних сеанси. Бивши криминалци, људи са актуелних потерница МУП-а и Интерпола, професионални лажови, митомани, серијске убице и бомбаша, терористи, јадници који су умислили да ће на тај начин постати неко и нешто.... О начину њиховог регрутовања је боље и не говорити!

Претње, лажи, присиле, уцене, обећања о новом и коначно успешном почетку живота на Новом Зеланду или у Канади, све је дозвољено у тој игри без правила коју неуморно води пар „истражитеља“ Тужилаштва који су се специјали-

зовали у отимању сведока одбране, и једна климактерична, исфрустрирана и искомплексирана јадница. Јадница која је увек спремна да јури потенцијалне „сведоке“ по Србији и да свим тим сподобама понуди и новац и светлу будућност, као и деобу своје спаваће собе и свог купатила, само ако пристају да науче њене текстове напамет и лажно оптуже проф. др Војислава Шешеља.

И само Тужилаштво је постало свесно да сви ти напори у кршењу основних права оптуженог и најосновнијих правних начела не доносе никакав резултат и постају чак контрапродуктивни пошто су сви досадашњи сведоци и вештаци разбијени у парампарчад, а оптужница све више и више личи на брод који се под налетима олује насуквао на стене.

Стога је Мандис ових дана изнео свој последњи адут и затражио од Већа да проф. др Шешељу буде наметнут бранилац. То што је право сваког оптуженог да се брани сам једно од основних људских права и што је оно експлицитно и недвосмислено потврђено и Правилником Трибунала (члан 21, 4д), и Европском конвенцијом о људским правима (члан 6, 3ц), и Међународним пактом о грађанским и политичким правима УН (члан 14, 3д), и Директивама од 28. јула 2004. које се односе на адвокате одбране пред МКСЈ (члан 5) и бројном међународном јуриспруденцијом (нпр. *Ferret v. California*, 422US 806/1975) не представља неки нарочити проблем за тог представника Тужилаштва. Он се једноставно руководи Макијавелијевим начелом да циљ оправдава средства и пошто није у стању да се супротстави аргументима проф. др Шешеља и побије их, он жели да му ускрати и само право да дате аргументе износи.

У наредним данима ћемо видети да ли ће судије Антоне-ти, Хархоф и Латанци удовољити овом сулудом и ничим оправданом захтеву. Надајмо се да ће имати довољно храбрости и интегритета да одбију да постану други суд у историји правосуђа који је оптуженима забрањивао да се бране, пошто је то до сада забележено само једном, и то у 16. веку (озлоглашено енглеско „Звездано веће“ – „Star's Chamber“). Надајмо се да ће показати бар онолико морала и етике колико су показале судије у Лајпцигу, Хавани и Ривонији и да ће одбити да слепо и без поговора извршавају налоге и наредбе твораца овог илегалног, аморалног и политичког суда. Уосталом, и они сами почињу да схватају у којој је мери задатак који им је додељен нечастан и немогућ, тим пре што се све то одвија пред камерама, пред очима јавног мњења које је већ давно донело своју коначну и дефинитивну пресуду у том процесу. Пресуду која гласи:

Проф др Војислав Шешељ није крив ни по једној тачки оптужнице.

Ненад Јовић поручује хашком Тужилаштву:

Ја сам сведок одбране

- *Ни под којим условима никада не бих прихватио да будем сведок Тужилаштва, поготово не лажни сведок. Ја сам сведок одбране проф. др Војислава Шешеља, наглашава Ненад Јовић*

Списак сведока које Тужилаштво Хашког трибунала планира да изведе у наставку суђења Војиславу Шешељу представља наставак бруталног кршења процесних права др Шешеља. Наиме, на том списку се налази неколико особа које одавно нису међу живима, али и особе које су пријављене као сведоци одбране. Један од њих је Ненад Јовић, који ни сам није знао да се налази на списку сведока Тужилаштва док није чуо да је тужилац, набрајајући које сведоке планира да изведе у наредном периоду, прочитао и број под којим је он заведен.

– Пријављен сам као сведок одбране у процесу који се пред Хашким трибуналом води против проф. др Војислава Шешеља. Међутим, и поред тога Тужилаштво ме је најавило као свог сведока. Страшно сам се изненадио и потресао када сам то чуо – каже Јовић који је након овог сазнања, видно узнемирен, решио да се обрати медијима. Он додаје да је први пут контактирао са представницима Тужилаштва Хашког трибунала 2002. године.

– Пет или шест пута сам разговарао са представницима Тужилаштва Хашког трибунала. Они су ме саслушавали и тражили од мене да будем њихов сведок у поступку који се води против Војислава Шешеља. Наравно, на то нисам пристао – каже Јовић. Он додаје да се обратио Српској радикалној странци и правном тиму који помаже у одбрани Војислава Шешеља.

– Њима сам се ставио на располагање и рекао да ћу бити сведок одбране ако је то потребно. Они су на то пристали и о томе смо неколико пута обавестили Тужилаштво. И поред тога, настављени су притисци на мене – објашњава Јовић. Он додаје да су представници Тужилаштва наставили да га позивају и да су му чак рекли да му је боље да се одази-

ва на њихове позиве јер ће у противном за њим бити расписана потерница.

– Рекли су ми да је боље да се сам одазовем позивима него да по мене долази полиција и да ме притварају док неко из Тужилаштва не обави разговор са мном – прича Јовић. Он истиче да су, поред оваквих претњи, приликом давања изјаве представници Тужилаштва на њега вршили разне притиске.

– Наравно, они ми нису претили и уцењивали ме директно, већ суптилно. Покушавали су да ме сломају, пре свега психички – каже Јовић. Додаје да су му на првом састанку, уз напомену како је за њега много боље и лакше то што се појавио, јер да тако није урадио молио би Бога да по њега дођу да га одведу на саслушавање јер „би ме држали затвореног у самици са упаљеним рефлекторима”, одмах рекли шта од њега очекују.

– Тражили су од мене да будем сведок Тужилаштва у случају против Војислава Шешеља. Обећали су ми, ако пристанем, да ће ме са породицом сместити у земљу коју одаберем и да ће ми обезбедити посао – објашњава Јовић. Он наглашава и да је Тужилаштво, када им је постало јасно да не жели да пристане на њихову понуду, променило тактику и да су онда кренули са психичким исцрпљивањем.

– Састанци са њима су постали све дужи. Трајали су по четири-пет дана, а разговори су текли и по четрнаест сати у цугу, са паузама од по петнаестак минута. Покушавали су да ме изморе. Да ми се све то смучи и да пристанем на њихову понуду – присећа се Јовић. Овај бивши полицајац каже да су

Спреман сам да будем једино сведок одбране проф. др Војислава Шешеља. Знам да Шешељ није ратни злочинац и да је патриота. Ја сам такође патриота и никада не бих могао лажно да сведочим као што ме је на то притисцима и уценама наговарало Тужилаштво. Ја сам материјално сиромашан човек, али не постоје те паре због којих бих свој и образ своје породице укаљао. Хашко тужилаштво је мислило да може да ме купи управо због моје тешке материјалне ситуације, али се преварило, поштење нема цену.

му чак у неким тренуцима директно „саветовали” да приста-
не да сведочи против Шешеља и тако олакша себи.

– Они су од мене буквално тражили да лажно сведочим
против Војислава Шешеља. Рекли су ми да ће ми саставити
изјаву коју треба да потпишем и научим. Рекли су да ћу шест
месеци бити смештен у хотелу и да ћу имати времена да са-
владам оно што је написано у изјави. Чак су ми рекли да ћу
моћи да користим све садржаје које хотел нуди и да ћу има-
ти девојке за дружење. Нисам могао да верујем шта чујем –
запањено Јовић описује своје састанке са представницима
Тужилаштва. Он каже и да су му, како би се што боље при-
премио и избегао трему и страх приликом сведочења, обећа-
ли да ће га пустити да присуствује неком од сведочења дру-
гих сведока и да ће кроз стакло моћи да гледа како они све-
доче.

– Рекао сам им да ја нећу да лажем и да не пристајем на
то што ми нуде – каже Јовић. Додаје да се након тога обра-
тио СРС и тиму за одбрану Шешеља и да је тражио да буде
сведок одбране.

– Постоје три моје изјаве, које сам преко правног тима за
одбрану Војислава Шешеља послао Тужилаштву, у којима
их обавештавам да сам члан тог тима и да сам сведок одбра-
не. Оне су заведене и оверене у Четвртом општинском суду
– каже Јовић и додаје да му је Тужилаштво чак послало и
субпену, или обавезујући налог за сведочење.

– Одговорио сам на њихове наводе и објаснио им да сам
сведок одбране. То је био четврти пут да им стављам до зна-
ња да не могу да будем њихов сведок – тврди Јовић. Нагла-
шава да само жели да га Тужилаштво остави на миру и да
престане да врши притисак на њега јер не жели да буде њи-
хов сведок, што им је јасно ставио до знања.

– Не желим да лажем и да сведочим онако како ми они
кажу. Појавићу се у Трибуналу, али само као сведок одбра-
не јер желим да кажем истину – објашњава Јовић.

Р. В. С.

Притискају преко Наташе Кандић

– Цео процес испитивања за мене је једно
болно искуство. Међутим, најгоре ми је било, или
да тако кажем најгора уцена, нешто што ме нај-
више погодило, је када је Наташа Кандић обело-
данила на телевизији Фокс да сам ја заштићени
сведок Хашког трибунала. Тужитељка Кристин
Дал је мене продала Наташи Кандић. Или су ви-
дели да ја нећу и не желим да будем сведок Тужи-
лаштва, па су објављивањем мог имена као за-
штићеног сведока хтели да ми се освете. Тако сам
ја то протумачио. Као, обелоданиће моје име па
ће ме мој народ казнити. Тако је некако и било.
То је утицало на моју породицу, највише на моје
дете које иде у трећи разред основне школе. Ње-
га су други ђаци због тога шутирали и вређали.
Говорили су му да је издајник. Да му је отац издај-
ник.

Косово и Метохија скупље од перспективе европских интеграција

Путоказ ирског НЕ

- *Сипрах да ће веће земље ирејласаиши мање донео је иобеду евроскейишицима у Ирској и одбацивање Лисабонској сипоразума*
- *Шииа још ЕУ ипреба да уради Србији, како да је ионици и уцени да бисмо коначно схвайицили да је ЕУ лош избор?*

Пошто је Америка та земља која на Косову и Метохији прави своју НАТО-државу, амбасадор САД у Београду Камерон Мантер, који мисли да су перспективе европских интеграција скупље од Косова, објаснио је шта Србија добија: „Желимо да помогнемо Србији. Ако будете добили демократску владу која води у Европу, добићете велику помоћ од Америке, Европе и читавог света”. Кад је то рекао, Мантер није издао своје (америчко) мишљење, јер је – поводом најаве да ће српске општине 28. јуна формирати своју скупштину – запретио: „На Косову не би смеле да постоје паралелне институције”. Некако баш истог дана је председник самопроглашене државе Косово потписао указ о отварању девет амбасада – у Бриселу, Вашингтону, Лондону, Паризу, Берлину, Берну, Бечу, Риму и Тирани. Поклопило се да је ових дана амбасадор Немачке у Србији Волфрам Мас одбио да коментарише догађаје на Косову и Метохији и ступање на снагу устава самопрокламоване државе коју Србија не признаје. „Нисам најбољи саговорник за ово питање, ја сам задужен за Србију” – рекао је амбасадор приликом боравка у Нишу 16. јуна и подсетио да је његова земља признала независност Косова. Међутим, он је охрабривао проевропске снаге у Србији следећим речима: „Не губите време. Србија ће за неколико дана или недеља добити стабилну владу, европски оријентисану, која ће бити у стању да искористи потенцијале и унапреди Србију на њеном путу ка Европи”.

Поставља се питање како је то немачки амбасадор знао да ће се коалиција око социјалиста окренути на другу страну када је (у то време) још водила разговоре само са радикалима и народњацима. Иступајући јавно, амбасадор Велике Британије Стивен Вордсфорт је у Јагодини (баш тамо), „одбацио све медијске спекулације да он или неке друге западне дипломате имају пресудан утицај на формирање владе

Србије, али је истакао да је проевропска влада интерес Србије у циљу бржих европских интеграција”. Амбасадор земље која је међу првима признала независност Косова био је већи циник од свог колеге, амбасадора Немачке, обративши се грађанима Србије овом утешном поруком: „Европска унија не може Србији да као услов за даље интеграције поставља признавање независности Косова”. Па онда додао: „Европска унија нема интереса да Србију и Косово остави по страни”. Драган Марковић Палма је климао главом док је Вордсфорт закључивао: „Србија има шансу да крајем ове или следеће године постане кандидат за чланство у ЕУ, али то зависи од ње саме”. Палма, делујући као неко коме је поверено да спасава Србију, ставио се на располагање речима: „Мој предлог је да одмах започну преговори са Демократском странком”.

„Највиша ратна вештина јесте победити и потчинити непријатеља без борбе. Свака ратна вештина се заснива на превари. Врхунска лукавост састоји се у нападу на непријатељске планове”, тврдио је кинески мудрац Сун Цу. Од 27 чланица ЕУ, њих 20 је већ признало Косово као независну државу. Приликом ратификације Споразума о стабилизацији и придруживању, они ће то имати на уму. Па ће рећи: „Нећемо моћи да наставимо разговоре о уласку Србије у ЕУ докле год не успоставите добре односе са суседима”. То значи дипломатске односе Београда и Приштине. Они су о томе до сада ћутали да би се направила владина коалиција око ДС-а, али ће то убрзо рећи.

Процес ширења ЕУ „на леду”

У Европској унији су уочене неке непријатне појаве. Нарочито то да се мале државе плаше великих и да службена

Европа (Брисел) друкчије говори од држава чланица. Управо је страх да ће веће земље прегласати мање донео победу евроскептицима у Ирској. Посебно због тога што Лисабонски споразум предвиђа да веће државе контролишу мање у бројним питањима. Француски председник Никола Саркози на самиту ЕУ поручио је (између осталог и Хрватима) да нема проширења док све земље не ратификују Лисабонски споразум, признајући да Француска (која 1. јула преузима председавање ЕУ) нема резервни план за „Лисабон“ у случају да се одржи нови референдум у Ирској и као резултат опет добије „не“. Али, ко се пита у Европској унији? Високи представник ЕУ за спољну политику и безбедност Хавијер Солана и европски комесар за проширење Оли Рен изнели су супротне тврдње. Рекли су: „Неће бити паузе“ и „Неће бити промена“. А министар спољних послова Словеније која председава Европском унијом, Димитриј Рупел, је изјавио: „Ризично је рећи да ћемо оживети уговор. Имамо проблем, мада мислим да треба очувати веру у дух ЕУ и њен наставак“, уз признање: „Ја немам решење“. Председник Европског парламента Ханс Герт-Петеринг, оценио је да је „без Лисабонског уговора улазак нових земаља једва замислив“. Хрватски председник Стипе Месић је изразио незадовољство над оним што се десило у Ирској, речима да „сад када су искористили приступне и структурне фондове, кад су се фантастично развили – изненађен сам да ту стаје њихова солидарност“.

Да иронија буде већа, Чешка која ће од 1. јануара бити начелу ЕУ може да заустави процес ратификације „Лисабона“ – не толико због председника државе Вацлава Клауса, познатог евроскептика, који је већ казао да је „ово крај Лисабона“, већ због става прашког сената. Наиме, председник Горњег дома чешког парламента Премил Соботка потврдио је да је ратификација Лисабонског уговора „практично окончана“, јер су „правила игре јасна – ако једна чланица (ЕУ) одбаца уговор, процес се зауставља“. А чешки премијер Тополанек је забио још један ексер у ковчег Лисабонског уговора речима да се не треба заваравати да ће „одбацавање у Ирској имати мање последице од претходних примера у Француској и Холандији“. Премијер Луксембурга Жан Клод Јункер, који важи за главног кандидата за председника ЕУ (гура га Немачка), убеђен је да Лисабонски уговор неће ступити на снагу 1. јануара 2009. како је планирано. Потврдио је да за „Лисабон“ није предвиђен и не постоји План Б, јер је тај уговор „био План Б, сам по себи“. С њим се слаже и шеф дипломатије Шпаније, Мигел Анхел Моратинос.

Дакле, сва је прилика да ће се Француска, Чешка и Шведска, државе које ће водити Унију до краја 2009. године, преваходно бавити кризом коју је изазвало ирско „не“, уместо да се баве интеграцијом држава које би да уђу у ЕУ, растом цена хране и нафте, проблемима које изазивају климатске промене. Институционална криза тиче се саме будућности Европске уније.

Ирци су добро проценили

Многи се чуде томе што су Ирци на референдуму рекли „не“ кад је цела политичка елита те земље агитовала „за“. Народ је, међутим, прозreo да ће реформе у Европској унији потпуно искључити мале земље и народе из процеса одлучивања. А ко зна шта ће великим пасти на памет у будућем времену? С ким ће, можда, заратити? Од кога ће отимати? Ко ће давати, а коме ускраћивати? Шта ће ко моћи да производи, а шта не? Које ће земље претварати у депоније прљавих технологија? Коначно, ЕУ доста подсећа на СФРЈ. Све јој је теже да се дефинише. А то значи и смешна, и неразумљива, и немогућа заједница. Ко је упознао ЕУ изнутра, тај се с правом пита да ли она има право да постоји. Поред 32 хиљаде чиновника у ЕУ ради и 15 хиљада лобиста. Кад Србија уђе у ЕУ, колико ће српски геца морати да издвоји да би лобисти подмићивали бриселске бирократе? Или оне у Вашингтону. Тамо их је већ 30 хиљада.

Словенија, која председава Европском унијом од 1. јануара (до 30. јуна), осим што је крајње дрско и увредљиво по Србију лобирала за косовску независност, тера по старом. Умешала се и у састављање српске владе. Мало им је било притисака Јанше и Рупела, кад им се, ево, придружио и словеначки државни секретар за европско питања, поруком: „Западни Балкан је подручје окружено чланицама ЕУ и зато је том региону посебно неопходно да има потврду своје европске будућности и помоћ при спровођењу реформи“. Али, кад смо већ код тога, и Швајцарска је са свих страна окружена земљама Европске уније, а сама принципијелно одбија чланство.

Исти третман за Тадића и Сејдијуа

У извештају генералног секретара Бан Ки-Муна Савету безбедности истиче се да ће особље Уједињених нација на Косову имати убудуће задатак и да „тамо где је потребно и могуће“ олакшава учешће приштинских власти у међународним односима. Уз то, генерални секретар титулише на исти начин председника Србије Бориса Тадића и председни-

ка незаконите државе Фатмира Сејдијуа. Као да су у истом рангу. Према извештају који је објављен на интернет-страници генералног секретара светске организације, оба писма којима их је позвао на седницу Савета безбедности насловљена су на „његову екселенцију”, и ни за Бориса Тадића ни за Фатмира Сејдијуа не пише да су председници. Иако тврди да ће УН остати „статусно неутралне”, Бан Ки-Мун, говорећи о „европској перспективи”, Косово одваја од Србије, јер истиче: „Узимајући у обзир европску перспективу Косова и Србије и имајући у виду жељу Европске уније да има појачану оперативну улогу на Косову...” итд. Аргумент који од прошле године помињу САД и ЕУ, али уз оштро руско противљење, да по Резолуцији 1244 Бан Ки-Мун има право да „реконфигурише међународно присуство” – не стоји. Србија и Русија га одбацују. Он нема право да одлучује о замени мисије УН мисијом ЕУ, што овим документом покушава да уради, изговарајући се „недостатком друкчијег упутства Савета безбедности”. Кад је ових дана одлучивао, Савет безбедности је остао дубоко подељен. Председник Србије је рекао да не прихвата одлуку генералног секретара УН и на томе се завршило. ЕУЛЕКС ће, корак по корак, истиснути мисију УН, а на место КФОР-а и формално ће се устоличити НАТО. Суштина је, дакле, јасна као дан: успостављање ЕУ – НАТО механизма за примену Ахтисаријевог плана о „надзираној независности”.

Срби већ осећају последице. Припадници Косовске полицијске службе одузимају српске регистарске таблице, во-

зила са српским ознакама третирају као инострана, мештани енклава имаће проблема са судом и полицијом ако не поштују косовске законе. Питер Фејт, представник ЕУЛЕКС-а на Косову, каже да ЕУЛЕКС-у треба пријатељска влада у Београду. У изјави „Њујорк тајмсу” истиче уверење да ће ЕУ бити у стању да размести своје полицијске снаге до октобра, и да ће УН остати на Косову до тог транзиционог периода. Али, упозорио је да ће много тога зависити од сарадње са Србијом. „Ако нас не прихвате српске заједнице на Косову, имаћемо проблема са применом наших планова”, рекао је Фејт и додао да ће „много зависити од тога хоћемо ли у Београду имати владу која ће бити пријатељски настројена према ЕУ”.

Је ли држава пред банкротом?

„Држава Србија није пред банкротством. Будет је под контролом, редовно и по плану се пуни и празни, измирујемо све доспеле обавезе како је и предвиђено. Паре нису потрошене на изборе, нити су њима плаћени разноразни политички договори, како неки тврде. Нема разлога за нервозу, пошто нисмо ни тражили нити намеравали да узимамо кредите од Народне банке. Уосталом, после информација пла-

сираних у јавности да Србија има буџетских проблема, посетили су нас представници неких светских банака, нудећи новац, што најбоље говори о нашем кредибилитету” – овако описује ситуацију Мирко Цветковић, министар финансија у техничкој влади и по проценама можда мандатар нове владе. А министар Предраг Бубало тврди да је у каси остало само 100 милиона евра. Ни њему ни министру Велимиру Илићу није јасно где је нестало више од милијарду евра од продаје Мобтела, 360 милиона од РК Београд и 300 милиона од лиценце за продају трећег оператора. „Није реч о сто, него о триста милиона евра и мислим да је то протеклих дана разјашњено”, објаснио је Цветковић.

Нека буде и триста милиона евра. И нека буде да Србија није пред банкротом. Али како уверити „неверне Томе”, а њих је много. Баш много. Али, ту су сада Дачић, Кркобабић и Палма. Треба ствари посматрати са више оптимизма и приче о банкроту треба сместа да престану. И све друге приче. Тадићева листа „За европску Србију”, савез око СПС-а и мањине имаће већину. Постигнут је договор о формирању нове владе, и до 14. јула кабинет би требало да преузме дужност.

Р. В. С.

Шта је суштина Споразума о стабилизацији и придруживању (2)

Да нас жедне преведу преко воде

Пише: мр Дејан Мировић

Такозвана сарадња са Хашким трибуналом – ССП пре људских права

Члан 3 Споразума о стабилизацији и придруживању Европске уније се поново лицемерно позива на „поштовање међународног права, укључујући пуну сарадњу са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију”. У члану 4 пише: „Уговорне стране потврђују значај који дају испуњавању међународних обавеза, посебно пуној сарадњи са Међународним кривичним трибуналом за бившу Југославију”. **Оволика количина дрскости је просто невероватна.** Хашки трибунал грубо гази сва људска права Срба. Чак је и Карла дел Понте у својој књизи признала да Хашки трибунал није подигао оптужнице поводом монструозног касапљења отетих Срба на Косову и Метохији и продаје њихових органа. Професор на универзитету у Риму Миодраг Лекић пише о признању Карле дел Понте објављеном у италијанском издању књиге „Лов, ја и ратни злочинци” (Фелтри-нели, Рим, 2008. Лекићева анализа књиге Карле дел Понте објављена у дневним новинама „Дан”, април 2008). Проф. Лекић наводи: „Наиме, једно од најморбиднијих ’открића’ у књизи јесу наводи Карле дел Понте на бази изјаве свједока о постојању ’Жуте куће’ у сјеверној Албанији у којој су 1999. г. око 300 Срба са Косова прије ликвидирања били предмети хируршких интервенција којима су им вађени органи, најчешће бубрези, касније пребацивани авионом у клинике у иностранству, гдје се ова језива акција наплаћивањем и завршавала. Дел Понте детаљно описује своју истраживачку посјету 2003. г. ’Жутој кући’ у Албанији која је у међувремену постала бијела... И група за заштиту људских права – Хјуман рајтс воч – већ је затражила истрагу поводом ових тврдњи бившег хашког тужиоца”.

Такође, опште је познато да Хашки трибунал није осудио Рамуша Харадинаја, иако је он у својој књизи признао да је убијао српске и албанске цивиле. Насер Орић је осуђен на само две године затвора, иако бивши високи функционер СДА Ибран Мустафић пише у својој књизи да је Орић лично заклао Србина који је био судија суда у Сребреници. Хашки трибунал није пружио основну медицинску негу ни Слободану Милошевићу, и због тога је он умро 12. марта 2006. године. Проф. др Војиславу Шешелу није било дозвољено да се брани сам, зато је морао да штрајкује главу и тек када је дошао на саму ивицу смрти гарантовано му је ово основно људско право. У оптужници против проф. др Војислава Шешела Хашки трибунал измишља нова кривична дела, као што је такозвани говор мржње. Прећуткује се и да постоји деценијска пракса Европског суда за људска права која регулише слободу изражавања.

Дакле, постоји много примера који показују да Хашки

трибунал у свом раду грубо крши основне одредбе Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. На пример:

– члан 3 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода у коме се прописује: „Нико не сме бити подвргнут мучењу, или понижавајућем поступању или кажњавању”;

– члан 6 који гарантује право на правично суђење или право да се лице „брани лично или путем браниоца кога само изабере”;

– члан 7 који гарантује: „Нико се не може сматрати кривим за кривично дело извршено чињењем или нечињењем које, у време када је извршено, није представљало кривично дело по унутрашњем или међународном праву”;

– члан 10 који гарантује: „Свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе”;

– члан 14 у коме пише: „Уживање права и слобода предвиђених у овој конвенцији обезбеђује се без дискриминације по било ком основу, као што су пол, раса, боја коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, веза с неком националном мањином, имовно стање, рођење или други статус”.

Људска права су основ на коме почива савремени свет. Нити једна такозвана међународна обавеза не може бити

важнија од поштовања људских права. Ако једна држава мора да бира између поштовања људских права и такзованих међународних обавеза, посебно ако се оне злоупотребују, као што то раде САД и ЕУ у случају Хашког трибунала, увек треба да изабере поштовање људских права.

Уосталом, управо су САД и ЕУ погизале своје међународне обавезе када су без одобрења Савета безбедности напале СРЈ 1999. године.

Привремени споразум

Привремени споразум (који је потребан ради ступања на снагу ССП-а) је условљен такзованом сарадњом са Хашким трибуналом. Овај пратећи документ, који се пре свега односи на економски део ССП, има сврху да олакша двогодишњи поступак ратификације ССП у парламентима 27 држава чланица ЕУ. Од ступања на снагу Привременог споразума почињу да теку обавезе у вези са такзованом либерализацијом српске трговине. У том смислу, Саша Ђорговић, сарадник Института за тржишна истраживања је изјавио: „Потписивање Споразума о стабилизацији и придруживању са Европском унијом нема никаквог ефекта на економију Србије, јер је суспендован до испуњавања хашког услова”, (према Ђоћај Л. „Привредни преглед”, 8. 5. 2008)

Представница за штампу комесара ЕУ за проширење Кристина Нађ изјавила 6. маја 2008: „**На потписивању ССП и Привременог споразума прошле недеље одлучено је да се Привремени споразум примени чим Србија буде остварила пуну сарадњу са Хашким трибуналом**” (Тањуг). Портпарол холандског министарства иностраних послова Барт Рије је изјавио 11. јуна 2008. године: „Министар Ферхаген је поновио једногласну одлуку ЕУ да се ССП не упућују на ратификацију у националне парламенте, нити да Привремени споразум може да се примењује све док Србија не оствари пуну сарадњу са Хашким трибуналом” (исто).

Наша јавност није била у прилици ни да види текст Привременог споразума пре потписивања ССП јер „у владиној Канцеларији за европске интеграције рекли су нам да текст тог споразума постоји само у електронској форми и да је приређен у посебном компјутерском програму, тако да 'због техничких проблема' није било могућности да га до сада објаве на сајту” (Чпајак Б. „Политика”, 7. 5. 2008) Најблаже речено, чудно.

Када се узму о обзир ове чињенице, постављају се следећа питања: Шта је, у ствари, потписано 29. априла 2008. у Луксембургу? Који су били мотиви потписника, ако је јасно да ССП не може да функционише без Привременог споразума?

Можда и најбољи одговор на то питање даје директор немачке невладине организације Иницијатива за европску стабилност, Герлад Кнаус, који сматра: „Унија не зна шта да ради и зато је, да би помогла проевропским снагама, **приредила глорификовану пропагандну вежбу после које су ствари у суштини исте какве су биле и пре тога**” (<http://www.bbc.co.uk/serbian/news/2008/04/>).

Питање изручења генерала Младића – ССП важнији и од доношења политичке пресуде за геноцид

Без обзира што је прозападна власт у Београду у периоду од 2000. до 2008. године изручила преко 40 људи Хашком трибуналу (међу њима и неколико бивших председника, начелника генералштаба, министара), пред Србију се непрестано постављају нови услови у вези са Хашким трибуналом. Тако ни ССП, по тумачењу холандског министра иностраних послова, након потписивања неће ступити на снагу све док „Младић не буде у авиону за Хаг” (Васовић-Мекина С. „Политика”, 30. 4. 2008). Али шта би се десило ако би Младић заиста био изручен Хагу? Да ли би нам то донело бољи живот?

Анализа антисрпске праксе Међународног кривичног суда за бившу Југославију (Хашког трибунала) нам говори да је генерал Младић фактички већ осуђен. Колика је то опасност за Србију и српски народ у целини говори нам чињеница да се Међународни суд правде у Хагу, у својој пресуди поводом тужбе Босне и Херцеговине против Србије и Црне Горе, управо позива на судску праксу Међународног кривичног суда за бившу Југославију, између осталог и на пресуду у случају Крстић (види „Србија пред Међународним судом правде”, Књига 2, Филип Вишњић, Београд, 2007, стр. 338-340). Дакле, извесна политичка пресуда Младићу не би бацила само велику историјску љагу на српски народ, већ би поставила поново на дневни ред и питање плаћања репарација и укидања Републике Српске. Да ли улазак у ЕУ толико вреди?

Оружје за масовно уништавање као једна од главних тема ССП

Апсурдност глорификовања ССП се најбоље види када се анализирају одредбе које регулишу ширење оружја за масовно уништавање. Њима је дата велика важност. На пример, већ у члану 3 пише: „Стране сматрају да ширење оружја за масовно уништење (ОМУ) и средстава за њихову испоруку, било државама било недржавним субјектима, представља једну од најозбиљнијих претњи међународној безбедности”. **Какве везе ова одредба има са подизањем стандарда у Србији?** Какве везе уопште има ова одредба са Србијом? Са друге стране, ако је ССП типски уговор, онда то треба отворено рећи, а не глумити некакве преговоре са ЕУ, и то годинама. У том смислу, много би боље било да су се наши преговарачи потрудили да уместо Заједничке декларације уз члан 3, у ССП убаце Заједничку декларацију уз члан 135, тачније декларацију о статусу Косова и Метохије у оквиру Србије.

„Добросуседска сарадња”

– легализација отимања Косова и Метохије

Најспорнији делови ССП су свакако они у којима су одредбе о такзованој „добросуседској сарадњи”. У члану 6 пише: „Србија се обавезује да настави да подстиче сарадњу и добросуседске односе са другим државама региона, укључујући и одговарајући степен међусобних концесија у погледу кретања лица, робе, капитала и услуга... Ова обавеза је кључни фактор у развоју односа и сарадње између страна и стога доприноси регионалној стабилности”. Члан 10 истиче

да политички дијалог посебно има за циљ: „регионалну сарадњу и развој добросуседских односа”. У члану 14 се наводи: „У складу са својом посвећеношћу међународном и регионалном миру и стабилности и развоју добросуседских односа, Србија ће активно унапређивати регионалну сарадњу”. Чланом 15 се регулише сарадња са другим државама које су потписале ССП. Дакле, ако такозвано Косово у ближој будућности потпише ССП (што није нереална могућност), Србија ће морати да закључи више уговора о сарадњи са том творевином јер „спремност Србије да закључи овакве уговоре ће бити услов за даљи развој односа између Србије и Европске уније”. У члану 16 се предвиђа сарадња и са другим „државама обухваћеним процесом стабилизације и придруживања”, Дакле, поново такозвано Косово долази у обзир. У члану 88 пише: „Посебна пажња биће посвећена мерама које могу подстицати сарадњу између Србије и суседних земаља”.

Дакле, нема никакве сумње да по ССП Србија мора да развија добросуседску сарадњу са такозваном државом Косово. Већина држава чланица ЕУ је признала такозвану државу Косово. Неке, као Немачка, већ имају две амбасаде на територији Србије, једну у Београду, другу у Приштини. Такође, ЕУ је послала своју мисију на Косово и Метохију. Европска унија је тим поводом донела чак и документ под називом „Заједничка акција”. Представник ЕУ за Косово Питер Фејт отворено изјављује да је „**Косово суверена држава**” и да ће такозвано Косово и Србија „једног дана бити две нове чланице ЕУ”, након што „поправе међусобне односе” јер би била „велика грешка примити две нове чланице које су у спору” (Васовић-Мекина С. „Политика”, 30. 4. 2008). Такође, Фејт је изјавио: „Ово је једна независна, суверена држава.... Ми не сматрамо да је од помоћи предлог да се угрози суверенитет Косова”, (Митић А. „Специјални додатак Активног центра” објављен 9. 5. 2008). Такође, након оснивања Међународне управљачке групе која треба да примени Ахтисаријев план, у Бечу је 28. фебруара 2008. одржана конференција за штампу на којој је поново говорио специјални представник ЕУ за Косово, Питер Фејт. Он је тада изјавио да „групу чини значајна коалиција држава, које су пријатељи независне државе Косово” (Петковић П. „Специјални додатак Активног центра” објављен 9. 5. 2008). Европски комесар за проширење Оли Рен је на питање новинара да ли Србија може у ЕУ а да не призна државу Косово, и да ли су реалне тврдње прозападних власти у Београду да ће улазак Србије у ЕУ блокирати пријем такозваног Косова, одговорио: „Све потенцијалне земље чланице морају да поштују добросуседске односе.... Косово, као и цео западни Балкан има европску перспективу... (Косово прим. Д. М), мора да се политички и економски развија, јер се у тај процес улаже много новца пореских обвезника... Нико не би требало да приступа Унији са примарним циљем да блокира придруживање других” („Политика”, 24. 4. 2008). Белгијски министар иностраних послова Карел де Гухт је 5. маја 2008, након потписивања ССП-а, изјавио: „Моје разумевање је да смо потписали споразум са самом Србијом, без Косова” (ову скандалозну истину је покушало да прикрије Министарство иностраних послова Белгије каснијим саопштењем да је ССП „статусно неутралан” у смислу члана 135, наводи „Политика”, 7. 5. 2008, али сам министар није повукао своје тумачење). Француски министар иностраних послова Бернар Кушнер је 6. маја 2008. године изјавио да ће потписивање ССП олакшати примену нелегалне мисије Еулекс на Косову и Метохији: „Да, наравно да ће олакшати... прелазак са УН-МИК-а, Резолуција 1244 УН ће се одвијати” (Тањуг). У Европском парламенту је 28. маја 2008. године истакнута застава такозване државе Косово јер је делегација лажне државе Косово присуствовала састанку под називом „Први

међупарламентарни састанак ЕП и Скупштине Косова”. Дорис Пак, председавајућа парламентарне делегације ЕП за југоисточну Европу, је тим поводом изјавила: „**Ми имамо своја правила. Ми смо одлучили да прихватимо Ахтисаријев план и оно што се догађа ове године само је наставак тога и ми користимо заставу нове државе**” (Тањуг, Јокановић В. „Политика”, 30. 5. 2008). Пак је такође изјавила: „Ми смо тај план у ЕП подржали двотрећинском већином и зато се овај скуп води уз косовску заставу”. Састанку је присуствовао и представник Европске комисије Геновеа Руиз-Калавера која је рекла: „Морамо да нађемо начина да Косово учествује у свим регионалним форумима”. Известилац ЕП за такозвано Косово, Јост Лагендајк, је изјавио: „**Ахтисаријев план је предиван**” (Тањуг, „Политика”, 29. 5. 2008). Усвојена је и заједничка декларација у којој се подржавају „намере будућег француског председавања којем је циљ јачање европске перспективе Косова, перспективе коју оно дели са земљама читавог региона западног Балкана”. Комесар ЕУ за међународне односе Бенита Фереро-Валднер, је у јуну 2008. године изјавила: „**Европска комисија је чврсто уверена да стабилно, демократско и мултиетничко Косово, као и друге државе западног Балкана, има перспективу европске интеграције**” (интервју „Росијској газети”, Јокановић В. „Политика”, 5. 6. 2008).

У јуну 2008. године на Брду код Крања одржан је самит ЕУ–САД. Европску унију том приликом су представљали високи представник за спољну и безбедносну политику Хавијер Солана, комесар за спољне послове Бенита Фереро-Валднер, комесар за трговину Питер Менделсон и комесар за индустрију Гинтер Ферхојген. У заједничкој изјави са америчком делегацијом коју је предводио Џорџ Буш, од 10. јуна 2008. године, пише: „**И даље ћемо подржавати стабилност и безбедност Косова и његово регионално повезивање, а у привредном и институционалном развоју прискочићемо му у помоћ**” (Васовић-Мекина С. „Политика”, 11. 6. 2008.). Овоме свакако треба додати и став председника Француске (друге државе по економској и политичкој снази у ЕУ). Наиме, Саркози је само месец дана након парафирања ССП између Србије и ЕУ, а након самита ЕУ у Бриселу 14. децембра 2007. године, изјавио да проглашење независности лажне државе Косово „сматра неизбежним” и да „**Србија може приступити Европској унији само уколико... поштује независност Косова**” (Тањуг, „Политика”, 15. 12. 2007).

Ђелићево закаснело откриће да осим западне постоје још три стране света

Касно Божа у Индију стиже

- Економска криза која увелико хара западним привржицима и претњи преливањем на мале и задужене националне привреде, највероватније је једног од главних прогностичких „архипелага“ српског привредног слома, Божицара Ђелића, да почне да „открива“ привржице Русије, Индије, Кине, Бразила итд...

Пише: Александар Павић

Почетком јуна 2008, угледни лист међународне банкарске индустрије „Banking times“ пренео је најновије упозорење Банке за међународна поравнања (Bank for International Settlements - BIS), преко које централне банке широм света остварују сарадњу, да свету прети економска криза чије се размере могу поредити са Великом депресијом из тридесетих година XX века. Банка је заправо само поновила своје упозорење из 2007, када је најавила растућу опасност која прети светској привреди због „лаке“ кредитне политике западних банака током протекле деценије, а на првом месту због политике давања хипотекарних кредита платажно неспособним клијентима, а затим препродаје тих лоших кредита инвестиционим банкама и инвестиционим и пензионим фондовима широм света, који сада у рукама држе безвредне хартије од вредности за које су укупно платили на стотине милијарди долара.

Као што се може видети из вести које свакодневно стижу из западних економских медија, изворна прогноза BIS-а испоставила се тачном, тако да њено понављање може само да значи да се слика блиске будућности светске привреде није суштински поправила. Да је то тачно потврђују и изјаве попут оне коју је током пролећа ове године на више места дао можда најпознатији светски финансијски шпекулант, Џорџ Сорос, рекавши да смо „суочени са можда најозбиљнијом рецесијом у нашем животу“. А с обзиром да је Соросу сада 77 година, то значи да је он био жив и у доба чувене, досад непревазиђене Велике депресије. Позната америчка инвестициона банка „Morgan Stanley“, опет током јуна месеца, упозорава о „могућој катастрофи“ услед различитих приступа које америчке Федералне резерве и Европска централна банка примењују да би изашли на крај са кредитном кризом на Западу.

Федералне резерве су покушале да оживе кредитна тржишта спуштањем референтних каматних стопа, док Европска централна банка води конзервативнију монетарну политику, држећи каматне стопе на истом нивоу или чак допуштајући могућност њиховог дизања како би се инфлација узрокована све вишим ценама нафте, хране и сировина како-тако зауздала. „Royal Bank of Scotland“, тј. Краљевска банка Шкотске, такође је у јуну упозорила своје клијенте да

буду спремни за „крах глобалних берзи и кредитних тржишта у следећа три месеца“ због тога што је инфлација паралисала централне банке широм света. Придружујући се аналитичарима из Морган Стенлија, Кит Хјукс, који води сектор за тржишта дугова Краљевске банке Шкотске, изјавио је да „ни Европа неће бити имуна“, да ће се створити јаз између слабијих и јачих европских привреда, и да ће се то највише одразити управо на привреде Источне Европе и Медитерана, поготову оне презадужене или на ивици презадужености, међу које свакако спада и Србија.

Закаснела реакција

Имајући у виду горе наведене вести, које чине само мали део онога што тренутно пуни ступце западне економске штампе, вероватно није случајно што се такође почетком јуна ове године на српским медијима могла чути и изјава још

увек актуелног потпредседника Владе Србије, Божидара Ђелића, у смислу да у свету постоји и неки други капитал осим западног – „али да нико о томе у нашој јавности не говори”. Ђелић је затим одржао кратко предавање о томе како земље попут Бразила, Русије, Индије и Кине (такозване „БРИК” групаације), заједно са нафтом богатим земљама Блиског Истока, не само да бележе убрзани привредни раст, већ су и основале сопствене државне инвестиционе фондове, који све агресивније купују западне фирме или стичу контролу над њима куповином акција на берзи или поступком докапитализације. Закључак је следећи: Србија би требало да се окрене и тим земљама као потенцијалним улагачима на српско тржиште.

Чинило би се да су опаске потпредседника српске владе – иако увелико закаснеле – ипак на месту, да није пар појединости које ремете слику.

На првом месту, констатација да се о растућој економској снази поменутих земаља не говори у нашој јавности само је делимично тачна. Наиме, о тој чињеници се доскоро уопште није говорило у српској контролисаној јавности, тј. медијима са националним фреквенцијама или у већини „респектабилних” штампаних медија. Међутим, о тим чињеницама се већ неко време говори, већ неколико година уназад, на „алтернативним”, углавном национално одређеним медијима који имају или само локални домет, или се могу прочитати само на Интернету, или се чак деле бесплатно. На овим медијима могло се чути и сазнати не само о бројним западним привредама које бележе стопе раста о којима државе Запада тренутно могу само да сањају, већ и критике на рачун постпетоктобарских власти и њихове једностране економске политике. Истицало се да нова економска политика не само што се одрекла старих југословенских тржишта у Африци и Азији, већ и практично онемогућава већа улагања ако она не стижу са тог толико страхопоштованог Запада. То се, наравно, на првом месту односило на Русију, али све више и на Кину, Индију и остале.

То нас доводи и до другог проблема, везаног за чињеницу да је управо поменути потпредседник Владе био један од архитеката економске политике коју је на крајње стидљив начин сада почео да критикује. А његов ангажман у Србији је, као што већ многи знају, био само наставак његових авантура из деведесетих, када је као поклоник („неолибералне”) економске „шок-терапије” коју је проповедао сада већ прилично дискредитовани професор са Харварда, Џефри Сакс, био део тимова који су „саветовали” земље попут Русије, Пољске и још неких земаља бившег Источног блока у почетним етапама њихових „транзиција”. О ефектима тих саветовања најбоље говори садашња „популарност” некадашњих реформатора, попут, на пример, Гајдара и Чубајса у Русији, као и чињеница да је, пре свих, Русија почела да се опоравља тек када су они отишли.

Дакле, није Божидар Ђелић у име Србије и српског народа „открио” ни Индију, ни Русију, ни Кину, ни Бразил, ни „азијске тигрове”. Оно што се заправо дешава је то да ће, како ствари стоје, прилив улагања са Запада бити мањи, и то не само у Србији, услед економске кризе која је изгледа тек у зачетку. Првенствено захваљујући економској политици вођеној у протеклих осам година, српска привреда је постављена тако да је постала зависна од страних улагача да би одржала буџетску равнотежу. При том се мора рећи да то највећим делом нису била улагања, већ само куповина бивших друштвених и државних фирми и природних ресурса. Дакле, углавном нису стваране нове вредности или грађане нове фабрике, већ је само распродато оно што се у име народа градило деценијама уназад или му по праву сопствене

природне баштине припада. Ако, дакле, не буде очекиваног прилива са Запада, то ће или морати да се надокнади на Истоку (или Северу или Југу), или ће цела постоктобарска економска политика доживети слом – који би ионако доживела једном када се све у држави коначно распрода. Зато се сада траже сламке спаса чак и на доскоро презреном Истоку, па и у Русији, која донедавно није могла да отвори чак ни банку у Србији, а још мање да равноправно учествује у разним процесима тзв. приватизације.

Сада се поставља следеће питање: Да ли исти они који су српску привреду и друштво довели у садашњи, крајње бедан економски положај, треба да сада буду задужени за можда чак и радикалан заокрет у тој истој политици? Да ли ће се убрзо чути и слогани попут „Исток нема алтернативу”? С обзиром на најављену нову владу, ни тако нешто се не може искључити. Наравно, покушаће да се настави са даљом распродајом државних ресурса, вероватно знатно испод цене, јер буџет друкчије неће моћи да се одржи (присетимо се недавно изговорених речи министра финансија Цветковића о тешкоћама у које ће српски буџет запасти ако се хитно не прода још једна велика државна фирма). То би поготово био случај када би почео да се примењује изразито „неолиберални” Споразум о стабилизацији и придруживању који, између осталог, предвиђа равноправно учешће страних правних лица у куповини српских некретности и привредних ресурса (у том смислу можемо бити захвални Холандији што унапред блокира сваку могућност његове примене док се сви оптужени за ратне злочине не испоруче Хашком трибуналу). Међутим, питање је да ли би чак и неки радикалан заокрет у правцу Истока сам по себи могао да донесе суштинске промене.

Приватизована транзиција

Проблем српске привреде није само у њеној вештачкој зависности од „приватизације”, читај распродаје и милости и условљавања западних политичара, већ и у самој поставци ствари од почетка овог века, тј. од петог октобра 2000. године. Наиме, нису само предузећа у Србији приватизована – приватизована је и сама транзиција. Дакле, осим одабраних страних улагача, прилику да државну претвори у личну својину добио је само узак круг привилегованих – или из политичких странака које су дошле на власт, или из редова оних који су се на време прешалтовали и окренули леђа управо онима који су им и омогућили да стичу своје прве милионе. За све остале уследила је сурова борба за опстанак, кредит-

но задуживање, скоро непремостиве административне препреке за започињање нечег новог или опција подмићивања нових „демократских” власти да би се добила неопходна дозвола, сагласност и слично. Једноставно, транзиција у Србији, верно Марковим описима разулареног капитализма, није донела ширење благостања на све већи број људи, није донела осећај учешћа на једном великом заједничком послу, већ управо супротно. Није донела конкуренцију, већ картелизацију и монополизацију. То значи да не само да нема солидарности, већ да нема ни све шире пореске базе коју чине нови предузетници унутар једне динамичне и флексибилне националне привреде засноване на поверењу и здравом так-

мичењу, што би био једини дугорочно поуздан извор буџетских прихода. Уместо тога, Србија је остављена на милост и немилост нових домаћих квазикапиталиста и глобалних економских ветрова, што ће сви они који су се задужили код страних банака или своје планове градили на том задуживању, ускоро и осетити. Зато се чини да чак и Ђелићево увелико закаснело „откриће” да постоје још три стране света осим оне западне, на крају неће бити довољно да ослободи и њега и цео српски политички и привредни естаблишмент од одговорности коју сnose за оно што ће уследити, нити ће им омогућити поправни – осим ако не би, неким чудом, из корена променили све што су радили последњих осам година: разбили домаће монополе и картеле, уклонили административне баријере за пословање свих оних који нису „њихови”, елиминисали корупцију у државној и локалној управи, омогућили сељаку пристојан живот од пољопривреде, основали државну развојну банку. Тек тада би и отварање ка Истоку – и Југу и Северу – добило свој пуни смисао. И тек тада би транзиција – која у преводу значи „прелаз”, престала да буде само апстрактни појам којим машу разни „експерти” да би замаглили суштину, и добила своје једино пожељно значење: прелазак у једно праведније, ефикасније, солидарније и динамичније друштво. Тешко је, међутим, да ће ту „Америку” открити они који су је свих ових година од очију јавности крили.

У Србији је тренутно на сцени ситуација слична оној с краја 19. и почетка 20. века, када је у политичком врху земље седео изванредан број људи чији се ангажман односио на то да Србија остане у вештачки зависном политичко-економском положају наспрам тадашње верзије ЕУ – Аустро-Угарске. Тек је Царинским ратом са АУ (1905-1906) Србија збацила ланце те вештачке зависности и нашла тржишта за своје производе широм света, што јој је коначно омогућило и већи политички маневарски простор. Али, Царински рат са АУ нису водиле снаге које су претходно довеле у ситуацију да „АУ нема алтернативу”, већ нове снаге, које су показале да Србија може много више него што су многи – па и у њој самој – очекивали.

Распродаја државе

Опробана рецептура за жуте рупе у буџету

- *Огласио се гувернер Народне банке Србије, Радован Јелашић, и рекао да се на рачуну НБС налази свега 100 милиона евра. Као образложење за овакав мањак дао је изјаву: „Србија је као пацијент који је навикао на наркотик...”. Намеће се само питање, Србија или министри финансија и економије који већ осам година спроводе овако штетну фискалну и монетарну политику*
- *„Демократски” самопрозвани експерти увукли су Србију у инфлаторни вртилог који решавају најштетнијим инструментом, расином референдине камате са 10 у јануару на 15,75 одсто у јуну и ишме шовално успоравају и/или заустављају инвестирање у привреду*

Пише: Маријана Четојевић

После лавовске борбе српских радикала у последње три кампање, за последњих годину и по дана, да упозоре јавност да држи очи широм отворене, да је на власти плејада корумпираних лидера који чине добро само себи, да ће се српска економија ускоро наћи на ивици амбиса, „демократски експерти” су сами, немајући више куд, признали да су довели државу до краха, банкрутства, а као опробани рецепт за „лечење” болесног стања економије преписали су „тоталну распродају државе” на брзака, НИС-а, ЕПС-а, неистражених природних потенцијала на територији општине Бор и Мајданпек, Јата или шта год већ дође под руку, без плана и реда, није битно ни колики удео, ето само да се зачепе рупе. Да се осам година спровођене крађе, преваре, афере гурну под тепих, а актери на време оперу руке.

Објашњење Радована Јелашића за рупу у буџету од 430 милиона евра

Огласио се гувернер Народне банке Србије, Радован Јелашић, и рекао да се на рачуну НБС налази свега 100 милиона евра. Као образложење за овакав мањак дао је изјаву: „Србија је као пацијент који је навикао на наркотик...” Намеће се само питање, Србија или министри финансија и економије који већ осам година спроводе овако штетну фискалну и монетарну политику?

Зашто сад не изиђу да објасне где је залутао новац од продаје наших предузећа, на чијим рачунима и уз какву камату. Јесу ли инвестирали можда у оживљавање привреде, отварање нових радних места? Или пак у јавну потрошњу, финансирање своје кампање?

„Мобтел” је продат за 1,513 милиона евра, „Робна кућа Београд” за 360 милиона евра, лиценца трећег мобилног оператера ВИП за 320 милиона евра, „Панонска банка” за 122 милиона евра, „Војвођанска банка” за 385 милиона, „ДДОР” за 220 милиона евра. Па одакле онда одједном рупа у буџету од 35 милијарди динара или 430 милиона евра? Па каже министар Цветковић да је трошење буџета у првих пет месеци ове године избалансирано. Па наравно, у континуитету сваке године се покривају губици које исказује НБС, у 2006. години 376 милиона евра, а у прошлој години 300 милиона евра. Али зашто од новца грађана? Ко је прaviо студију оправданости продаје наших профитабилних предузећа и студију оправданости улагања тог истог новца у

покриће буџетског дефицита и делатности које имају више-струко мање профите? Па шта су очекивали сем банкрота?!

„Жута буџетска рупа” може да се попуни само додатним задуживањем државе и/или брзом продајом преостале државне имовине. Из овакве ситуације могу да профитирају само купци државних предузећа.

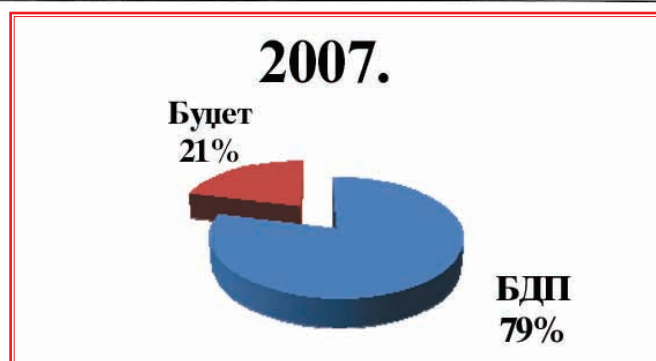
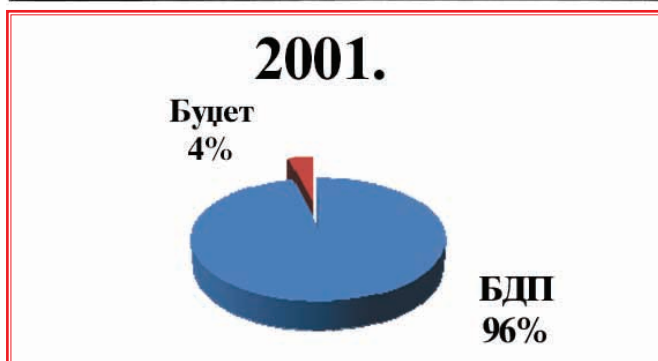
На овако тешку ситуацију треба додати и чињеницу да је Србија презадужена, доведена у дужничко ропство, јавни дуг који је 2000. године износио 10,8 милијарди долара, после осам година „демократске” диктатуре износи 26,3 милијарде долара. У 2008. години треба да се отплати 3,1 милијарда долара. Ко да врати новац и на који начин када је у Србији у последњих осам година у процесу „демократизације” без посла остало 115.000 запослених? Немогућност да врате дуг је управо и довела корумпираних лидере у позицију да морају да спроводе политику управу тих људи којима и дугују. Разлика између Соланине политике и политике коју спроводе такозване демократе је равна разлици у укусу између кока-коле и пепси-коле; незнатна разлика у укусу, незнатна разлика у политикама. Ту и лежи основни разлог недостатка идеологије Демократске странке коју су у кампањи попуњавали „бајком” о чланству у Европској унији коју за осам година нису остварили.

Дупла доза жутих пилула против инфлације и даље нуди само контраиндикације

Осам година стварана, хистеријска потрошачка култура је узела данак. Инфлаторне тенденције настављају своје разорно дејство и чине трошкове живота неподношљивим, а потрошачку корпу све мањом. Србија је прекомерном, експанзивном буџетском јавном потрошњом, која је повећана у друштвеном бруто производу за 3,4 процентна поена, са сталним растом плата у јавном сектору од 41,60 одсто, иако су економски стручњаци на то упозоравали и Влада се меморандумом обавезала на замрзавање на нивоу новембра 2007. године, увучена у инфлаторну спиралу, вртлог из којег „демократски експерти” не умеју да је извуку. Прегрејану тражњу смањују најштетнијим макроекономским инструментом по српску привреду, тако што поново подижу референтну каматну стопу. Референтна каматна стопа, која је у јануару била на нивоу од 10,00 одсто, на монетарном одбору 29. маја 2008. године је подигнута на 15,75 одсто. А то значи да се привреда тотално успорава и/или зауставља, све мања инвестирања у привреду, мањи бруто домаћи производ, лошији животни стандард у Србији, а крајњи епилог рецесија.

Учешће буџета у бруто домаћем производу

Индикатори	2001.	2007.	Индекс 2007. 2001. x 100
Бруто домаћи производ текуће цене, у милијардама динара	783,90	2.393,02	305,27
Буџет РС у милијардама динара	28,93	505,82	1.748,43
Нето зараде, просек периода, у динарима	6.078,00	27.759,00	456,71
Просечна пензија, просек периода у динарима	4.107,00	14.996,00	365,13
Број запослених, просек у 000	2.102	2.002	95,24

Новац од продаје државне имовине и приватизације није уложен у развој и запошљавање. Раст друштвеног производа је спорији од раста буџета и од раста зарада. Из продаје имовине покривен је дефицит буџета, то је једном речју недопустиво. Докле ћемо тако? Имовина која се може продати је сасвим ограничена и поставља се питање, ако се настави овакав тренд, шта ће бити са Србијом и води ли то нас неко у пропаст. Сваком домаћину је сасвим јасно и не мора бити стручњак који се образовао на „светским“ универзитетима, као „демократски експерти“, да би схватио да тако није добро и да он сам никада не би тако радио са својом имовином, па према томе није добро то радити ни са државном имовином. Сувише дуго времена је трошено више него што је произведено, таква политика је политика кратког даха, одраз грчевите борбе за власт по сваку цену, која на крају завршава тоталним државним крахом.

Као што слика показује, буџет Републике Србије захвата све већи део колача бруто домаћег производа, са 4 одсто у 2001. години, јавна потрошња расте на ниво од 21 одсто у 2007. години, мањи део остаје за развој и личну потрошњу становништва.

Дошло је време да им једном и заувек кажемо, доста сте нас крали, варали, ноћу препродавали наше фирме, природна богатства. Воља народа мора да се поштује, остварење праве демократије, поштовањем већинске воље у парламенту, како у граду Београду и у свакој другој општини, тако и на републичком нивоу.

Доста је било скривања и привременог финансирања. Србији је преко потребна национална влада да прегледа све папире о приватизацијама и да одговоре на дуго постављана, нажалост никад неодговорена питања: Где је наш новац? Како су се стварно трошиле паре из буџета?

**Модел приватизације које предлаже
Српска радикална странка**

Српски радикали стоје на становништву да приватизације морају да се спроводе плански, да јавна предузећа од стра-

тешког значаја за државу морају остати у већинском власништву државе. На пример, у ЕПС-у држава мора задржати већинско власништво, јер оно сем што производи струју, директно утиче на снабдевање и ремонт малих, средњих и великих предузећа, а ценом инпута утиче на цену аутопута и саму конкурентност предузећа и свакако на котирање гране и целокупне привреде на светском тржишту.

Управо битност улазне цене се види на примеру приватизације НИС-а, то је разлог грчевите борбе радикала за ратификацију гасног споразума са „Гаспромом“, тај национални интерес, да наши производи буду конкурентнији а привреда јача, уз неопходну изградњу инфраструктуре, складиштење гаса би било у Банатском Двору, а за све наведено је потребно рада, запошљавања.

Овакав национални интерес је стављен насупрот личним интересима оних који се залажу за продају ОМВ-у, препродавцу, а корист су управо такозване демократе себи приписале у предизборној кампањи када су се само „залагали“ и сликали, а никад спровели у дело. Увек ситни интереси појединаца, насупрот националном који редовно жртвују.

Новац од продаје државне и друштвене имовине и приватизације ни у ком случају не сме бити уложен у потрошњу. Мора се, пре саме приватизације, направити стратегија улагања у гране које су профитабилне и које утичу на експанзивни раст наше привреде, како би се капитал из правца мањег селио у правцу већег профита, брже оплодње.

У овако тешким временима када је све распродано, једини потенцијал у Србији су људи и њихов рад. Суочавање са том чињеницом не мора да буде тако страшно уколико се на време направе драстични заокрети у вођењу српске економије (нова политика, нови програми, пројекти, инвестиције без корупције и криминала). Међутим, морамо бити свесни још једне ствари, да сваког дана морамо да зарадимо бар мало више од онога колико су нас задужили (дневна задуженост је 8,69 милиона долара) да би нам кренуло боље. Србија има могућности да се развија знатно брже од других држава у региону, те могућности треба искористити, не можемо више губити драгоцену време.

Нови председник општине Земун Славко Јерковић

Грађани на првом месту

**Разговарали: Срђан Томић
и Жана Живаљевић**

„Нисам изнад својих суграђана, један сам од њих, само са далеко већим обавезама и одговорношћу. Како се то популарно каже: први међу једнакима”, наглашава новоизабрани председник општине Земун Славко Јерковић док објашњава које задатке мора да испуни општинска управа у наредне четири године. Према његовим речима, приоритет свих приоритета је решавање проблема Земунаца. „Грађани морају да знају да смо ми ту због њих и да ћемо уложити максималне напоре да све њихове проблеме решимо у складу са материјалним могућностима општине”, каже председник. Јерковић.

„Морамо наставити решавање проблема инфраструктуре, чистоће и уређености Земуна, проблема дивље градње. И даље ћемо инсистирати да грађевинску и комуналну инспекцију чине некомпромитовани људи који нису подложни миту и корупцији. Општинска управа домаћински ће се односити према сваком динару пореских обвезника и новац из буџета биће наменски усмераван у зависности од потреба грађана. Увек ћу веровати примедбама грађана, а никад правдањима службеника”, објашњава Јерковић.

Новоизабрани председник општине Јерковић обновио је традицију пријема грађана коју је установио први радикалски председник Земуна проф. др Војислав Шешел. Сваког петка у 12 часова врата кабинета председника општине отворена су за све који желе да поразговарју, да се пожале, добију савет. Пријем траје неограничено док се сваки грађанин који је тог дана пожелео да добије савет не испоштује. Предност имају особе са инвалидитетом.

У кабинет председника општине Земун долазе и успешни приватни предузетници који желе да повећају капацитете и на тај начин запосле још већи број грађана Земуна, једнако као и људи који живе на ивици egzистенције. За поједине проблеме правног лека нема, обзиром на актуелну ситуацију у земљи, али и тада господин Јерковић настоји да пронађе неко прелазно решење, а својом љубазношћу и стрпљивошћу чини да из председничког кабинета сви изађу на смејани са надом да ће њихов и онај најозбиљнији проблем ипак бити решен. А каткада, ти сусрети код грађана буде бујицу емоција и сузе радоснице.

Општина је због људи

Миладин Чича и његова супруга примљени су срдчним стиском руке, а председник Славко Јерковић је као прави домаћин сачекао да седну и потом прешао на разговор. Пензионер Миладин пожалио се да ни комунална ни грађевинска општинска инспекција нису адекватно реаговале на његову пријаву због недозвољене градње у заједничком дворишту.

Припремајући се за пријем грађана, председник је од надлежних добио службене белешке о овом предмету. После прилично исцрпног разговора, председник је сложном пару објаснио шта треба предузети и у којим ће им корацима помоћи прегледом досијеа.

„Код мене ће увек грађани Земуна бити у праву, за разлику од службеника. Увек ћу дати вама предност”. Прво ћемо предмет донети пред Општинску комисију за легализацију, да реши испуњава ли услове да буде легализован, а затим решити имовинско-правни део којим ви спречавате градитеља да вам као сукорисницима окрњи ваш правни интерес и да објекат који вас угрожава у уживању поседа легализује. По ономе што ја видим, решење је физичка деоба дворишта у смислу искључивог и заједничког коришћења. Постоји решење, и ја желим да се проблеми секу у корену, а инспекције ће ванредно радити на њиховом предупредивању. Свој мандат желим да искористим на добробит што већег броја грађана.”

Сасвим убеђени да ће се њихов предмет покренути с мртве тачке и признањем да „овако нешто нису доживели”, брачни пар Чича напустио је кабинет новог градоначелника.

У Земун по наду

Гордана Ерић дошла је у кабинет председника општине Земун да отворено затражи бољи и плаћенији посао. Пажању Славка Јерковића задржало је искуство у легализацији, те је својим сарадницима наложио да прибележе контакте ако овој општинској служби затреба додатна радна снага.

Света Игњатовић дошао је с Новог Београда у кабинет председника земунске општине са биографијом незапослене ћерке. Обичан човек, без веза, слабог материјалног ста-

ња, помислио је да га код Шешелєвих сабораца чека правда, јер се добар глас о његовој предусретљивости према убогима и немоћнима далеко чуо и још одзвања.

Славко Јерковић му је објаснио да општина Земун има неколико запослених вишка, као и принцип да збрињава своје суграђане. Али, и да не губи наду. У кабинету земунског градоначелника свакако је наишао на пријем и разумевање тешког стања у којем се налази, али не сме да одустане.

По своју шансу за ухлебље(ње) дошао је у Земун и магистар Мирослав Цветковић с Палилуле. Остајао је без посла приватизацијом фирми у којима је радио, (само)вољом нових власника. Као и његови претходници, Мирослав није изгубио наду. У једној новој Србији коју осваја народ биће посла и хлеба за оне којима је насушан. Прилику да раде морају добити сви марљиви, школовани и вредни људи, поручио им је Славко Јерковић председник општине Земун.

Улагање у бољи Земун

Никола Четник, први тренер Ане Ивановић, излагао је председнику земунске општине Славку Јерковићу своје планове за изградњу тениског центра на парцели уз школу „Мајка Југовића“. Његова породица се бави тенисом и бори се да планове преточи у стварност већ пуну деценију.

Славко Јерковић се са својим саговорницима, а други је био Никола Балаћ, у потпуности сагласио да општина мора помагати развој спорта, као и у оцени да би локација у улици Џона Кенедија, Ретензија, била идеална за комплекс.

Расположени инвеститор Четник показао је добру вољу за партнерским односом са општином, а, како је више пута поновио – из љубави према Земуну.

Председник је на састанку обећао да ће се све ове идеје хитро разматрати.

Једна од пословних понуда за мини сајам књига у Господској улици стигла је од Радованке Нинковић, али је као повољније решење у овом тренутку изабрана локација преко пута ресторана „Венеција“. Председник Славко Јерковић је истакао да општина мора и да ствара навике својих грађана, те је у том контексту „проба“ сврсисходна.

Лако и ефикасно

Милорад Милаш, Ружица Илић и Боровоје Илић изашли су пред председника земунске општине са сличним захтевима. Милаш с вером да ће заштитити своју имовину у Гундулићевој од комшијског ширења, а увидом у његову документацију Јерковић је борбу нашег суграђанина оценио као „вапај за заштитом од протекције“. Сумирајући да је Милаш предузео све законске мере, Јерковић је обећао сву помоћ општинске управе.

Ружица Илић, у чијем домаћинству одрастају деца без родитељског старања, када проследи захтев Већу општине, решиће проблем са делом плаца који је на општинској земљи, а онда га легализовати под најповољнијим условима, јер жели да га завешта својим штићеницима.

Са проблемом Боровоја Илића Славко Јерковић је био у танчине упознат, те је обећао да ће се ова вишегодишња игранка власти са грађанином Земун сигурно завршити и Илић увести у посед општинског плаца који је својевремено купио.

Боровоје Бота из Батајнице, који је затражио пријем код председника општине и кога је Славко Јерковић срдечно

увео у свој кабинет, добио је савет и помоћ општинских служби у социјалном збрињавању. Наиме, иако је хтео потврду с којом може сваки дан у народну кухињу, посаветован је да с налазима о свом здравственом и материјалном статусу затражи једнократну помоћ Општинског већа, а у Борачком реши свој борачки и инвалидски стаж и припадности.

А са председником Удружења Рома Батајнице „За лепшу будућност“ нови председник Јерковић се дуго задржао у пријатељском и отвореном разговору о свим

питањима важним за живот Рома. Упознавање се завршило договором о сарадњи, а пало је и прво обећање – компјутер у Месној заједници за Удружење „За лепшу будућност“.

Тако је сваког петка у кабинету председника општине Земун. Људи пристижу са својим проблемима, а запослени у општини, на челу са њеним председником, покушавају да их реше, јер општина је, ипак, пре свега сервис грађана.

Горан Цветановић, градоначелник Лесковца
у разговору за „Велику Србију” тврди:

Поново ћемо бити „српски Манчестер”

- *Можемо направити одличне резултате у свему, али то људима неће значити много ако буду гладни и незапослени. Због тога ће основа рада мог вишестраначког тима бити настојање да обезбедимо отварање нових радних места. Али не само у општини и јавним предузећима, као што су то чинили ови из ДС и Г17, већ у новим производним погонима, истиче Цветановић*

Пише: Душан Марић

– Вољом мојих суграђана и политичких противника ја сам први градоначелник у дугој историји Лесковца. Уложио сам све своје знање и енергију да ме будуће генерације не памте само по томе, већ по добрим резултатима које ћу остварити заједно са својим сарадницима из Српске радикалне странке и других политичких партија, с којима смо формирали градску власт. Пре свега у области развоја нашег града.

Ово у разговору за „Велику Србију” каже др Горан Цветановић, потпредседник Централне отаџбинске управе СРС, који је недавно, коалиционим споразумом СРС, ДСС, Нове Србије, СПС, ПУПС-а и ПСС, изабран за градоначелника „српског Манчестера”.

– Можемо направити одличне резултате у свему, али то људима неће значити много ако буду гладни и незапослени. Због тога ће основа рада мог вишестраначког тима бити настојање да обезбедимо отварање нових радних места. Али не само у граду и јавним предузећима, као што су то чинили ови из ДС и Г-17, већ у новим производним погонима.

Цветановић је убеђен да на исти начин размишљају и његови коалициони партнери „зато што за разлику од тзв. демократа, којима је најважнија лична власт и који су се сиротиње сетили тек сада, јер су проценили да ће им то помоћи да добију наклоност СПС-а и задрже власт у држави, наше странке воде одговорну социјалну политику”.

Одборничку већину од 40 одборника у градској скупштини чине 23 одборника СРС, девет из коалиције ДСС-НС,

По три пута посланик и одборник

Др Горан Цветановић рођен је 1965. године у Лесковцу. У родном граду завршио је гимназију (природно-научни смер), а у суседном Нишу Медицински факултет. Специјализирао је интерну медицину са највишом оценом.

Потпредседник је Централне отаџбинске управе и члан Председничког колегијума СРС. До досовског преврата 5. октобра 2000. године био је министар у Савезној влади СР Југославије.

Три пута је биран за народног посланика у Скупштини Србије, у којој је био члан Одбора за здравство и бригу о породици, Одбора за међунационалне односе и Одбора за локалну самоуправу.

Три пута је биран за одборника у Скупштини општине Лесковац, у којој је два пута биран за њеног председника.

Ожењен је, отац два детета.

Све за свој град

– Кад смо прошли пут СРС и ја били део општинске власти, у којој сам обављао дужност председника Скупштине, почели смо и завршили клинику за генетска истраживања др Стојковића, направили смо савремену пијацу, по европским стандардима, изградили једну од најлепших скупштинских сала у Србији – истиче др Цветановић. – На крају овог мандата таквих завршених пројеката биће још више. Наш Лесковац, као четврти по величини град у Србији и као град дивних, честитих и вредних људи, то заслужује.

шест представника коалиције СПС-ПУПС-Покрет снага Србије и двојица одборника Социјалдемократске странке.

Др Цветановић посебно истиче да је међу двадесет и троје радикалских одборника чак осам жена, од којих је двадесетогодишња Ивана Ивановић и најмлађи одборник у Скупштини града. Још већу заступљеност радикалке су добиле у градској влади – међу пет чланова градског већа из редова СРС налазе се чак две девојке, студенткиње.

Једна је апсолвент на Пољопривредном, друга на Педагошком факултету. Страначко друштво у већу праве им по један дипломирани економиста, пољопривредни инжењер и дипломирани технолог.

– Наши политички противници и даље певају стару песму о нешколованим и конзервативним радикалима, а ми у општинској власти имамо више жена и висококвалификованих кадрова него иједна друга странка – каже лесковачки градоначелник.

Цветановић наглашава да су се српски радикали руководили интересима да град Лесковац добије добру власт, која ће се одговорно и домаћински односити према питањима која су најважнија за побољшање животног стандарда наших суграђана и привредни развој Лесковца.

За разлику од раније власти ДС и Г 17, која је све подрђивала личним и партијским интересима, др Цветановић наглашава да њему и СРС не пада на памет да страначке пројекте за једнократну политичку употребу надређују стратегији развоја Лесковца.

– Интерес грађана је приоритет свих приоритета за који се Српска радикална странка бори свуда, па и у Лесковцу – наставља градоначелник.

– Претходна власт је зауставила неке пројекте које смо почели раније, док смо били у власти. Ми нећемо радити тако. Све добре пројекте које су започели наши претходници, ми ћемо наставити бржим и јачим интензитетом.

Пројекти за бољи и квалитетнији живот у Лесковцу

Међу пројектима на којима ће нова власт радити приоритет имају завршетак регионалног система снабдевања водом Барје, изградња главног градског колектора, затим изградња примарног цевовода за гасовод.

У плану је да Лесковац ускоро добије регионалну санитарну депонију и нови центар за рециклажу, изграђен по највишим европским стандардима, што ће омогућити да постаје чист и уредан град.

Упоредо са изградњом нових привредних субјеката, градска власт ће значајне напоре уложити у рационалније пословање постојећих јавних предузећа.

Прве анализе указују на то да се годинама понављају и толеришу недопустиво велики губици, чак и тамо где то није опасно само по буџет предузећа и општине, него и по здравље целокупног становништва.

– Довољно је навести само један пример: више од трећине воде из градског водовода губи се због дотрајалости цеви. Ни пола јада да нису у питању азбестне цеви које су штетне по здравље људи, посебно деце. Међу најважнијим пословима које морамо да урадимо јесте замена тих цеви. Али тај и сличне послове нећемо завршавати као претходна власт, далеко од очију јавности.

Избор извођача ће бити потпуно транспарентан, а на крају посла упознаћемо наше суграђане колико су радови коштали – обећава први градоначелник Лесковца. – Ставку по ставку. Тежиште у свом раду коалициона власт предвођена српским радикалима ставиће и на стварање што бољег амбијента за улагања домаћих и страних инвеститора.

– За разлику од Бориса Тадића који је у предизборној кампањи обећао да ће једном инвестицијом, док лупиш дланом о длан, отворити 1.000 нових радних места, ми смо у обећањима били много реалнији и обазривији. Свесни да то много више зависи од укупног стања у држави него од рада локалне власти – објашњава саговорник „Велике Србије”. – Али, учинићемо све да обезбедимо што масовније запошљавање.

Он обећава да ће се у вођењу општине ослањати на све добронамерне и способне кадрове, без обзира да ли имају чланску карту Српске радикалне, Демократске или неке треће странке. Каже, и по томе ћемо бити другачији, бољи од њих.

Грађани морају да знају где се троши њихов новац

Ако се по јутру дан познаје, Лесковац је избором градоначелника добио правог домаћина, који је први радни дан провео у лесковачким њивама, обилазећи терен који је страдао од недавне поплаве.

– Водена стихија је поплавила и уништила више од 150 хектара обрадивих површина у Печењевцу, Чекмину и Липовици. На трећини је уништен сав принос. Штета је најмање 50 милиона динара. Због неколико десетина метара неурађеног насипа, 112 хиљада динара, и нечије неодговорности, сад ћемо платити педесет пута више.

Градоначелник Лесковца каже да је за све крив бивши председник општине Владан Маринковић из Демократске странке.

– Мој претходник је „заборавио” да потпише налог за уплату 112 000 динара извођачу радова који је победио на тендеру за изградњу насипа дужине неколико десетина метара. Да је тај насип подигнут, поплаве и штете не би било. Међутим, Маринковићу је било много важније да се бави промоцијом своје странке у предизборној кампањи него нечијим њивама и усеви.

Наравно, одмах по преузимању дужности, потписао сам налог да се насип у потпуности оспособи.

Он као пример лошег, неодговорног рада претходне власти, чије перјанице су били кадрови ДС и Г17, наводи асфалтирање локалних путева у предизборне сврхе.

– Да би добили гласове, демократи су путеве на брзину превлачили асфалтом. Тек толико да би се људима могли похвалити да су им урадили пут. И да би захтевали њихове гласове. Многи су на то и насели.

У Паликући, где су недавно асфалтирали пут, демократи су добили 295 гласова. Све остале странке освојиле су десетак гласова заједно. Међутим, асфалт је већ почео да се осипа и пуца. Испоставило се да подлога испод асфалта није урађена по прописима, а слој асфалта је тањи од минималне прописане дебљине.

– Сад морамо да се бавимо и санирањем њихових предизборних путева и поправљањем других брљотина – каже на крају разговора за „Велику Србију” др Горан Цветановић. – Али ни то мене и моје сараднике из СРС, СПС, ДСС, Нове Србије и осталих странака неће омести да испунимо обећања која смо грађанима Лесковца дали пре 11. маја. А то су свакодневна борба за њихов бољи живот, борба против криминала и – поштена, домаћинска градска власт.

Грађани вишенационалне Бачке Паланке поново показали да имају огромно поверење у српске радикале предвођене Драганом Бозалом

Настављамо да радимо...

Пише: Срђан Томић

Бачка Паланка је општина која се пружа уз обалу Дунава, на три километра од аутопута Београд–Загреб, са преко 60 000 становника равномерно насељених у градским и сеоским срединама. Бачка Паланка је позната као јак привредни центар – ту је надалеко чувена фабрика за производњу подних облога „Таркет-Синтелон“, највећа фабрика на Балкану за прераду воћа и поврћа „Нектар“, као и пивара „Карлсберг-Лав“. У протекле четири године Бачка Паланка се издвојила као општина са највећим приливом страних инвестиција у Србији. Улагано је, пре свега, у равномеран развој села и града, издвајана су средства за стипендирање најбољих ученика, осигурање спортиста, јер је Бачка Паланка и спортски град – рукометни клуб „Синтелон“ и кајакашки клуб су изнедрили многе спортисте светског формата. Обезбеђен је видео надзор у свим школама на територији општине, као и 40 нових рачунара. Средства из буџета улагана су и у Матицу словачку и у развој и сарадњу традиционалних верских заједница. Отворено је 40 нових радних места, а приватизацијом „Дунав превоза“ значајно је побољшан квалитет градског превоза. Све већи број новоизграђених стамбених и пословних објеката доказ је да у Бачкој Паланци вреди живети и радити. Сви ови резултати постигнути су и поред невероватних покушаја злоупотреба од стране Демократске странке. Наиме, Демократска странка је, врбујући тадашње одборнике ПСС-а и уводећи привремене мере преко својих министара против локалне самоуправе, у два наврата неуспешно покушала да опозове председника општине Бачка Паланка, српског радикала Драга-

на Бозала и заустави развој овог градића на Дунаву. Грађани су такво мешетарење и самовољу препознали, и Српска радикална странка је на последњим локалним изборима победила најубедљивије до сада, освојивши 18 одборничких мандата, а скупштинска већина је по други пут узастопно указала поверење Драгану Бозалу.

Створена је једна широка коалиција коју сачињава осамнаест одборника Српске радикалне странке, четири одборника коалиције СПС-ПУПС-ПСС, три одборника коалиције ДСС-НС и један представник новоформиране Словачке народне партије. Нови стари председник Драган Бозало уверен је да ће ова комотна већина донети стабилност и унапредити развој Бачке Паланке, и да ће партнери у власти, поштујући коалициони споразум, учинити све да ова општина постане једна од најатрактивнијих на Дунаву.

У оквиру наставка реализације програма равномерног развоја села и града, планирано је да се у сваком селу изграде нови спортски терени, вртићи и што већи број фабрика у сеоским областима, како би становништво остајало на селу. Новим генералним планом грађевинска зона приближиће

се Новом Саду како би се у највећој мери искористио један од најфреквентнијих путева. Ослобађањем земљишта у насељеним местима, где постоје сви услови да се створе нове производне хале, обезбедиће се нове производне зоне, а тиме и нове стране инвестиције.

Тренутно лошу ситуацију у фабрици кожне галантерије, у машинској индустрији „Мајевица“, а нарочито у текстилној индустрији, где је услед жуте транзиције много људи остало без посла, општинска власт планира да разреши чистим, транспарентним и најповољнијим приватизацијама. Према тврдњама Драгана Бозала, за „Мајевицу“ се већ озбиљно интересује једна руска фирма, а за приватизацију текстилне индустрије заинтересовани су Италијани. У општину Бачка Паланка дошла је и једна словеначка фирма која се бави производњом кочионих лежајева за возове. Представници ове фирме не крију да су заинтересовани за сарадњу због отвореног источног тржишта и повољног уговора Србије са Русијом.

Бачка Паланка ће 2011. године бити домаћин „Радничке олимпијаде Војводине“ и средства од покрајинских секретаријата (која не би требало да буду мања од оних која је добио претходни организатор) биће искоришћена за уређење бачкопаланачког приобаља, које би тако постало много боља спортско-туристичка понуда, посебно ако се има у виду да Бачка Паланка има и значајне туристичке капацитете и потенцијале. Одмаралиште Карађорђево је врло атрактивна туристичка понуда ове општине.

Сарадња радикала и националних мањина

Новоизабрани потпредседник Скупштине општине Бачка Паланка је из редова Словачке народне партије, и представља гарант општинске власти да ће Словаци имати одличног политичког партнера у Српској радикалној странци. То је заправо наставак сарадње, јер је за прошле четири го-

дине Бачку Паланку више пута посетио Његова екселенција, амбасадор Словачке, господин Фуђик, као и потпредседник Владе Словачке, господин Душан Чатлович. Као што је већ поменуто, за Матицу словачку и Евангелистичку цркву издвојена су значајна средства из буџета Општине. Поред тога, све установе су обележене двојезичним натписима, а сви документи се могу добити и на словачком језику. Због оваквих потеза добросуседства и поштовања права националних мањина, општина Бачка Паланка је добила награду Матице словачке.

Што се тиче мађарске националне заједнице, она има добро организовано културно-уметничко друштво. Добили су подршку општине у години мултикултуралности како би пронашли неко место у Европи где би уз помоћ своје матице развијали своју културу и традицију. Ових дана у посети Бачкој Паланци био је градоначелник Баје, мађарског града на Дунаву. Ова два града повезује река, али и добра сарадња српске и мађарске националне заједнице. Из тих разлога је градоначелник Баје изразио жељу да посети Бачку Паланку и договори даљу сарадњу. Поред поменутих високих представника државе Словачке, Бачку Паланку су посети-

ли Његова екселенција, амбасадор Руске федерације, господин Алексејев, мађарски конзул, поводом Дана људских права и израелски секретар амбасаде, као и господин Штрахе, председник Слободарске партије Аустрије.

На примеру општине Бачка Паланка се по ко зна који пут показује пријатељски и партнерски однос Српске радикалне странке према националним мањинама. То је и гарант да ће се таква сарадња наставити и убудуће, и да ће даљи раст популарности

Српске радикалне странке бити и резултат све већег удела националних мањина у њеном бирачком телу.

Тадићева власт слепа за напоре
да се казне усташки монструми из Другог светског рата

Ментални Аушвиц

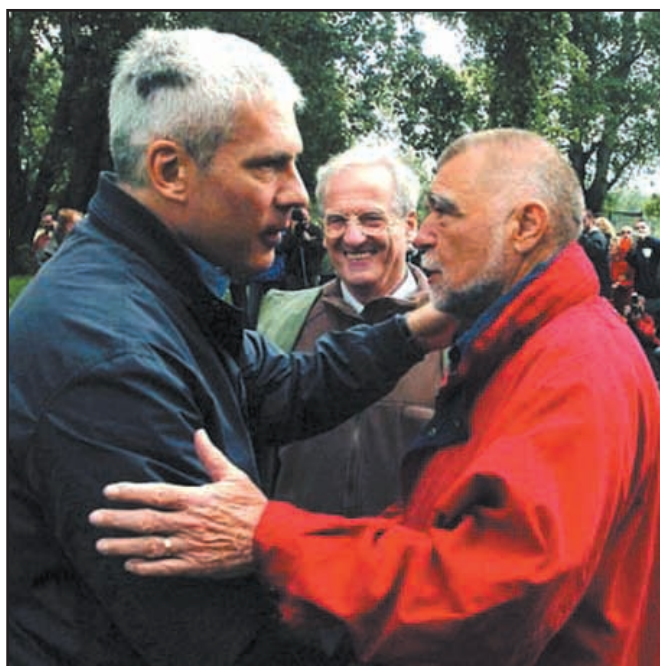
- *Борис Тадић глуп на позове из центра „Симон Визентал” да поднесе захтев за изручење нацистичко-усташких злочинаца Миливоја Ашнера и Ива Ројнице*

Пише: Борис Алексић

Академик Енрико Јосиф који је преживео холокауст, почетком деведесетих је пропаганду која је долазила са Запада против Срба назвао „медјиски Аушвиц”. Те његове речи су у протеклим годинама добиле безброј поштовања, а однедавно можемо да им придодемо још једну. Наиме, један од највећих нацистичких (усташких) ратних злочинаца, Миливој Ашнер, се несметано шета Аустријом и прати Европско првенство у фудбалу на којем навија за своју Хрватску. Аустријске власти и полиција га сваки дан мирно посматрају и пружају му пуну заштиту, иако је он четврти на листи најтраженијих злочинаца центра „Симон Визентал.” То је још један од доказа да губитници из Другог светског рата полако постају победници.

Тадићево пријатељство са Месијем

Да се подсетимо, не тако давно др Ефраим Зуроф, познати ловац на нацисте, затражио је од Бориса Тадића, председника Србије, да учини много више како би пред лице правде били изведени ратни злочинци из Другог светског рата, а пре свега Иво Ројница, усташки заповедник и градоначелник Дубровника, и Миливоје Ашнер, бивши шеф полиције Славонске Пожеге у време усташке НДХ 1941. године. Др Ефраим Зуроф, директор израелске канцеларије центра „Симон Визентал” отворено је од Тадића тражио да Београд поднесе захтев за изручење Ива Ројнице и Миливоја Ашнера, напомињући да би њима могло да буде суђено у

Србији. Он је изразио очекивање да ће Србија затражити изручење злочинаца јер она има на то право као једна од земаља наследница бивше Југославије, која их је прогласила за ратне злочинце, и зато што су њихове жртве, између осталих, били и Срби. Он је напоменуо да Иво Ројница мирно живи на познатој адреси у Аргентини, док Миливоје Ашнер већ 40 година живи у аустријском граду Клагенфурту. Зуроф је подсетио да је Ројница, као градоначелник Дубровника, одговоран за гоњење и убијање Срба, Јевреја и Рома, плачуко њихове имовине, депортацију у концентрационе логоре, као и да је директно умешан у егзекуције. Наравно, погађате да Тадић, због својих пријатељских веза са фашистом какав је Стјепан Месић (који је у говору усташкој емиграцији у Аустралији изјавио да је формирање НДХ прва велика победа Хрвата, док је друга била Туђманова Хрватска), није предузео ништа. Овде заиста морамо да се запитамо како смо уопште дошли у ситуацију да нас из центра „Симон Визентал” подсећају да треба да гонимо злочинце који су одговорни за убиства толиког броја Срба, Јевреја и Рома. Како Тадићу и његовом ДС-у то уопште није пало на памет?

Ова ситуација, међутим, није за чуђење када су наше власти у питању, јер је један од водећих идеолога Демократске странке Бориса Тадића својевремено протежирао књиге у којима се наводи да је у Хрватској за време Другог светског рата побијено 50 хиљада Срба (о чему је наш лист већ писао). Реч је о броју који је веома близу оном Туђмановом од

30 хиљада убијених и причи о радним, а не концентрационим логорима.

Аустријска наци-веза

Када је у питању Миливој Ашнер, британски лист „Сан“ је недавно објавио његове „веселе“ фотографије са Европског првенства у фудбалу, које помно прати навијајући за Хрватску. У исто време аустријске власти тврде да је након неколико вештачења непобитно утврђено како је Ашнер неспособан за суђење, те га зато Беч штити. Наиме, недавно су представници надлежног суда у Клагенфурту (место становања овог злочинца) оштро одбацили оптужбе да за-ташкавају случај Ашнер, а председник корушке владе Јерг Хајдер је изјавио је да су Ашнерови „симпатична породица“. „Одлучно одбацујем оптужбу да штитимо наводне нацистичке злочинце“, изјавио је потпредседник Удружења аустријских судија у Клагенфурту Манфред Хернхофер. Он је покушао да објасни како је Ашнерова неспособност за судски поступак потврђена у три вештачења од којих је последње обављено априла 2008. године, а урадио га је судски психијатар Рајнхард Халер „док ниједан вештак није био из Корушке“, како је навео Хернхофер. Ово последње везано за Корушку би, ваљда, по мишљењу Аустријанаца, требало да буде суштински аргумент због којег не дозвољавају суђење свом драгом Миливоју. Међутим, да је Ашнер сасвим способан за суђење, доказао је поменути британски лист. У тексту се истиче да он несметано, са својом супругом Еделтраут, шета Клагенфуртом док га на стотине полицајаца који су били у патроли на улицама града потпуно игноришу иако је на потерници Интерпола. „Он очигледно ужива у животу, што је било ускраћено стотинама његових жртава. Значајно је да су га новинари посматрали како се срећно шетка, што и не чуди, јер Аустрија је дуго уживала глас раја за ратне злочинце, а сада су ухваћени и на делу. Време је да се нацистички злочинци коначно приведу правди“, поручио је тим поводом директор центра „Симон Визентал“ Ефраим Зуроф.

И заиста – Аустрија је током деведесетих преко пројекта „Хипо–Алпе–Адрија“, који под Борисом Тадићем већ неколико година несметано делује у Србији, обезбедила на десетине милиона долара Хрватима за набавку оружја које су ови користили за истребљење српског становништва у Републици Српској Кра-

јини. Под влашћу жуте странке у Србији се уништавају највеће изложбе о геноциду над Србима – као што је она запаљена у парохијском дому у Врању 2003. године. Тадићев режим намерно одбија да да националну пензију особи која је омогућила поставку поменуте изложбе у београдском Музеју примењене уметности, иако је она то заслужи-ла по знању, стажу и по свом делу.

Занимљиво је овде истаћи и да је Корушка покрајина у Аустрији са највећим процентом инвестиција из САД без обзира на Хајдера којег су западни медији квалификовали као фашисту. Сетимо се да је и Хитлер – Аустријанац успео

да покрене ратну машину Немачке тек након великих инвестиција које су дошле из других делова Западне Европе, али и из Америке.

Ипак, овде долазимо до још једног застрашујућег податка везаног за Ашнера. Његово изручење је тражио Загреб. Чак и да га изруче тој кифластој Туђмановој држави, Миливој Ашнер би се тамо несумњиво осећао као код куће.

За то време Тадићева власт остаје слепа за напоре који би водили правичном кажњавању најтраженијих нацистичких злочинаца данашњице. На тај начин они својим нечињем, хтели то или не, постају саучесници у победи тих монструма. Више од тога – жути режим на тај начин доприноси брисању из свести нашег народа података о безбројним жртвама хрватског геноцида над Србима из Другог светског рата, али и из овог последњег рата изазваног насилним раз-бијањем Југославије.

Рedefинисање морала војске је још једна подвала војних удворица

Безморална војска

- Однос према роду и отаџбини су одреднице морала. Нове моралне одреднице за српску војску, којој по Поношу, народ и не треба, већ чврсте везе са носиоцима властии и новац, су покушај њене коначне деидентификације

Пише: генерал Милен Симић

Пре много година, свети српски владика је записао да је „силна реч као гром, она поражава грешника, мелем је болном, утук развратном, и опомена богатоме”. Због тога је веома важно да у овом тренутку, поред речи „Косово је Србија”, буду изговаране и записиване речи које објашњавају намере и циљеве громогласне антисрпске кампање којом се ниподаштава српски вредносни систем и намеће подаништво као статус у глобалистичком друштву. Поменути циљеви би се могли идентификовати скоро у сваком сегменту српског друштва, али су активности најинтензивније у одбрамбеном систему због тога што је изграђивање нове свести код његових припадника, у ствари, обезбужавање српског народа за било какву одбрану.

Поред реорганизационог тумбања команди и јединица и уништавања борбених система, натовски курсисти су, контролисани од натовских војних тимова инсталираних у Министарству и свим другим војним структурама, посебну пажњу посветили људском потенцијалу. Наиме, после масовног протеривања старешинског кадра, отпуштања најспособнијих цивилних лица и дерегулисања система попуне војске војницима, све чешће је истицана теза о потреби промене вредносног система код остатка људи, јер су то захтеви натоизованих војски чију идентификацију је прижељкивала војна управљачка структура. Очигледно се радило о моралу, јер је оспособљеност као друго квалитативно својство људског потенцијала идентично вреднована код свих војски.

Иначе, о значају људског потенцијала као фактора оружане борбе написано је безброј студија, дисертација, правила, упутстава и других докумената и изречено на хиљаде мисли војних теоретичара и великих војсковођа, тако да је сва-

ко поновно преиспитивање наизглед беспотребно губљење времена. То исто важи и за борбени морал као најзначајније квалитативно својство људског потенцијала. Још је Клаузевиц написао да „моралне величине спадају међу најважније елементе у рату” и да су то „оне духовне моћи које прожимају читаву ратну стихију”. За америчког министра одбране „најважнији фактор у стварању и одржавању ефикасне војне снаге није оружје и опрема, већ људски фактор”. Човек је незаменљиво и непобедиво оружје. Он је примарни елемент снаге нације и њених оружаних снага, а за маршала Соколовског није спорно да „војна стратегија која не узима у обзир морално стање армије као најважнији фактор, већ се ослања само на надмоћност у материјалним средствима, ризикује да изгуби и то предимство”.

Морал српског војника

Сигурно је да нема народа на свету чији су научници, војни теоретичари, ратници и уметници више расправљали и писали о моралу у рату, колико је то чињено код српског народа. Имајући у виду карактеристике српског историјског искуства, то је сасвим разумљиво, јер нема народа који има такав однос према слободи, нити народа који је, због различитих разлога, био приморан да жртвовањем непрекидно брани или осваја слободу. То најбоље илуструју Лазареве речи да је „боља смрт у подвигу него живот у срамоти, боље је да нас унуци мртве памте него да нас синови живе забораве, боље је нама у боју смрт од мача примити него плећа непријатељима нашим дати”. Захваљујући само таквом односу према части, достојанству и слободи, очувани су и биолошка супстанца и идентитет српског народа.

Међутим, нико тако озбиљно и јасно није говорио о људском потенцијалу, његовом моралу и односу према отаџбини и роду као што су то чинили српски официри крајем де-

ветнаестог и почетком двадесетог века, када је тек освојена слобода морала крваво да се брани. Мајор Ђурић истиче да „војник без оружја, но са војничким духом, пре се може замислити, јер, напоследку може остати оружје од непријатеља, али војник са најбољим оружјем без духа нема места у тактици, јер ће, напоследку, и своје оружје предати противнику”.

За војводу Мишића успех у одбрани слободе зависи од моралности официра јер „официр треба да је строго моралан и чистан у сваком погледу, да је племенит и узвишен, да је носилац националних идеала и да су му интереси идентични са интересима народним. У, за народ, најстрашнијим и најмучнијим тренуцима крвавих ратова, официри су они који се највише жртвују, од њихове енергије, смелости и самопожртвовања зависе част и слобода целог народа”, а сличан став има и војвода Бојовић који је истицао да „старешине треба непрекидно да имају на уму крајњу сврху свог позива и задатка – победу над непријатељем у рату и борбама за спас своје отаџбине и народа, залажући своју част и свој живот заједно са својим војницима”.

Таквим официрима и ратницима којима су командовали у одбрани слободе, како каже један од познатих књижевника, наша „историја је доделила часну улогу да беспримерном храброшћу, ратничком смрћу, патњом и самообнављањем, жудњом за слободом и својим оружјем одбране част отаџбине и да потомцима, синовима и унуцима, остану непресушан извор љубави и оданости родној груд”и. На сличан начин би се могло говорити о људском потенцијалу и моралу војске која је водила антифашистичку борбу, упркос суровим поступцима окупаторских команди и јединица према становништву и колаборационистичких профашистичких формација према Србима, по чему су се по суровости истицале хрватске, муслиманске и шиптарске хорде.

Треба ли нам војска без морала?

Ипак, одбрана земље од натовске агресије ће још дуго бити у центру пажње српске и светске јавности и то неће спречити досадашњи срамни поступци колаборационистичке власти и њене војне управљачке структуре, ма колико се они трудили да ђутњом наметну заборав и омаловаже херојство једне сјајне генерације официра и војника српског народа. Подсећања ради, у тој херојској епопеји одбране достојанства српског народа после рамбурјевског ултиматума и лажних повода за бруталну агресију, потврђени су велика улога људског фактора и значај морала као посебног елемента борбене готовости војске. Такође је доказано да је мотивисаност припадника војске за супротстављање најстрашнијој војној сили у историји човечанства, што је значило и спремност на жртвовање живота, произилазила из односа према народу и отаџбини.

Наиме, припадници војске су само следили одлуку народа да пружи отпор натовском насртају на његову част и достојанство. „Српски народ спреман је да издржи много када брани истину, достојанство, слободу, суверенитет и самосталност своје државе”, истакао је тадашњи министар одбране, а главнокомандујући, генерал Ојданић, и у први план ставио карактеристике војске, тврдећи да је она „захваљујући великом професионализму командног кадра на свим нивоима, завидној војноструктурној оспособљености војника, а надасве надахнута највишим степеном патриотизма, што је условило невиђену храброст, одлучност и моралну чврстину, часно извршила свој задатак и одбранила слободу и част своје отаџбине, сачувавши и себе”.

Имајући у виду однос снага, опремљеност савременим борбеним системима, невиђени пропагандни притисак и

друге параметре, још увек је енигматична суштина и структура моралне снаге војске и њен учинак током тромесечне агресије. Дакле, у свим научним радовима, али и у војним доктринарним документима, борбени морал је јасно дефинисан одредница људског потенцијала као „свест о потреби и нужности борбе, као и способност, решеност и морално-политичка припремљеност армије и народа да извршавају своје задатке, у дубоком уверењу људи у оправданост борбе коју воде и у чврстој одлучности да се и у највећим тешкоћама и опасностима истраје до победе”, односно као „квалитети људства изражени у спремности да се боре и да, без обзира на жртве, издрже све тегобе рата, у својој вери у коначну победу, одлучности и непоколебљивости у борби упркос свим искушењима на путу до победе”.

Из свега наведеног се јасно види да је борбени морал најзначајнија квалитативна вредност људског потенцијала. С обзиром да је у току процес отимања Косова и Метохије и припрема за такав поступак и према другим српским територијама, поставља се питање шта се дешава са остатком српске војске која се чак ни вербално не супротставља отимачима. Јесу ли још увек важеће моралне норме понашања официра и војника када су им угрожени отаџбина и народ, или су манипулатори већ успели да их избришу из њихове свести? Какви су то генерали и официри који организују скијање, излете и бескорисне сесије у тренутку када окупациони војници пуцају у српски голоруки народ и тенковима опкољавају студенте на комуникацијама које из централне Србије воде према Косову и Метохији? Постоје ли неке нове моралне норме које објашњавају овакво понашање војске и из чега су оне изведене? Има ли смисла уопште издржавати такву војску?

Поношев систем вредности

Одговори на постављена и многа друга питања су једноставни, јер су и господари знали све што је претходно речено и због тога су удворице из проевропске власти и њихове војне управљачке структуре добиле изузетно тежак задатак да дерегулишу систем одбране и да код остатка војске промене вредносни систем како би се њени припадници понашали управо овако како се сада понашају. То се могло учинити синхронизованом активношћу испирања мозга на натовским курсевима и одвајањем војске од народа преко снижавања степена поверења грађана у војску на безначајну величину. Изгледа да су највише за ту срамну улогу припремани „нови српски војсковођа” на британском краљевском колеџу и жути министар одбране на америчким обавештајним курсевима. Овај први је у свом „оригиналном, вео-

ма значајном и награђеном дипломском раду”, који је, узгред буди речено, по свом обиму, садржају и квалитету заključака на нивоу осредњег семинарског рада у било којој нашој војној школи, утврдио да у „спољашње околности промена у војсци спада и промена у јавном мњењу у вези са националним интересом вредним жртвовања живота” и да „рационални разлози тешко могу да убеду људе да ризикују свој живот”.

Значи, ако су угрожене са стране, ни универзалне вредности ни вредности српског народа нису довољан подстицај за жртвовање. То конкретно значи да било ко може отимати српске националне територије, ограничавати људске слободе, пљачкати, затирати трагове српске националне прошлости и чинити друге злочине, јер је сигуран да остаци војске неће никако реаговати пошто су постали анационални и те вредности код њих не изазивају чак ни емоције. Дилему о могућој реакцији народа овај незрели „војсковођа” решава ставом да „веза између власти и војске постаје јача, а између војске и народа слабија, јер војсци народ уопште није потребан”, и закључком да у „државама које су оптерећене унутрашњим конфликтима, суверенитет је ионако нарушен, и ангажовање приватних војних компанија уз међународно одобрење може помоћи у поновној изградњи мира, а можда и суверенитета”!

Дакле, жутом генералском недоношчету и његовој војсци више није потребан српски народ, већ само господари и колаборационистичка власт. Тако нешто нису тврдили ни нацистички војни теоретичари, па је српски народ у великој опасности не само од окупационих трупа и терористичких шиптарских војних формација, већ и од оружаних формација које се још увек називају српском војском. Да су господари озбиљно мислили када су у својима школама „припремали” новог српског „војсковођу” да изврши деидентификацију српске војске, показали су и гадови у униформама половином фебруара ове године, расправљајући о моралној компоненти одбране.

Имајући у виду да су у том тренутку већ јуришали на српску националну територију, могло се помислити да је расправа била усмерена на проблем мотивисања припадника војске, како би, без обзира на моћ јуришника, одбранили Косово и Метохију и тиме извршили своју основну функцију. Међутим, њихова основна порука је била да се „данас у нашем систему одбране и војсци Србије препознаје став да се морал заснива на доброј логистици и новцу, а све ређе на националним осећањима и осећањима припадности држави”.

Уколико је после овога могуће савладати мучнину, мора се поставити питање – какви су то услови који су у стању не

само да прихвате овакве монструозне ставове, већ и да их реализују у пракси користећи позицију коју су им одредили господари? Имају ли они икакве везе са српском традицијом или било шта са Србијом? Да ли је могуће да су заборавили све што су учили у нашим војним школама ако већ нису учествовали у одбрани српског народа у претходном периоду? Шта значи тврдња да се у претходном периоду „у области морала војске истицала димензија националног, а не демократског”? Да ли „демократско” обезбеђује да војске буду моралне, што подразумева поштовање правила ратовања, заштиту цивила и морално живљење? Зашто су онда војске „демократских” земаља савезнице најопасније терористичке организације на свету и зашто су починиле најмонструозније злочине над српским народом? Какве су то војне вредности на које „утичу и цивилно служење војног рока, за које се наша земља определила, и професионализација војске”? Има ли постојећа војска икакве вредности и треба ли таква уопште српском народу?

Наравно, оваква војска коју су створили натовски курсисти, уз праћење и контролу њихових војних тимова и разгранате обавештајне мреже, ни у ком случају не треба српском народу јер представља перманентну опасност, пошто је господари лако могу окренути против њега, без обзира на тренутне ставове државних институција. Једноставно се може закључити да је то безморална војска. Међутим, у условима озбиљних безбедносних претњи, а ретки су историјски периоди у којима су оне биле озбиљније, српском народу је потребна веома јака војска којој ће он моћи безрезервно да верује и која ће своју моћ да црпи из моћи народа, моћи вишевековног искуства у одбрани слободе и других националних интереса. То значи да у њој морају бити људи са јасним националним и професионалним идентитетом.

У практичном смислу, може се закључити да има лека за српску безморалну војску, само што се мора деловати брзо како би се ублажила штета коју су јој нанеле удворице из власти и њене војне управљачке структуре. Из њене организационе структуре треба одмах удаљити натовске курсисте и проблематизовати питање њихове одговорности, а са војним посматрачким тимовима поступити онако како би поступила свака одговорна власт са војним представницима земаља које учествују у отимању националних територија. Врло је важно да се са онемоћалог тела војске и осталих субјеката система одбране скину странацке пијавице уз прецизно идентификовање материјалне штете коју су нанеле. Све остало ће бити лакше. Али, могућа су свакојака изненађења, јер код безморалних нема правила у понашању пошто је његова мера за „реформисану српску војску” – новац.

Експерт Томица

и његове лажи

- *Званична статистици о броју пушача у Србији, а посебно статистика о успешном пословању дуванских компанија на српском тржишту, у којем је раскораку са шверцама министра здравља да је вишегодишња кампања против пушења дала добре резултате*

Светски дан без дуванског дима, 31. мај, недавно је и у Србији, као у целом свету, обележен под мотом „Младост без дуванског дима“. Медији су пренели много озбиљних упозорења о штетности пушења. Речено је да је дуван једини легални производ који убија 30 до 50 одсто својих конзумента, као и што се чуло упозорење да пушачи у просеку живе 15 година краће од непушача.

На прес конференцији у Међународном прес центру Танјуга, министар здравља, проф. др Томица Милосављевић, навео је да у Србији вишегодишња кампања против пушења даје резултате и навео податак да Србија има шест одсто пушача мање!

Шест одсто пушача мање – у односу на шта?

Податак је за похвалу уколико је веродостојан. Занимљиво је да медијски посленици тај податак нису довели у питање. Нико није упитао министра – у односу на коју бројку је мање пушача за шест одсто? У поређењу са којом годином? Претходном? Неком другом? Када су то у Србији прецизно пребројани пушачи? Такође, занимљиво би било знати да ли се наведени податак односи на целу територију Србије – са Косовом и Метохијом или без њега. Значајно би било знати и колико је до сада коштала вишегодишња „антидуванска кампања“ Министарства здравља, и из којих средстава је финансирана. Да ли је министру познато да Србија већ годинама регионалној канцеларији Светске здрав-

ствене организације за Европу не доставља никакве статистичке податке о кретању свих болести на територији Србије, што се може и проверити на сајту СЗО? Све европске земље, укључујући и све земље бивше СФРЈ, као и Албанија, која предводи листу неразвијених земаља, редовно достављају податке о кретању свих обољења на Својој територији, па се лако може видети каква је здравствена слика тих нација.

Података о Србији нема. Ипак, министар здравља, неким чудом, поуздано зна да је пушача код нас, захваљујући кампањи коју спроводи његово министарство, мање и то – за целих шест одсто!

Е сад, све би то било лепо да нисмо на другој страни „светски прваци“ у умирању од свега и свачега – срца и срчаних обољења, можданих и срчаних удара, рака свих врста, потом од дијабетеса, саобраћајних и других траума...

Како то иде једно с другим, министар се и не труди да објасни. Да ли је могуће да министар није приметио колико у здравственим установама пуше лекари, здравствено и помоћно особље? Ситуација није боља ни у редакцијама чији извештачи помно прате министрову кампању. У школама пуше и наставници и ученици, а министар би то морао да зна. Где се то уопште мање пуши, кад дуванска индустрија у Србији из године у годину бележи све већи профит, а при том не бележи значајно већи извоз? Да ли је неко од саветника министра здравља посетио сајт Привредне коморе Србије на којем јасно и прецизно стоје параметри о успесима

дуванске индустрије код нас? Размењују ли међусобно министар здравља и министар пољопривреде информације које би им могле дати већи увид у оно што раде? Седе у истој Влади? Наравно, не. Зашто би? Новинарско питање – колико је до сада утрошено новца за кампању против дуванског дима и како је тај новац трошен, министру никада није ни упућено. Чак и да јесте, тешко би се добио одговор. Др Милосављевић се редовно љути када му се постави питање које би њему могло звучати као недолично. Дакле, бесмислено је и питати.

Ах, та Европа...

У развијеној Европи кампање нису ни налик онима које спроводи министар здравља у Србији. Кампање афирмације здравља, а ту спада и борба против дуванског дима, финансирају се из фондова, уз прецизно обелодањивање утрошеног новца и јавног полагања рачуна о ефектима кампање. Редовно их подржавају велике компаније, али их ретко, скоро никада, воде министри здравља, већ познате јавне личности – спортисти, глумци, певачи, манекени, новинари, медијске куће, неке је водио чак и сам папа Војтила... Код

нас овогодишњу кампању борбе против дуванског дима прати и једна крајње неукусна бизарност – према идеји Министарства здравља и Института „Др Милан Јовановић Батут“, улицама Београда, а слична акција најављује се и у Нишу, Крагујевцу и Новом Саду, пролази погребно возило са поруком „Још увек пушите? Видимо се ускоро.“(???)!

Ако је и од Министарства, много је!

Након санкција, бомбардовања, предизборних претњи да ће се, уколико победе радикали и социјалисти, вратити „страшне“ деведесете, да ћемо дочекивати зору у редовима за хлеб, доживотни „демократски“ министар здравља из Г17 плус, др Томица Милосављевић, „соколи“ свој народ „веселим“ порукама да ћемо се видети у „вечним ловиштима“!? Да то није део кампање – „Здравље се осмехом преноси“, или можда кампање „Имате право“? Колико уопште има тих кампања? Може ли се добити одговор на питање колико то кошта ову државу и друштво? Какви су ефекти? Наравно, не може. Министар се љути. Има преча посла. Управо је најавио нову кампању – „Пушење код трудница и порођиља у Србији“. Има ли уопште сличних примера у „развијеној“ Европи? Било их је. Само пре више деценија.

Високи профит – одговор дуванске индустрије на „бачену рукавицу“ министра здравља

Тржиште цигарета у Србији процењује се на 350 милиона евра. Светски лидери у производњи дувана платили су високу цену купујући домаће фабрике и тако се домогли за-

хвалног тржишта. Веровало се да ће се висока профитабилност обезбедити кроз извозни програм. Међутим, домаћи програм обезбеђује јако добар приход на тржишту – сваки трећи одрасли мушкарац пуши више од 21 цигарете дневно, жена пушача има скоро колико и мушкараца, а млади прву цигарету припаљују и стичу навику пушења у све ранијем узрасту...

Улазница за такво тржиште, ма колико коштала, добитни је лоз. У овом сектору, за разлику од здравства, статистика је веома јасна и доступна. „Филип Морис“ је званично најпрофитабилнија приватна фирма у Србији, „Бритиш табако“ је утростручио производњу и за 50 одсто повећао удео на тржишту Србије, док је „Јапан табако“ више него задовољан својом позицијом и профитом у Србији.

Господин министар Милосављевић – Томице и Слобода-не, усагласите своја изјављивања у јавности, бар те бројке, некако су у раскораку. Не приличи „експертима“.

Р. В. С.

Немар власти у погледу доношења законске регулативе
о задужбинарству у СрбијиДоброчинитељство
није на цени

- *Скоро хиљадугодишња традиција српског народа – задужбинарство или доброчинитељство, јединствена је у свету. Нажалости, актуелној власти ни то није довољан разлог да уреди законски оквир за ову драгоцену област. Најгорише – дају се предлози закона по ЕУ стандардима, чије државе чланице, иначе, ни не познају институцију и праксу задужбинарства карактеристичног за Србију*

Задужбинарство у Србији повремено постаје интересантна тема, нарочито у активностима које претходе политичким догађајима, и интерпретира се најчешће према осећају за афирмативне циљеве интерпретатора. Питање развоја српског задужбинарства, јединственог покрета доброчинитељства у свету, тражи неопходну систематичност. Отуда поменуте активности, било како да су окарактерисане, не доприносе унапређивању, односно побољшавању стања. Проблеми у овој, увек веома цењеној, јавној области с вековном традицијом и великим резултатима у свим областима живљења су крупни и трају од почетка Другог светског рата. Мали број задужбина је био делимично активан у току 1941. до 1945. године, углавном у пружању помоћи спасавању прогнаног српског становништва са простора бивше заједничке државе и других жртава, првенствено на расној основи (Јевреји, Роми и др). Након 1946. године нова идеологија актуелне власти заузима становиште да „народној држави“ није неопходна помоћ појединим категоријама грађана, допринос развоју просветних, научних, здравствених и других циљева, јер је створена социјална држава која ће све народне проблеме решавати. Ово даље доводи до низа акција које практично ликвидирају задужбинарство као општи народни покрет, који је у разним периодима и историјским догађајима решавао многа животна питања становништва у многим сегментима живљења – од религије, образовања, медицине до врло практичних и свакодневних потреба широм земаља са српским живљем. То је период материјалног уништавања задужбина поступцима конфискације, национализације и других видова одузимања имовине.

Без обзира на идеолошка опредељења, животне потребе и притисак друштвених снага, мање-више свих идеолошких боја, чврстина државе попустила и долази до првог закона о задужбинама у социјалистичкој Југославији, па и у Србији, 1972. године. Ово отопљавање идеолошких догми омогућило је реоснивање старих задужбина, од којих неке датирају из претпрошлог века, као и реактивирање дела задужбина које припадају Београдском универзитету, Српској академији наука и уметности и Српској православној цркви.

Хаотично стање након 2000. године

Данас је на снази Закон о задужбинама, фондацијама и фондовима по коме је основано више од седамдесет задуж-

жина, педесетак фондација и више стотина фондова. Према подацима из регистара који се воде у Министарству културе, територија Србије има око 115 задужбина, 85 фондација и 600 фондова.

Следећи период деловања задужбинарства настаје после 1990. године. Он се карактерише значајном либерализацијом у примени постојећег закона, намерама да се створи савременији закон (с различитим тумачењем савремености) и потпуним недостатком подршке, инструкција, као и невршењем надзора над радом задужбина, фондација и фондова, што ствара хаотично стање, нарочито у периоду након 2000. године. Такво стање је данас актуелно на читавој линији управљања и развијања задужбинарске идеје, од Министарства за културу до општина. Доказ за то да се нико у држави системски не бави овим питањима је потврда реченог. Транзиција и друге акције довеле су до нове конфискације задужбинарске имовине: нико не контролише законску забрану распродаје задужбинарских станова и друге видове отуђења. Форсирано се распродаје имовина задужбинара. У социјалистичком добу је одузета имовина задужбина на свим нивоима и у свим облицима који су били доступни (многи облици су нестали у Другом светском рату: новчани фондови, хартије од вредности, уметничке вредности, разне реликвије, изгубљена ратна штета и слично). Овај период је карактеристичан по „заустављању“ задужбинарства, јер су

задужбине остале без имовине, али је одузета имовина по-друштвљавана, односно остала у државној својини – дата неком на управљање, што је гајило наду да ће се (можда) вратити задужбинама.

У периоду након 2000. године, без обзира на идеолошки прихватљиве теме присутне у савременом свету на који хоће српско друштво да се угледа, као што је неповредивост имовине, долази до велике распродаје те исте имовине без икаквог резона.

Друга карактеристика овог савременог периода је номинална жеља да се поправља стање, али без акције, система, метода и истовремено уз присуство великог нерада оних који су организационо надлежни, што само доприноси развоју хаоса. Никако да се донесе закон или други употребљив пропис за враћање имовине одузете на било који начин разним титуларима у Србији, где се огроман део односи управо на задужбинарску имовину. Чини нам се да је значајна (да не кажемо доминирајућа) карактеристика свих државних екипа од 2000. године – уочавање проблема, мерење и критиковање неког, али и неспровођење скоро ниједне битне акције! Једноставно се ништа не решава. Тако то траје годинама, а задужбинарска имовина је све тања.

Треба навести изузетак у вези са враћањем имовине СПЦ – наиме, пре две године донет је закон, али има тешкоћа у реализацији. Задужбине чекају и то друго решење и акције за враћање имовине, али се истовремено плаше да ће се до доношења решења и враћања отете имовине све распродати и остати судски спорови који се не могу реализовати, ако уопште буде оних који ће да их покрећу и воде.

Законска регулатива – двадесет година „на реду”

Правна регулатива у овом сектору је „на реду” већ двадесет година. Они који су заинтересовани немају снаге да то гурају, а они који имају снагу – немају вољу. Иначе су сви декларативно за, али то није довољно, јер нема носиоца акције, тј. недостаје организација.

Постојећи закон се не спроводи, јер, кажу надлежни, овлашћења нису добро разврстана, па је, забoga, Министарство културе немоћно! С друге стране, познаваоци ове области тврде да је могуће одредити надлежности. И тако се увећава хаос на жалост (и на срамоту), јер су многи важни људи из наше националне историје имовину и циљеве завештавали свом народу и отачеству. Кажу да та имовина у Србији

вреди десетине пута више од чувене Нобелове имовине. Можда је „хаос” и због тога.

Поред Министарства културе, о задужбинама треба да брину и највећи задужбинари – Београдски универзитет, САНУ, Матица српска, СПЦ. Питање је колико у оваквим условима то могу да чине. Од пре две године постоји и Асоцијација задужбина, фондација и фондова Србије, која обухвата око 40 чланова. Питање је колико је и она моћна, ефикасна и ко је признаје као институцију-партнера, која се својим оснивачким актом огласила да јој је циљ унапређење задужбинарства-добročинства које у Србији има хиљадугодишњу традицију.

Ових дана се у Србији опет ради на изради закона о задужбинама. Раде га невладине организације. Посао им је поверило Министарство културе и медија, као да наши задужбинари немају знања да регулишу свој рад и да га унапређују! Можда ће овај закон успети, јер ће наводно текст имати европску оријентацију. Додуше, Европа и други западни свет нема задужбине, ни задужбинарску традицију, ни српске идеје и праксу добročинства. Када се заврши предлог закона – добићемо одговор на бројне недоумице и нејасноће.

А у међувремену, задужбинама из прошлог и претпрошлог века газдује како ко хоће, али под окриљем власти. Имовина се продаје и препродаје и затире јој се траг. Како ће се српско задужбинарство развијати, градити ново добročинство, када се са имовином задужбина овако поступа, и када је нестаје из функција које су одредили дародавац, ктитор, оснивач и слично? Поставља се питање – да ли је завештање, тестамент, одлука оверена у суду обавезујући документ ове наше државе?

Због овог проблема, групе проблема или невоља, а у циљу реафирмације српског добročинства, редакција покреће јавну расправу. Странице нашег листа су отворене за сва мишљења.

Р. В. С.

Неистражено и запуштено археолошко благо

- *Иако наша земља обилује значајним археолошким налазиштима, држава је немарним односом показала да не само да не разуме историјски потенцијал који ови локалитети имају, већ и небригу за очување културно-историјске баштине*

Бројна археолошка налазишта широм Србије говоре о развијеној цивилизацији ових простора још од времена праисторије до средњег века. Нажалост, њихова запуштеност говори о односу друштва према својим коренима, а чињеница да свуда у свету таква врста туризма доноси енормна средства, овде углавном, никог не дотиче. Ретке су прилике када се на телевизији може видети прилог о неком археолошком налазишту, а истовремено су ретки они који знају да је четвртина западноримских императора, тј. њих седамнаест, управо са ових простора, или то да је Ниш родно место Константина Великог. Исти тај Константин Велики је 313. године, Миланским едиктом, хришћанство прогласио званичном вером! Таква историја је нешто што би сваки народ могао само да пожели. У прилог томе говоре и археолошка налазишта попут Виминацијума, Сирмијума, Гамзиграда, Наисе и Медијане, Царичиног града итд. али, ако изузмемо Виминацијум, њима се не посвећује довољна пажња.

Виминацијум – једини позитиван пример

Виминацијум се налази на тринаест километара од Пожаревца, у атару села Стари Костолац, и заузима површину од око двеста хектара. Настао је средином првог века нове ере, био војно-политички и економски центар и главни град римске провинције Мезије. У трећем веку добија право ковања властитог локалног новца, а свој процват, у економском и културном смислу, Виминацијум доживљава у време династије Севера. Овај римски град и војни логор постојао је све до најезде Хуна средином 5. века. До 2000. године пажња археолога је била усмерена на некрополе, тако да је откривено 13.500 хиљада гробова, 30.000 предмета од којих је 600-700 од сребра и злата итд. Најзначајније откриће представљају фреске којима су осликане гробнице из 4. века. Иначе, од свих римских логора који су се налазили на простору некадашњег Римског царства, од Велике Британије све до Ирака, само се два локалитета налазе на ненасељеним просторима, и то Виминацијум и Карнунтум недалеко од Беча. За разлику од аустријског налазишта које је истражено још пре сто година, на Виминацијуму се велики број предмета налази испод плодних ораница и самим тим доступни су истраживачима. Након 2000. године, посебним истраживањима детектован је 21 објект под земљом! Тако је откривена и ископана северна капија војног логора, терме, аквадукт, а тренутно се раде истраживања на амфитеатру који има 12 000 места. Иначе је то и једини римски амфитеатар на тлу Србије, а за туристе је интересантан и маузолеј где је сахрањен римски император.

Нажалост, Виминацијум је једини позитивни пример у односу на све остале археолошке локалитете. У прилог ово-

га говори и податак да је прошле године у Виминацијуму, заједно са још неколико светских метропола (Шангај, Јоханесбург, Лондон, Токио, Рио де Жанеиро, Сиднеј, Њујорк) и Антарктик организована акција „Сачувајмо планету” и бројни електронски медији широм света су директно преносили програме и концерте одржане тим поводом у овим градовима. Иначе, од свих наведених археолошких локалитета, једино се за Виминацијум организују туристички излети, а и на самом локалитету све је функционално, туристе дочекује особље у римским тогама, у тавернама се служи римска храна, у сувенирници могу да се купе копије оригиналног накита, раних посуда и сл. Између осталог, 30. августа у Виминацијуму ће се одржати концерт чувене светске звезде Еме Чеплин.

Сирмијум – античка метропола

Сирмијум – данашња Сремска Митровица, био је антички град настао у I веку и до IV века нове ере био је и једна од четири престонице Римског царства. Претпоставља се да су га основали Илири, а захваљујући реци и пловидби, град се брзо развијао и растао. Чак шест владара Римског царства је рођено у Сирмијуму и његовој околини. Град је био седиште провинције Доња Панонија, повремена царска резиденција, епископски центар и моћни логор легионара који су бранили царство од упада варварских племена. У IV веку помиње се као најлепши и најбогатији град Илирика. Међутим, у наредних две стотине година чести напади Варвара, Хуна, Гота и других су прекинули напредак града. Завршни ударац дали су Авари, после чијег напада је становништво побегло, а град запаљен. Археолошка истраживања су открила велики део старог насеља. Град је бо простран, окружен бредима и рововима унутар којих се налазила царска палата. Откривени су делови хиподрома, више луксузних кућа и вила украшених фрескама и мозаицима. Видљиви су

остаци јавних купатила, некрополе, трговачки и занатски центри. Данас се антички остаци налазе испод савременог града и само су делимично презентовани, колико то допушта простор археолошких ископина које се налазе између зграда. Фреске и скулптуре које су пронађене на преко седамдесет локалитета у Сирмијуму, показују да су дело прворазредних уметника и декоратера. Историјски извори указују да је Сирмијум имао два моста којима је била премошћена река Сава, а после 313. године постао је важан хришћански центар. Треба навести и то да се недалеко од Сремске Митровице, на локалитету Глац, налази још неископанa палата императора Максимилијана Херкулија. Пронађено је монументално Јупитерово светилиште са преко осамдесет жртвеника, и друго је по величини у Европи. На површини од 2.500 квадрата је изложено 250 подних мозаика, на многим местима мозаици су у три слоја, што говори о обнављању царске палате са сменом владара.

Гамзиград – Срећна Ромулијана

Гамзиград, односно Ромулијана, је археолошко налазиште близу Зајечара. Био је резиденција римског цара Гаја Валерија Максимилијана Галерија који му је по мајци дао име Ромулијана. Тек када је 1984. на једном архитектонском елементу резиденције нађен натпис Felix Romuliana (Срећна Ромулијана), са сигурношћу се знало чија је то престоница била. Откривањем натписа FELIX ROMULIANA, коначно је након 150 година разрешена загонетка Гамзиграда. Садржај натписа је целовит назив места које се помиње у два историјска извора, у делу непознатог писца које је написано око 360. године. Палата никада није завршена, а од 2007. налази се на УНЕСКО-вој листи светске баштине. Током IV века цареви су велелепни посед препустили хришћанској цркви, а век касније палату су разорили варвари. Након најезде Словена у VI веку, некадашња царска резиденција је напуштена. У граду се налазило двадесет утврђених кула, два паганска храма, три хришћанске цркве и многе друге грађевине. Подни мозаици спадају међу најбоља остварења касноантичког доба у Европи. Почетком 3. века наше ере у јужном делу Гамзиграда саграђено је велико пољско имање (villa rustica), а на оближњим површинама су нађени остаци напуштених зграда за које се сматра да су служиле за чување пољопривредних производа и стада (оставе и штале). Крајем III и почетком IV века, на простору од око 6.5 ха изграђене су две готово паралелне фортификације и унутар њих направљене палате, храмови, грађевине за смештај војске и гостију, магацини и остале грађевине. Претпостављало се да је император сахрањен у храму–маузолеју у централном делу насеља, али се приликом

археолошких истраживања није наишло на трагове укопа. Данас је извесно да су Галерије и његова мајка Ромула сахрањени у близини Ромулијане, на локалитету „Магура”. Ту су откривене две зидане гробнице, богато украшене архитектонском пластиком и две хумке са ломачама на којима је извршено спаљивање императора и његове мајке.

Богати Наис и Медијана

Наис и Медијана су археолошки локалитети у данашњем Нишу. Наис је био касноантички град и војни логор. Овај велики трговачки град са утврђењем, доживео је највећи процват у периоду Римске империје када је био важна погранична тврђава и касније, за време ране Византије. Наис је био богати град у коме су живели имућни грађани, а често је боравио и римски цар Константин Велики.

Медијана је луксузно предграђе, где је био саграђен велелепни царски летњиковац, са пратећим вилама и другим објектима. Константин Велики и други римски цареви који су долазили у Наис, одседали су у Медијани. Медијана обухвата луксузно царско имање са великом економијом које је подигнуто почетком IV века. Царска вила од 6.000 квадратних метара, са раскошним мозаицима и лепим фрескама, украшеним стубовима, са термама и житницама и системом водоснабдевања, простирала се на око четрдесет хектара уређених паркова и шума. У Медијани су пронађени многи римски предмети од керамике и метала, као и декоративни предмети од мермера. Наис и Медијана су потпуно уништени у време најезде Хуна 441. године. Почетком VIII века, у време продора Словена и Авара, царски град и летњиковац су за сва времена опустели.

Царичин град

Царичин град (Justiniana Prima), се налази у близини Лебана. Овај археолошки локалитет је из VI века. Био је један од највећих и најзначајнијих византијских градова у унутрашњости Балкана, а подигао га је византијски цар Јустинијан I у знак захвалности према крају у коме је рођен. Само налазиште се простире на платоу од 42.000 км². Истраживање остатака града започето је 1912. године и уз одређене прекиде траје до данас. Град је био важан црквени, административни и војни центар, седиште новоосноване архиепископије Јустинијане Приме која је имала јурисдикцију над северним Илириком, чиме је право Солуна ограничено на јужне делове провинције. Био је окружен бедемима, а поред спољних утврђења откривени су и унутрашњи који град деле на три дела: Горњи, Средњи и Доњи. На најузвишенијем месту у граду саграђен је Акропол – седиште црквене управе, окружен снажним бедемима. У средишњем делу истиче се централни кружни трг где се одвијао јавни живот града. Такође, не треба заборавити ни Трајанов мост који је изграђен између 103. и 105. године на Дунаву код Кладова. Двадесет година касније мост је срушен, а изглед моста је уклесан на Трајановом стубу у Риму. Био је од камена, дугачак 1.127 метара и након изградње Трајан је наредио да се у стену изнад куле уклеше натпис: „Император Цезар, божанског Нерве син, Нерва Трајан Августус Германик, врховни свештеник, заступник народа по четврти пут, отац домовине, конзул по четврти пут, савладавши планинско и дунавско стење, саградио је овај пут.” У току је постављање холограмског моста на месту некадашњег, а наведени натпис је очишћен.

Велики потенцијал има и Београдска тврђава, али не постоји могућност да се види ни Римски бунар, ни Барутана, ни мистериозни београдски лагуми и подземни тунели. Винча и Лепенски вир су праисторијски локалитети о којима ћемо посебно писати.

Р. В. С.

Екстракт предавања одржаних у Институту за интернационалне студије у Пекингу, публикован у скраћеном издању у италијанском геополитичком часопису „Еурасиа“, Eurasia-rivista. org, налази се и на сајту www.antiglobalizam.co.yu

Геополитика Евроазије, Кина и будући рат (1)

- *Већ дуже време о Кини се веома много прича у добром и у лошем смислу, односно процењује се њено место, значај и улога у заједници других нација и држава у времену које долази, као и у новој подели односа снага на планети. Извесно је то да Кина ни у ком погледу није занемарљива сила, као и да она никога не оставља равнодушним. Као велика сила долазећег века, Кина данас забрињава Америку, прозива Европу, док је са Русијом већ створила снажан геополитички савез*

Пише: Ив Батај

Ив Батај је француски историчар и геополитичар. Још као младић се прикључио борби Акадијаца у Канади против северноамеричке хегемоније. Као врстан познавалац руске и српске историје, током деведесетих година је организовао „Фронт француско-српског пријатељства“. У политичком смислу, Батај је представник француског деголизма, а у геополитичком дискурсу заступа идеје евроазијства.

Уредник је часописа „Геополитичко писмо“ и један од уредника италијанске геополитичке ревије и сајта „Eurasia“. Његова предавања широм света – у Русији, Кини, Либији, Канади, Шпанији, Италији итд. изазивају велико интересовање најшире јавности. Његово главно дело је „Највећа могућа Европа“.

Предуслови геополитичке позиције Кине

Више него многе друге земље универзума, Кина је жртва вечитих клишеа. Западни и европски војни стручњаци који је посматрају, не могу ни да цитирају име Кине а да не цитирају вечног Сун Цуа. Један део деснице на Западу не може о Кини да говори а да се при том не уплаши „жути најезде“, један део европске тзв. проамеричке левице и данас Кину прозива за Тјенанмен сточицавајући јој непознавање права човека, и, најзад, једна недавна медијска кампања у Француској убеђивала је јавност да је тржиште прећлаћено јевџином кинеском робом, за нас сјановнике Зайада, велика „економска ојасност“. Упркос томе, и једни и други и прећи и ие како су задовољни да Кини продају своју најразличитију робу, јер је „Кина ипак исувише велика“, како каже Кисинџер. (China is too big, Kissinger). Роба која се Кини са Запада нуди креће се од највиших прецизних технологија, преко транспортних и путничких авиона, све до знања из области виноградарства. Будући да су Кинези у доба концесија од Немаца већ наследили способности за производњу пива цингтао, они сада уз помоћ Француза улазе у техноло-

гије производње квалитетног вина, у чему савременост увек добро и вешто спајају са сопственом обновљеном традицијом. Такође, огромно тржиште од око 500 милиона потрошача чини у Кини само половину свих корисника мобилних телефонских апарата одређених за финску марку Нокиа, упркос томе што Кина и сама производи неколико својих модела. Авион финске авио-компаније перманентно је зато присутан на проспекту футуристичког пекињшког аеродрома.

У сектору аутомобилске индустрије, све велике светске марке затрпавају огромно кинеско тржиште у снажној експанзији, олакшаној ултрамодерном везом путева и аутопутева. У знаку друштвеног статуса и успеха и високих немачких (Mercedes, BMW, Audi) и америчких производа (Chrysler, General Motors), као и свих кинезорија аутомобилских производа суседних земаља, Кореје и Јапана, кинеско тржиште је данас вероватно најбогаће на свету. Кинески возни парк развија се брзином светлости, а сарадња са Ситроеном, који тренутно заузима готово монопол у кинеским такси возилима, све је јача и импозантнија. Такође, модне куће и произвођачи луксузних парфимеријских производа, као и мреже великих француских и европских ресторана, заузели су терен у овој огромној земљи на задовољство боље стојећег слоја Кинеза, док су они на нижој социјалној лествици потрошачи великих кинеских услужних површина изграђених по узору на француске марке и апелације, сличне истим радњама у Токију или Сеулу. Најзад, највећа индустријска и трговачка светска предузећа данас не представљају више ништа ако не поседују барем једну пословну канцеларију у Пекингу и Шангају.

Конфуцијански смисао за размену и трговину у кинеским односима са светом, у потпуности долази до изражаја. На оптузбу која им је упућена да западноевропске земље и тржишта преплављују јевџином кинеским кошуљама, кинески министар трговине и извоза спремно одговара да је за куповину само једног европског AIR-BUS авиона А 380 потребно продати 800 милиона кинеских кошуља! Наравно, западни потрошачи су, упркос замеркама својих влада, и те како задовољни када могу да нађу јевџину кинеску робу, док управо они који Кинезима замерају на њиховој трговачкој способности, по свету свуда траже јевџину радну снагу. Њима тзв. индустријске „делокализације“, које оштећују матичне раднике западних земаља, уопште не сметају, нити им смета јевџина радна снага „земаља у развоју“ коју сурово искоришћавају и која за мале наднице ради без социјалне за-

штите и без синдиката, али им зато смета способност Кине да пласира јевтине производе на сва светска тржишта. Кинези су се у производњи једноставно показали способнијима и то треба признати. Њихова вредна дијаспора преплављива је конфекцијске радње широм Француске, а њихова способност да раде заједнички и у своју општу корист, ирационално смета онима који би од конфучијанства могли нешто да науче. Наравно, лицемерно је бранити слободно тржиште, а највреднијој земљи света оспоравати снажан пробој на то исто слободно тржиште!

Када западноевропске земље Кинезима замерају због полуције, односно еколошког загађења, Кинези нас с правом одмах подсећају на наша западна искуства, као и на чињеницу да су Сједињене Америчке Државе и даље први загађивач света. Кинези се не брину много ни због наших замерки о претераној урбанизацији, или о радним бригадама које у фабрике полазе певајући, са дозом некадашњег милитаризма. Они су просто задржали оно што је у складу са њиховом традицијом. Имати посао Кинези сматрају великом привилегијом и они су, у конфучијанском духу, срећни када раде. Кина је данас заокупљена јачањем индустрије и повећањем производње, уз поштовање свих правила Светске трговинске организације у коју је примљена децембра 2001. године, али оно што је Кини најважније јесте реципроцитет и узајамност у односима и трговини са Западом.

Може се рећи да су за Кину историјски *Рајџови за ојџијум*, који симболишу ароганцију и лицемерје британског империјализма (данас потпуно преузетог од стране Америке), давно завршени, а понижавање других народа, карактеристично за англосаксонску и западну историју, Кинези су добро упамтили. Али, ова стара нација из саме зоре човечанства, показује нам управо то да ни индустрија, нити трговина нису, као на либералном капиталистичком Западу, циљ и

сврха саме себи, већ су оне само начин да се у заједници народа заснује и докаже сопствена снага и заузме одговарајуће геополитичко место.

Кина данас успева да буде производно способна и супер-иорна, али за Кину та слепа трка није инструмент мондијализације, као што је то случај у нашим земљама, већ, напротив, националног опоравка и самосвети. Управо ова чињеница је, у ствари, оно што највише смета лицемерним западним мондијалистичким критичарима кинеског развоја.

Стрепећи од једне јаке, индустријализоване, нуклеарно опремљене, специјално и планетарно-космички оспособљене Кине, Сједињене Америчке Државе покушавају овој сили да забране продају оружја и технички рафинираних производа. Ембарго на оружје Кини одржаван је од стране Запада захваљујући сталном притиску Вашингтона на своје западне „савезнике“ од времена Тјенанмена, односно 1989. године, када су кинеске демонстрације протумачене као жеља да се у Кини направи демократија западног типа.

Међутим, ова огромна земља изнутра и даље несметано јача своју тзв. *Народну ослободилачку армију*, а брану могућој анархији и даље чини *Комунистичка партија Кине* као наследник народних, ослободилачких покрета и учења *Мао Це Тунга*. Кина је једна од ретких земаља која се, да би доживела економски препород, није у потпуности одрицала своје прошлости. Та древна историјска творевина у којој је већински и доминантан етнички елемент *Хан*, упркос томе, успела је да помири и одржи ништа мање од 53 етничке заједнице, на огромним континенталним и слабо насељеним просторима као што су Ксинђијанг или Тибет, који се никако не ограничавају само на део насељен између Монголије и острва Хаинан. Ова огромна земља, управо захваљујући својој способности управити која је сачувала искуства прошлости, држи успешно под контролом све оно што би сутра могло да постане предмет сепаратиста, као јуче Манџурија. Упркос чињеници да су поменуте регије мете западне диверзије провоцирања сепаратизма, налик на жртвовану државу Југославију, упркос аутономној територији Хонг Конг, где су Британци оставили своје политичке слуге, Кина ипак успева да све одржи на окупу. Продрети у кинеску традицијску и политичку унутрашњост изузетно је тешко, може се рећи готово немогуће, и све еманације Џорџа Шороса, тзв „хуманитарне организације“, „карикативни трустови“, „невладине организације“ и слично, налик онима који су недавно детектовани у Русији и Белорусији, у Кини имају потпуно сизифовску узалудну мисију.

Геополитика и психологија: Медвед и змај

Како би спречила да у Централној Азији добије политички убој ножем у леђа, Кина данас веома вешто јача своје односе са Русијом и Евроазијом. Тзв. *Шангајска организација сарадње*, поред Кине обухвата и Русију, Казахстан, Таџикистан, Узбекистан и Киргизију¹⁾. Други велики циљ ове земље, гледано споља, јесте напајање енергијом, нафтом и гасом у потребним количинама за свој невероватно брз привредни раст, будући да сама кинеска производња енергената за ово није довољна.

Управо у том циљу кинеска дипломатија појачала је контакте и сарадњу са земљама произвођачима нафте, као што су Венецуела, Иран или Габон. Кина се ништа мање не занима ни за тзв. бразилску „зелену, еколошку нафту“. У Пакистану, Кина традиционално држи добре односе са властима у Исламабаду, како би очувала пролаз ка Индијском океану и ка изградњи једног новог пристаништа, односно ка развоју нафтног терминала *Гвадар у Балучистану*. С друге стране, на Далеком истоку, Кина се преко својих односа са Русијом постарала за снабдевање хидрокарбуратима из Русије који иду у правцу Манџурије и обале Пацифика.

Понекада се спекулише о могућој „кинеској опасности“ за Европу и Евроазију, у случају њене будуће инвазије на слабо насељене територије Сибира. **Ово је управо тема књиге *Медвед и змај, теоретичара новог хладног рата у доба информацијског рата и рата звезда, Тома Клансија (Tom Clancy)*.** У футуристичкој студији тога аутора, Кинези су приказани као нација која се спрема да украде сва постојећа нафтна налазишта и налазишта злата испод сибирског тла, те у том циљу почињу муњевити рат са Русијом, која са војне стране, ослабљена олигарсима и унутрашњим проблемима, у помоћ против Кине призива америчку армију. Ова фикција, објављена 2000. године, била би можда и могућа да из себе одмах пројективно није изнедрила потајни сан западних сила да се њихове потенцијалне мете, у осмишљеном сукобу, саме униште међу собом, као и да се створи вечни употребни мит о „кинеској опасности“. Као и у многим досадашњим западним студијама и ова студија је ирационално претпоставила да су кинеске власти довољно геополитички неукле да допусте самоубиство сопствене земље, али и да Русија није у стању да обнови своју војну снагу и армију. Вероватно наручена од стратега Пентагона, ова студија о Кини и Русији садржала је латентно све потребне, али већ увелико анксиозне америчке планове поделе, неслоге и напада на две земље, Русију и Кину, а посебно на велики изрежирани сукоб са овом последњом, док она још не постане неупитива, тј. „неповратно јака“.

Међутим, на велику жалост и разочарање северноамеричких стратега, не само да геополитички догађаји последњих година у Евроазији нису ишли у том жељеном правцу, него су чак ишли у сасвим супротном смеру, у правцу стварања једног одбрамбеног геополитичког блока, заснованог на војно-политичкој сарадњи Кине и Русије. Најбољи пример тог партнерства управо је поменута *Шангајска организација сарадње*, основана 2000. године на иницијативу руског председника *Владимира Путина* и његовог кинеског хомолога *Ђианг Ђемина* (кога данас замењује *Ху Ђинтао*), док је његов претходник остао у врху Централне кинеске војне комисије). Захваљујући овој формираној организацији, Сједињене Америчке Државе биле су приморане да недавно (21. новембра), евакуишу своју војну базу *Канабад (Khanabad)* у *Узбекистану*, инсталирану 2001. године после „антитерористичког“ америчког крсташког похода на читав свет. Шангајска организација сарадње, 5. јула исте године, позвала је америчку „антитерористичку коалицију“ да са територије постојеће организације уклони све своје војне базе. На бившој „црвеној линији“ реке *Усури (Oussouri)*, која некада замало што није произвела конфликт између две земље, Кине и Русије, 2005. године одржали су се заједнички и сложни руско-кинески маневри.

Поред овог јасног циља да се из Централне Азије измeste све америчке војне базе, сарадња Москве и Пекинга успостављена је и зато да би се зауставила зараза тзв. „наранџастих револуција“, како она у Киргизији, тако и оне које су нишале свуда по свету уз исти политички рецепт обарања режима који нису по вољи Северној Америци.

Земља „36 стратегија“ и прве теорије психолошког рата

Међутим, наивно је било мислити да је у древној постојбини, *„36 стратегија како да се добије рат а да се не одаје не ниједна ствела“*, у земљи прве теорије психолошког рата, у земљи изванредних анализа и предвиђања (посебно после НАТО агресије на Савезну Републику Југославију, а пре свега на Србију 1999. године, предвођене Америком и њеним 18 савезника), могуће нешто политички испровоцирати. Распарчавање бивше Југославије, као и рат који је вођен против Србије, током читавог трајања конфликта, како

оног ниског интензитета тако и оног војног и агресивног, помно су проучавали, али и на терену пратили кинески војни стручњаци и стратеги.

Жанг Жаодонг (Zhang Zhaodong) аутор је три књиге штампане у Пекингу 1999. године, које третирају агресију НАТО пакта на Југославију, односно Србију. Овај бивши морнарички официр и професор на кинеском Националном универзитету одбране, у својој првој књизи под насловом *Ко ће добити будући рат?*²⁾, помало у стилу *Алвина и Хајди Тофлер* (Alvin, Heidi Toffler)³⁾, објашњава стратегију ратовања у којој основни напад од сада долази искључиво с неба и у коме је будућност резервисана за ракете и за ласерско оружје. Теоретичар Жанг Жаодонг као главно стедиште напада и одбране Кине предвиђа Пацифик, тј. Тихи океан. Он истиче значај контроле острва као важних база за ваздушну одбрану и нужност Кине да се припреми за овакав нови тип сукоба, развијајући максимално своју индустријску снагу. Квантитет материјала и војних трупа више неће бити важан, од сада ће бити важан само квалитет. *Жаодонг* се залаже за војну уједињену интерармијску команду и обједињени цивилилни и војни позив, као што је то пракса у Америци.

У својој другој књизи *Када ће почети рат ирошњег нас?*⁴⁾, *Жанг Жаодонг* проучава чувену доктрину *револуције војске*, која од првог рата у Заливу у потпуности одређује америчко војно понашање. Овај тзв. C4ISR домен (*Command, Control, Communications, Computers, Information, Monitoring and Reconnaissance*), као и домен тзв. *инфо-рата*, подразумева још и информатику и опрему мобилних апарата. Али, упркос те опште информатизације и дигитализације, веома је важно не изгубити контакт са реалношћу (коју америчка виртуелна стратегија често губи), те стога кинески аналитичар, говорећи о модернизацији *Народне ослободилачке армије*, проповеда такође општу социјализацију и интеграцију кинеског војника у друштво, не као изолованог борбеног елемента, већ као важног органског и психолошког дела кинеске заједнице. То је спој америчког технолошког високо опремљеног војника, али и војника кога не води само меркантилни мотив и који није изгубио жељу за одбраном своје земље, налик данашњем ирачком побуњенику. Ово је кинески спој „човека и технике“, *свој високо технолошки образованој појединици са маоистичким учењем о револуционарном рату*, спој две стране борбе које ће у срећној синтези родити непобедиву одбрану сутрашњице. Јер, Кинези као да нам сугеришу да та нова борбена непобедивост свакако неће доћи из Америке.

Резиме:

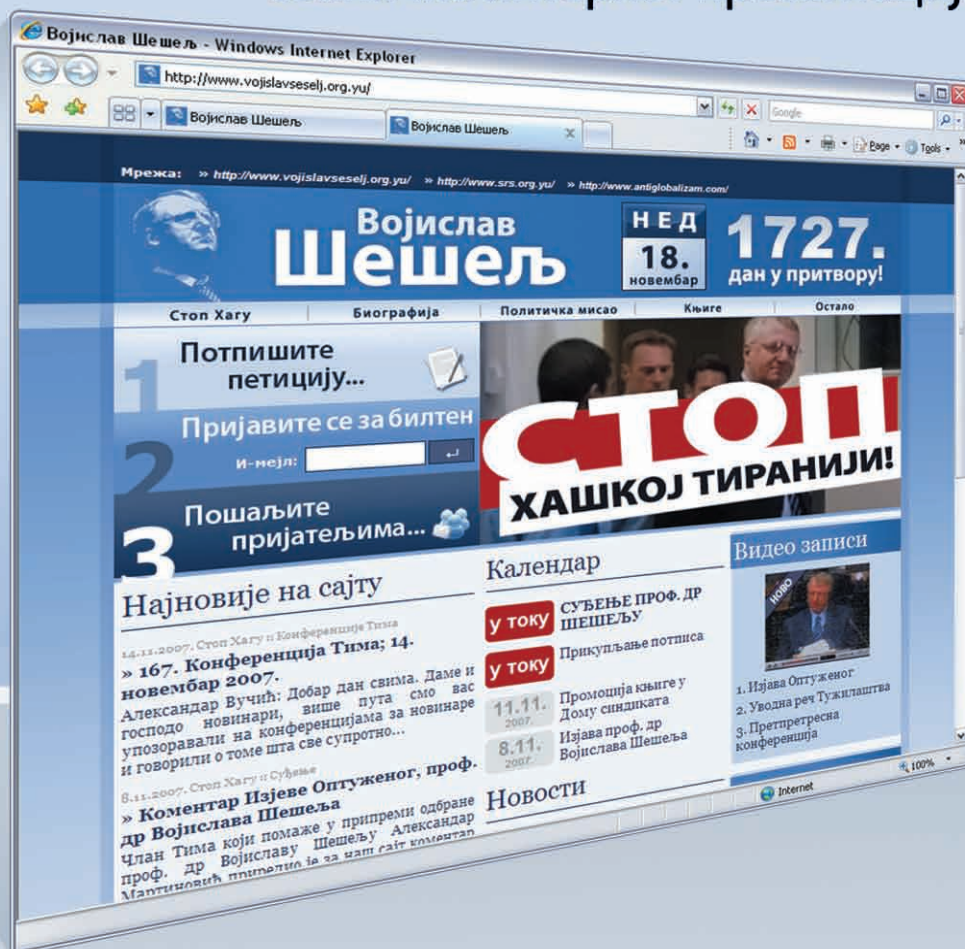
У студији Ива Батаја „Кина и будући рат“, обрађује се из прве руке, теоријског, али и непосредног искуства, значај и феномен кинеског цина у 21. веку, односно све велике претпоставке геополитике Кине и нове геополитичке слике света коју њена снага данас кроји. Обрађени су постојећи односи ове старе нације са осталим земљама света и приказан је амбициозан рад америчких геополитичара и њихове бојазни од кинеског успона. Аутор показује због чега хипотеза кинеских војних стратега о могућем будућем великом рату за енергенте између Америке и Кине није у потпуности искључена из геополитичких разматрања готово свих аналитичара. Такође, аутор показује како Русија и Кина заједно отварају један нови мултиполарни свет подржавајући континенталну творевину Евроазије.

Напомене:

- 1) Земље које припадају „Шангајској организацији сарадње“ (OCS), такође су чланице „Организације Уговора о колективној сигурности“ (OTSC), структури коју је основала Русија како би парирала НАТО савезу, а која обухвата Русију, Јерменију, Белорусију, Казахстан, Тадикистан и Киргизију.
- 2) Пекинг, China Youth Press, March, 1999.
- 3) Париз, Guerre et Contre-Guerre, Survivre au XXIe Siecle, Fayard, 1993.
- 4) Пекинг, PLA Publishing House, July 1999.

Војислав Шешељ

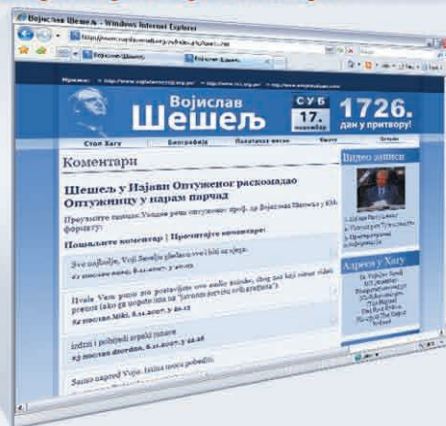
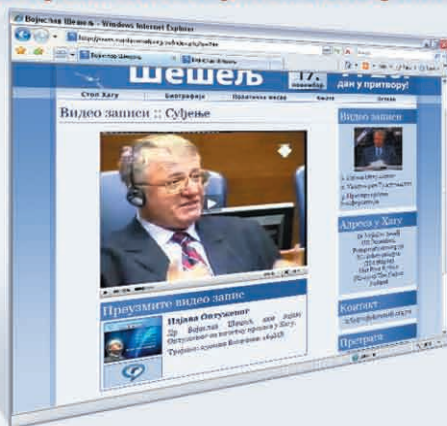
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU